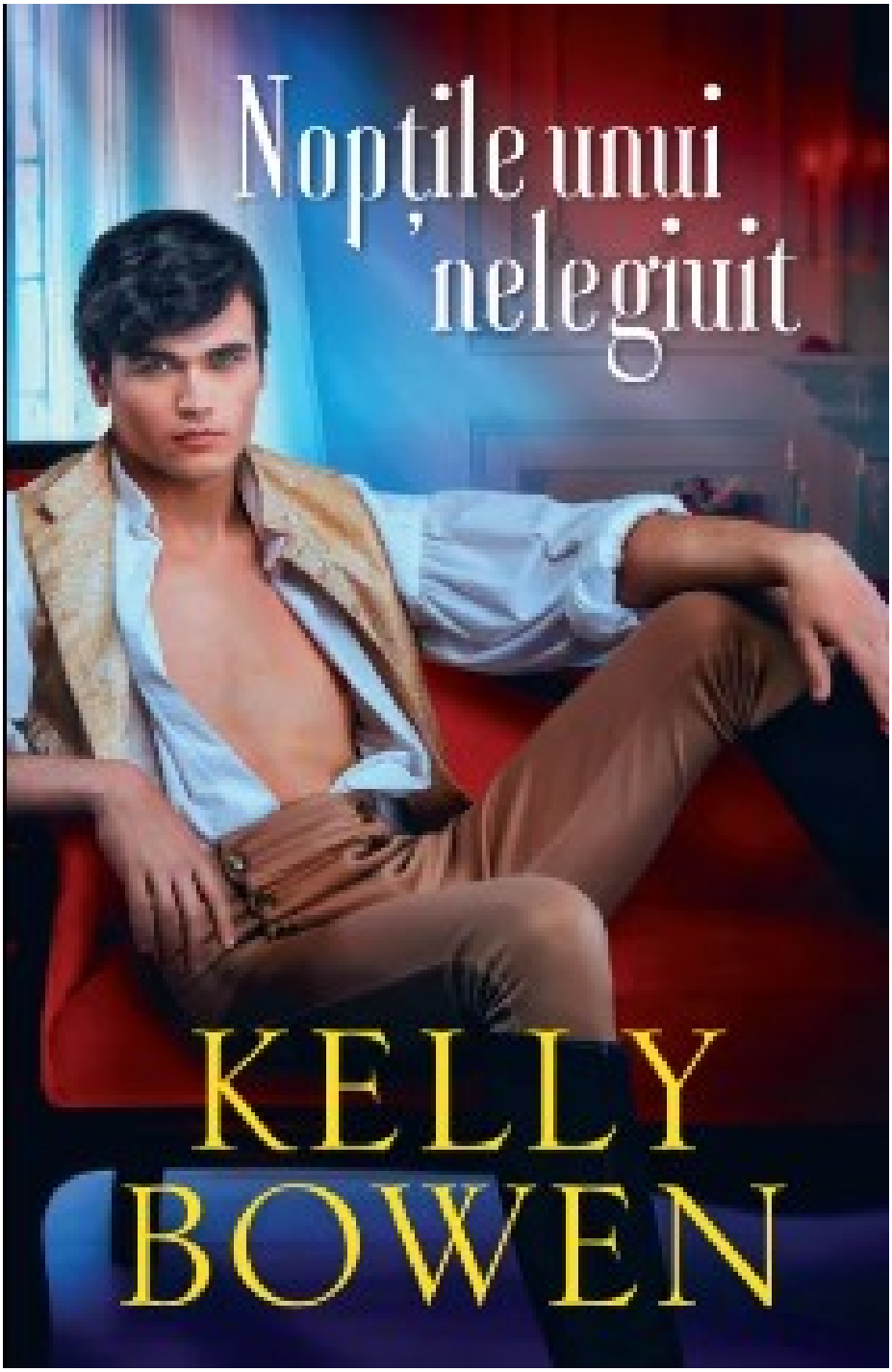
Noptile unui
neleguit
KELLY
BOWEN

KELLY BOWEN
NOPŢILE UNUI NELEGIUIT
SERIA DIAVOLII DIN DOVER 3

***A Rogue by Night by* Kelly Bowen**

Copyright © 2019 Kelly Bowen
Ediţie publicată prin înţelegere cu Grand Central Publishing, New York, New York, SUA.
Toate drepturile rezervate
Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
Copyright © 2020 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
BOWEN, KELLY
Nopţile unui nelegiuit / Kelly Bowen
trad. din lb. engleză: Bianca Paulevici – Bucureşti: Litera, 2020
ISBN 978 – 606 – 33 – 5193 – 8
I. Paulevici, Bianca (trad.)
821.111
Traducere din limba engleză Bianca Paulevici
LITERA
Bucureşti

Pentru Jhet şi Lincoln

Capitolul 1

Dover, Anglia, 1820

Rana, deşi provocată de un glonţ, nu era îngrozitoare.

Glonţul îl nimerise pe pacient în partea de sus a umărului, lăsând o gaură neuniformă în came şi muşchi, dar fără să zdrobească osul. Apa rece ca gheaţa a mării încetinise sângerarea, iar faptul că fusese pe jumătate gol şi fără cămaşă la momentul respectiv însemna că nu ajunseseră resturi de material în ţesut. Mai îngrijorătoare era spintecătura lungă de sub gaura lăsată de glonţ, ce îi străbătea muşchii aflaţi în partea de sus a spatelui. Marginile ei căscate şi sângeroase aveau să necesite numeroase suturi, şi, spre deosebire de rana lăsată de glonţ, nici frigul, nici marea nu încetiniseră prea mult sângerarea.

— Dumnezeule, Kate, încerci să mă ucizi din nou?

Întrebarea fu însoţită de un geamăt.

Katherine Wright apăsă mai tare pe rană, privind la lumina felinarului cum pânza se făcu stacojie.

— Poate că ar trebui, spuse ea cu voce fermă, deşi pe dinăuntru tremura de furie. Chiar dacă doar ca să nu le dau nenorociţilor de soldaţi satisfacţia de a te ucide chiar ei.

Din colţul căsuţei ţărăneşti, tatăl ei râse şuierat, apoi horcăi din pricina plămânilor, ca un semn de rău augur.

— Nu te mai plânge, flăcăule, sau s-ar putea ca soră-ta să nu mai aibă aşa mare grijă cum mânuieşte cuţitaşele alea.

Lumina slabă a vetrei îi ilumina profilul zbârcit.

Se mai auziră câteva chicote înfundate de la ceilalţi bărbaţi care se înghesuiseră în locuinţa minusculă şi care îl aduseseră pe fratele ei înăuntru. Pe cei mai mulţi dintre ei îi recunoscu; pe vreo doi nu îi mai văzuse până atunci. Katherine se încruntă la ei, iar râsetele pe înfundate încetară. Îşi dori să fi tras perdeaua grea pe care o atârnase în centrul căsuţei pentru momentele în care trata vreun

pacient şi aveau nevoie de intimitate.

— Ieşiţi, le porunci ea.

Drept răspuns, bărbaţii îşi târşâiră picioarele şi se uitară nesiguri când la Katherine, când la pacientul ei.

Întins cu faţa în jos pe masă, fratele ei îşi înălţă capul şi încercă să se uite la ea.

— Nu ai de ce…

— Taci din gură, Matthew, altfel o să-l las pe vreunul dintre nătângii ăştia să te coasă. Să vezi atunci cu ce ditamai cicatrice o să te alegi.

Matthew îşi sprijini din nou fruntea pe masă. Părul de un blond-închis îi era încă umed, şi câteva şuviţe răsucite îi căzură peste ambele părţi ale feţei.

— Mi s-a zis că femeilor le place ca bărbaţii lor să aibă cicatrice.

— Femeilor le place ca bărbaţii lor să fie în siguranţă, scrâşni ea cu dinţii încleştaţi, încruntându-se în continuare la mulţimea adunată în casă. Nu împuşcaţi ori la capătul mortal al unei lame.

Matthew mârâi.

— Kate…

— Gata, băieţi, valea de-aici, zise tatăl ei cu voce aspră. Lăsaţi-o să-şi facă treaba. Mergeţi acasă, ţineţi-vă capetele plecate şi lăsaţi-i pe soldaţi să se învârtă toată noaptea în jurul cozii. Matty va fi în perfectă stare până mâine-dimineaţă.

Bărbaţii bombăniră, dar ascultară porunca şi dispărură pe rând, tăcuţi, în întuneric. Katherine ştiu că avea să se îndrepte fiecare într-o altă direcţie, furişându-se prin întuneric ca nişte fantome în noapte, evitându-i pe bărbaţii din blocadă şi patrulele care îşi vânau prada de-a lungul coastei. Încă din copilărie, îi privise pe contrabandişti împrăştiindu-se intenţionat, bărbaţi cu o experienţă de generaţii în spate. Îşi privise şi tatăl făcând-o. Şi fratele. Iar, când crescuse, o făcuse chiar şi ea.

Dar, ocazional, nu erau atât de invizibili precum credeau. Iar dovada acestui fapt sângera încă pe masa ei.

— Nu te-au urmărit până aici, nu-i aşa? îşi întrebă

Katherine fratele. Soldaţii?

— Nu fi prostănacă!

— Nu sunt prostănacă. Sunt precaută. Poate ai vrea şi tu să fii mai precaut.

Dădu la o parte pânza şi făcu o grimasă când văzu rana larg deschisă, deşi sângerarea începea să se reducă. Dispreţuia tăieturile adânci ca aceasta. Dincolo de faptul că deteriorau ţesutul muscular, rănile de felul acesta puteau supura.

— Ne-au pierdut urma în tuneluri, zise Matthew cu glas înăbuşit, cu gura aproape lipită de masă.

— Eşti convins? Dacă ai sângerat, trebuie să fi lăsat o dâră…

— Sunt convins, la naiba!

— De unde au ştiut că veţi fi în golf?

— Cineva trebuie să le fi dat de ştire patrulelor, răspunse tatăl ei.

Katherine îşi ridică privirea spre el. Se ridicase şi trăsese la o parte pânza grea ce acoperea ferestruica din partea din faţă a căsuţei, iar acum se holba la întunericul de afară. Înfăşurat în pătura voluminoasă, aproape că părea la fel de vânjos cum fusese odinioară. Înainte să fie împuşcat. Înainte ca plămânii să îi slăbească şi să i se deterioreze.

— Ce-aţi transportat azi? îl întrebă ea pe Matthew. Mătase? Ceai?

— Coniac. Din Boulogne, răspunse el. Patrulele erau ascunse pe plajă, au aşteptat până l-am luat. Le-am văzut doar când aproape că a fost prea târziu.

— Aproape? întrebă Katherine furioasă. Fir-ar să fie, Matt, ai idee cum ţi-arată spatele?

— Mi-a fost greu să alerg prin valurile de hulă, cel puţin până când apa a fost îndeajuns de adâncă să pot înota. Dar i-am ademenit, şi nici ei n-au putut fugi. Ceilalţi au scăpat cu bine, şi asta-i tot ce contează.

— Tu contezi. Viaţa ta contează. Şi aproape că ţi-ai pierdut-o…

— Bărbaţii aceia, băieţii aceia… sunt echipajul meu,

Kate. Răspunderea mea. Ce conducător aş fi dacă nu i-aş conduce?

— Ai zis că nu o vei mai face, Matt. Katherine trase un sfeşnic mai aproape şi se întinse după trusa de sutură. Mi-ai promis.

Fratele ei mormăi ceva neinteligibil înspre masă.

— Ce-ai zis?

— A întrebat ce crezi că vom mânca dacă se opreşte, îi zise tatăl ei cu asprime de lângă fereastră, unde stătea de gardă. Cum vom reuşi să avem un acoperiş deasupra capetelor şi cărbune în vatră iama? Cum vom plăti pentru leacurile pe care mi le vâri pe gât cu fiecare ocazie? Toate astea costă, fătuco.

Katherine lăsă la o parte trusa.

— Câştig…

— Câştigi câte o găină din când în când, zise tatăl ei istovit. O mână de morcovi sau poate o bucată de hering uscat dacă ai noroc.

— Nu pot să nu-i ajut pe cei care au nevoie de mine, se răsti ea.

— Da, ştiu asta. Şi ai un dar rar al tămăduirii, iar parohia şi oamenii din ea au nevoie cu disperare de tine, mai ales acum. Dar nu au nimic şi, aşadar, nici tu nu ai.

— Aproape că ai murit ucis de oamenii regelui, tată. Doisprezece centimetri l-au salvat în noaptea asta pe Matthew, altminteri ar fi murit ucis de glonţul unui soldat. Spui… Se opri, încercând să nu ridice tonul. Spui că nu avem nimic. Dacă voi doi muriţi pentru un balot de tutun sau un bidon de coniac de contrabandă, atunci chiar că nu voi mai avea nimic.

— Nu sunt atât de uşor de ucis, zise tatăl ei, privind în continuare în întunericul de afară.

— Nici eu, adăugă Matthew irascibil de pe masă. Artileria franceză şi armele de foc n-au reuşit s-o facă. O mână de scursori englezeşti cu arme inferioare şi cai încordaţi nu vor putea face ce n-au reuşit francezii.

Katherine îşi înăbuşi imboldul de-a azvârli cu ceva.

— Chiar nu înţelegeţi ce încerc să spun? Eu…

— Stinge lumina, îi zise tatăl ei, cu voce dură şi pe un ton imperios. Avem companie.

Katherine stinse imediat lumânările din jurul mesei. Se întinse spre felinarul care îi atârna de un cârlig deasupra capului şi îl stinse şi pe el, simţindu-se cuprinsă dintr-odată de o teamă ce îi făcea inima să îi bată cu putere.

— Soldaţi?

— Nu-mi dau seama. Tatăl ei îşi târşâi picioarele prin spaţiul întunecat, luminat acum doar de focul slab din vatră. Se opri lângă cealaltă fereastră a căsuţei, în partea îndepărtată a uşii, şi dădu la o parte pânza cu care era acoperită.

Katherine se deplasă încet în jurul mesei, trăgând perdeaua lungă care atârna de o sfoară în centrul căsuţei. Persoana de la uşă nu avea să vadă partea din spate a căsuţei din pricina pânzei grele, dar era o soluţie slabă în faţa unui regiment de soldaţi care vâna un contrabandist.

Exista însă un spaţiu sub podea, îndeajuns de încăpător cât să ascundă un om, în care se putea intra printr-o trapă. Se uită la colţul patului pe care îl împărţeau tatăl şi fratele ei, abia vizibil în întuneric. Trebuia să îl împingă de lângă perete şi să dea la o parte carpeta jerpelită dacă voia să îşi ascundă fratele.

Se apropie de fratele ei.

— Trebuie să te ascunzi.

— Nu avem timp. Adu-mi puşca!

Matthew se ridică clătinându-se, legănându-se puţin şi aplecându-se spre marginea mesei, ca să îşi ţină echilibrul. Răsufla scurt şi greoi.

Ţinea o puşcă lângă uşa casei, mereu plină cu praf de puşcă proaspăt. Deşi Katherine se îndoia că Matthew ar fi reuşit să mânuiască arma grea în starea în care se afla. Şi ştia sigur că tatăl ei nu putea să o facă.

Fără să stea pe gânduri, se strecură de partea cealaltă a perdelei, se furişă prin spaţiul slab luminat şi apucă puşca.

— Un singur călăreţ, îi avertiză tatăl ei de la fereastră.

Era mai bine decât o poteră de soldaţi, dar tot nu era

semn bun.

— Adu-mi puşca aia nenorocită, şopti fratele ei slăbit.

Ea văzu perdeaua mişcându-se şi ştiu că o privea. Afară, se auzi slab, dar neîndoielnic, sunetul cizmelor pe pământul bătătorit. Katherine înghiţi în sec, ridică arma în dreptul umărului şi o îndreptă spre uşă.

— Dumnezeule, Kate, pleacă de lângă uşă şi adu-mi puşca, îi porunci Matthew deopotrivă slăbit şi disperat.

— Fă cum a zis, fătuco, o imploră tatăl ei.

— Aşază-te până nu pici, Matthew, îi murmură Katherine cu o voce care până şi ei i se păru surprinzător de fermă. Ai pierdut mult sânge. Ţine perdeaua trasă. Iar tu rămâi unde eşti, tată.

Se auzi o bătaie uşoară în uşă, şi zăvorul scârţâi. Uşa se deschise puţin. Katherine se încruntă şi îşi ajustă strânsoarea pe patul armei. Soldaţii nu ar fi bătut mai întâi. Cel puţin, nu aşa încet.

— Domnule Wright? spuse o voce masculină joasă. Uşa se mai deschise puţin, şi o siluetă înaltă ce căra un fel de geantă voluminoasă intră cu grijă în casă. Domnule Wri…

Se opri brusc, iar Katherine presupuse că îi zărise în sfârşit silueta luminată de foc. Şi puşca pe care o ţinea.

Dintr-o parte a încăperii, tatăl ei bombăni ceva pe sub mustaţă şi se îndepărtă de fereastră. Trecu pe lângă bărbat şi închise uşa, deşi doar după ce scrută întunericul de afară.

— Doctore Hayward, îl salută el pe bărbat. Eşti bine-venit!

— Mmm, răspunse doctorul sec, holbându-se la Katherine. Nu sunt aşa convins de asta.

Katherine lăsă arma jos şi o propti de perete. Întinse mâna, pentru sprijin, căci încordarea se frânse brusc, lăsând-o puţin mai şovăitoare decât i-ar fi plăcut. Încercă să îşi forţeze inima să îşi recapete ritmul normal.

Nu era un soldat, ci un doctor. Unul care îşi petrecea verile în Dover, alături de familia lui, şi care se ocupa de multe dintre nevoile medicale din ţinut când era aici. Katherine se întorsese de curând şi nu îl mai întâlnise, dar îl

văzuse de la distanţă, de obicei însoţit de femei tinere şi frumuşele care păreau să îi soarbă fiecare cuvânt pe care îl rostea. Lucru deloc surprinzător, de altfel, întrucât doctorul Hayward nu era doar doctor, ci şi baron. Un baron înstărit şi văduv. Lucru surprinzător, de altfel.

Şi care pentru Katherine nu avea nicio logică. Pentru că bărbaţii avuţi şi nobili nu alegeau astfel de profesii. Nu se înjoseau ostenind într-un domeniu marcat de boală, sânge şi sânge închegat. Nu îşi petreceau vremea făcându-şi griji pentru cei care nu locuiau la vest de Haymarket, Londra. Şi cu siguranţă nu colindau pe drumurile lăturalnice din Dover în nopţi ca aceasta, când văzduhul era încărcat de făgăduinţa ploii.

Toate acestea făceau ca prezenţa bruscă a baronului în casa lor să fie nespus de stranie. Nu avea de gând să pună la încercare, cu nesăbuinţă, discreţia doctorului. Cine putea şti ce ştia sau nu Harland Hayward, baronul Strathmore, despre ce se petrecea pe ţărmurile din ţinutul Kent? Şi oare cui îi era loial? Regelui şi ţării sau ţăranilor care se chinuiau să supravieţuiască? La urma urmei, baronul Strathmore era un mare lord.

Cu siguranţă, nu era de-al lor.

Voit, Katherine nu se uită în spate, spre locul în care era ascuns fratele ei.

— Ce doriţi? întrebă ea brusc şi fără delicateţe, căci, întrucât Matthew încă sângera în spatele ei, trebuia să îl facă pe acest baron devenit doctor să plece.

— Domnişoara Wright, presupun? Baronul nu se mişcase din locul lui umbrit. Nici nu păru câtuşi de puţin jignit de lipsa ei de bună-cuviinţă. Tatăl dumneavoastră mi-a povestit multe despre fiica lui.

Katherine miji ochii. Apoi ei cu siguranţă nu îi spusese nimic despre el. Nici măcar nu îşi dăduse seama că se cunoştea cu baronul. Tot ce ştia despre Strathmore aflase din bârfele pe care le auzea când lucra. Cea mai mică soră a lui Strathmore era noua contesă de Rivers. Cea mai mare soră a lui era ducesă. Locuiau cu toţii la reşedinţa Avondale, vila impunătoare de lângă Dover, care se înălţa

pe stâncile ce dădeau înspre mare. Fără îndoială, un cuib plin de titluri măreţe şi de o pompozitate de nesuferit.

Îi aruncă o privire tatălui ei, dar acesta o ignoră, concentrându-se să reaprindă lumânările, deşi nu îndeajuns de rapid pe cât i-ar fi plăcut lui Katherine. Voia – de fapt, trebuia – să îl vadă limpede pe acest lord doctor, să îi vadă chipul şi să îi citească nuanţele expresiei.

— Da, răspunse în cele din urmă în tăcerea care se aşternu, recunoscându-şi identitatea, dar ignorând sugestia lui cum că ar fi ştiut câte ceva despre ea. V-aş întreba din nou ce doriţi…

— A venit ca să ne ajute, fătuco, mârâi tatăl ei în timp ce se aplecă, apucă felinarul şi dădu să îl aprindă din nou.

— Dacă aveţi nevoie, bineînţeles, adăugă Strathmore, părând o persoană plăcută şi politicoasă.

Katherine nu era deloc pregătită cu o poveste care să îi explice Excelenţei Sale rana de glonţ a lui Matthew, aşa cum nu era pregătită nici să îi spună adevărul lui Strathmore.

— Nu am idee la ce vă referiţi…

Se auzi o bufnitură în încăpere, iar Katherine se răsuci. Masa de după perdea se răsturnase, smulgând pânza din locul ei. Matthew era lăbărţat neelegant peste lâna grea înfăşurată pe după picioarele mesei.

— La asta, zise baronul pe tonul lui enervant de calm. La asta mă refeream.

Katherine se puse în mişcare, înjurând pe sub mustaţă şi înaintând grăbită. Se lăsă în genunchi lângă Matthew. În lumina slabă, văzu că avea ochii închişi şi chipul palid. O pată închisă la culoare, ruginie, se putea vedea pe lână în locul în care intrase în contact cu rana lui când căzuse. Înjură din nou şi dădu la o parte materialul mototolit care i se adunase în jurul şoldurilor.

De cealaltă parte a mesei răsturnate, tatăl ei zăbovea deasupra ei cu felinarul în mână, cu o mină îngrijorată.

— E bine?

— Doar a leşinat pentru că a ajuns acasă sângerând ca un porc înjunghiat. Katherine îşi puse degetele sub

bărbia lui Matthew, încercând să îi găsească pulsul, uşurată când îl simţi bătând regulat. Îşi trase mâna. Tocmai de-aia i-am zis să se aşeze înainte să cadă.

— Ce ţi-e şi cu fraţii ăştia, auzi lângă ureche. Rareori fac ce li se spune. Sau cel puţin aşa îmi zic surorile mele.

Katherine tresări, întrucât nu îl auzise pe Strathmore ghemuindu-se lângă ea.

— Glonţ sau lamă? întrebă el pe un ton aproape conversaţional.

— Ambele, zise ea încruntându-se, fără să îşi mute privirea de la Matthew.

Baronul se aplecă, trecându-şi degetele lungi şi elegante peste scalpul lui Matthew cu mişcări sigure, căutând, presupuse Katherine, umflături care ar fi putut surveni în timpul căderii.

„Baronul are mâini incredibile”, se gândi ea. Nu erau mâini moi, de nobil răsfăţat, ci mâinile capabile ale unui om obişnuit cu munca. Mâini cu care alina, descoperea şi comunica… îşi mută privirea de la ele. Nu ar fi trebuit să observe mâinile unui baron în timp ce fratele ei sângera fără simţire la picioarele ei.

Mâinile acelea se opriseră, aşa că trase lâna la o parte de pe umărul lui Matthew.

— Ah. Da, acum văd rana de ieşire. A avut noroc. Vătămare minimă, cred că mai degrabă i-a julit muşchiul. E singura rană de glonţ?

— Da.

— Mmm. Şi tăietura? E la spate, să înţeleg?

— Da.

Nu prea reuşea să îi vadă chipul lui Strathmore, întrucât părul des şi brunet îi cădea neglijent peste urechi, ascunzându-i trăsăturile, încercă să nu observe cât de aproape se afla de ea sau căldura pe care o emana.

— A fost suturată?

— Nu încă.

Katherine îi privi cu atenţie ceafa. Baronul nu punea întrebările previzibile, cum ar fi fost cum anume fusese fratele ei împuşcat şi rănit. Sau de ce Katherine îl

întâmpinase la uşă cu puşca ridicată.

Pusese doar întrebări medicale până acum. Nici măcar nu se arătase surprins sau consternat. Chiar că nu îl înţelegea deloc.

Şi ei nu îi plăceau lucrurile pe care nu le înţelegea. Baronul se lăsă pe călcâie şi apoi se ridică.

— Păi, atunci, să îl urcăm înapoi pe masă şi să îi suturăm tăietura, nu? Trebuie să examinez cât de gravă este rana.

Da, poate că baronul nu punea întrebările la care te-ai fi aşteptat, dar cu siguranţă dădea ordinele la care te-ai fi aşteptat.

— *Dumneavoastră* nu trebuie să faceţi nimic, milord, zise Katherine cu calm. Vă asigur că fratele meu este pe mâini bune în grija mea.

Nici nu mai ştia de câte ori un medic sau un chirurg – un medic sau un chirurg *bărbat* – intervenise într-o situaţie, nesocotindu-le pe ea şi talentele ei, tratând-o cu superioritate. Nu avea de gând să îngăduie una ca asta şi acum. Nu când era vorba chiar despre fratele ei.

Se ridică şi se întoarse spre baron, pregătindu-se să îl înfrunte pentru prima oară la lumină.

I se uscă gura.

De la distanţă, i se păruse atrăgător. Acum, că stătea atât de aproape de ea, în lumina slabă, Katherine îşi dădu seama că nu era doar atrăgător, ci izbitor de chipeş. Era înalt şi zvelt, iar veşmintele simple nu îi ascundeau câtuşi de puţin liniile puternice ale trupului. Avea părul des de culoarea lemnului de mahon, dat cu nepăsare la o parte de pe un chip alcătuit din unghiuri impecabile: pometi ascuţiţi, nas drept, maxilar puternic. Avea ochii închişi la culoare şi o privea fără să trădeze ceva.

Îşi simţi măruntaiele săltându-i lent şi înspăimântător şi simţi cum se îmbujorează uşor. Nu era de mirare că femeile îi sorbeau fiecare cuvinţel. Într-un alt moment al vieţii ei, cu multă vreme în urmă, poate că s-ar fi numărat şi ea printre ele.

— Doctor este în regulă, zise baronul.

— Mă scuzaţi?

Katherine îşi pierduse şirul gândurilor.

— Consider că titlul meu este mai degrabă un impediment decât un ajutor atunci când consult pacienţi.

— Nu este pacientul dumneavoastră, milord. Reacţia nedorită şi nechemată de care tocmai avusese parte fu vindecată instantaneu de o doză zdravănă de enervare. Ci al meu.

Strathmore o mai privi o clipă în ochi, după care îşi îndreptă privirea spre fratele ei.

— Bineînţeles.

Katherine clipi nedumerită. El nu avea de gând să protesteze?

— Deşi, poate că veţi avea nevoie de ajutor ca să îl ridicaţi, nu?

Katherine clipi din nou, întrebându-se ce motivaţii avea omul acesta. Lordul doctor era mult prea chibzuit şi dispus să fie de acord cu ea. Dar avea dreptate. Tatăl ei, care zăbovea în continuare cu felinarul în mână, nu avea forţa necesară să ridice o asemenea greutate. Şi nici ea, de una singură. Matthew nu era deloc un bărbat pipernicit.

— Da, mulţumesc. Îşi înghiţi cu greu mândria şi încercă să pară măcar un pic amabilă. Aş aprecia asta.

Strathmore încuviinţă din cap şi se aplecă, trăgând cu grijă de masă. Când o ridică, Matthew gemu şi deschise ochii. Se holbă la tavan năuc, zăpăcit, până o găsi cu privirea pe Katherine.

— Ai căzut, zise ea înainte ca el să apuce să vorbească.

Matthew tresări şi îşi înălţă capul.

— Ar fi trebuit să îţi asculţi sora, adăugă Strathmore în timp ce aşeză masa grea şi lată la locul ei.

— Hayward, mârâi Matthew şi îşi coborî capul la loc. Nu trebuie să-i ţii partea. Am avut o noapte grea. Fie-ţi milă de mine.

Din partea îndepărtată a mesei, tatăl ei râse lătrător, iar umbrele aruncate de lumina felinarului dănţuiră pe pereţi.

Katherine se încruntă. Nu i se părea deloc amuzant. Şi oare toată lumea din familia ei se înţelegea aşa bine cu lordul doctor? Şi uitaseră cu desăvârşire să îi spună şi ei?

Baronul se îndreptă de spate.

— Cum te simţi?

— De parcă aş fi fost împuşcat, fir-ar să fie. Matthew făcu o grimasă şi se strădui să se împingă în partea sănătoasă a trupului. Ajută-mă să mă ridic!

Strathmore îi aruncă o privire lui Katherine.

— Dumneata apucă-l de o parte, eu, de cealaltă. O să încercăm să nu îl vătămăm şi mai tare.

Katherine oftă şi făcu după cum i se spusese, deoarece ar fi fost meschin şi ridicol să se certe doar de dragul de-a se certa. Împreună, îl ajutară pe Matthew să se ridice şi îl aşezară încet înapoi pe masă, aşa că stătea din nou întins cu faţa în jos. Fruntea lui Matthew se umplu de sudoare şi şuieră de durere când se mişcă.

— Ei bine, e puţin vraişte. Strathmore se aplecă uşor ca să arunce o privire la partea de sus a spatelui lui Matthew.

— Aşa mi s-a zis.

Matthew îşi lăsă fruntea pe masă.

— Să fi fost un soţ gelos? Baronul părea amuzat acum. Nu ai reuşit să ieşi pe fereastră îndeajuns de rapid?

— Ceva de genul, mormăi Matthew.

Katherine îl privi pe Strathmore. Părea fericit să accepte răspunsul vag pe care i-l dădu Matthew.

— Fătuco, ai de gând să îl faci bine sau ai să te holbezi toată noaptea la doctor?

Tatăl ei râse din nou, deşi îl cuprinse curând un alt acces de tuse.

Katherine s-ar fi simţit indignată dacă nu ar fi îngrijorat-o atât de tare sunetele care se auzeau din pieptul lui.

— Ce-ar fi să vii lângă vatră, domnule Wright? întrebă baronul nestingherit.

O privi întrebător pe Katherine, care încuviinţă din cap scurt, dar recunoscătoare. Luă apoi ligheanul cu apă şi

prosoapele curate pe care le pusese deoparte mai devreme, deşi îl privi tot timpul cu coada ochiului pe Strathmore. Lordul doctor luă felinarul de la tatăl ei şi îl agăţă de cârligul lui din tavan. Acum, îl aşeza pe tatăl ei pe scaunul lui, acoperindu-l cu pătura, cu o blândeţe încântătoare, care îi făcu inima să îi tresalte. Îl auzi pe baron murmurându-i ceva tatălui ei şi, deşi nu pricepu cuvintele, îşi văzu tatăl încuviinţând din cap de câteva ori.

„Ai să te holbezi la doctor toată noaptea?”

Katherine îşi înşfăcă trusa de sutură, întorcându-se cu spatele la Strathmore. Nu avea să se holbeze deloc la el. Pentru că lordul doctor nu era încântător. Ci nedorit.

Se apucă să cureţe sângele proaspăt care se scursese din rana lui Matthew şi aduse sticla cu coniac de pe bufetul din spatele ei. Coniac franţuzesc de contrabandă. Era ironic că trebuia să îl folosească pe răni pricinuite în timpul dobândirii lui.

Se întoarse la masă şi îndesă prosoape de-a lungul trunchiului lui Matthew, după care deschise sticla.

— S-ar putea să te usture puţin, îşi avertiză ea scurt fratele, după care îi turnă jumătate din conţinut peste răni.

Matthew se smuci şi se înecă, apucând atât de strâns marginea mesei, încât i se albiră încheieturile degetelor. Răbufni într-un şir de înjurături apăsate.

— L-aţi fi putut avertiza mai din timp.

Katherine aproape că scăpă sticla. Nu îl auzise pe Strathmore apropiindu-se de ea. Din nou.

— Mai bine să o fac şi gata, zise ea când fratele ei înjură la atingerea ei. Şi mai bine ar fi fost să nu mă fi obligat să o fac deloc, zise ea mai tare.

Matthew gemu.

Ea turnă nişte coniac într-o cană şi îşi vârî acele în ea, ştergându-se pe mâini cu prosoapele înmuiate în coniac.

— Nu trebuie să rămâneţi, îi zise ea baronului, fără să se uite la el.

— Nu trebuie să fiu nicăieri altundeva.

Baronul se întinse după sticla de coniac. Katherine îl auzi trăgând aer în piept.

— Marfă bună, zise el pe un ton aprobator. Lăzi cu coniac din acesta se vând pe o avere în Londra.

Tocmai asta era problema. Şi tocmai de aceea nu îi era deloc drag de Strathmore. Pentru că astfel de comentarii erau o încurajare pentru fratele ei şi, la o adică, pentru tatăl ei. Îi convingea că puteau câştiga o avere din contrabandă.

Coniacul nu era deloc o marfă bună, la fel cum nu erau tutunul, ceaiul sau mătasea.

Pentru că, într-o zi, familia ei avea să moară din cauza lor.

Capitolul 2

Harland Hayward se sprijini de peretele din apropiere, sorbind din coniac şi privind-o pe domnişoara Katherine Wright aplecându-se să se apuce de treabă. Fiecare mişcare îi era sigură şi calmă, fiecare sutură – efectuată cu o precizie eficientă. Tămăduitoare, aşa o descrisese tatăl ei, dar Harland văzuse chirurgi experimentaţi care nu erau la fel de pricepuţi ca ea. Ar fi intervenit dacă nu s-ar fi descurcat, dar se părea că domnişoara Katherine Wright îl impresiona.

Şi nu doar prin îndemânarea ei chirurgicală. Părea al naibii de neînfricată. O valkirie modernă care părea la fel de pricepută să mânuiască puşca pe care o îndreptase spre el ca să-şi apere familia precum era la suturi. O femeie care, în faţa unei ameninţări şi a unei calamităţi, făcea pur şi simplu ce trebuia făcut. Se părea că nu doar bărbaţii din familia Wright aveau nervi de oţel, deşi poate că nu ar fi trebuit să fie surprins de asta, ţinând cont că crescuse drept fiica unuia dintre cei mai cutezători contrabandişti din Kent.

Harland se foi, iar domnişoara Wright îşi ridică privirea spre el. Sub ochi avea umbre de la îngrijorare şi oboseală şi o expresie bănuitoare şi plină de resentimente pe chip. O

privi în ochi şi mai luă o gură din coniac, fără să comenteze şi fără să reacţioneze, deşi simţi o senzaţie ciudată curgându-i prin vene. Ceva mai profund decât o simplă conştientizare şi atracţie. Ceva ce nu mai simţise de multă vreme. Ceva ce crezuse a fi dispărut cu mult timp în urmă.

Domnişoara Wright se concentră din nou la ce avea de făcut, deşi Harland continuă să o privească cu atenţie. Avea părul deschis la culoare, ca fratele ei, şi îl ţinea legat la spate într-o cosiţă dezordonată, deşi nuanţa lui îi aducea aminte mai degrabă de şampanie decât de miere. Avea o gură generoasă despre care bănuia că, în circumstanţe mai bune, zâmbea des şi avea pistrui împrăştiaţi peste puntea nasului ei drept. Avea ochi remarcabili şi izbitori, de culoarea mării tropicale, cu o inteligenţă de netăgăduit arzând în adâncul lor.

Domnişoara Wright s-ar fi bucurat de o frumuseţe clasică de-ar fi fost îmbrăcată într-o rochie de bal, se gândi Harland, cu părul bălai împodobit cu perle, zâmbind forţat, fluturând din evantai. Matroanele societăţii care măsurau valoarea după înfăţişare ar fi încuviinţat aprobator. Bărbaţii care procedau la fel nu s-ar fi oprit doar la a încuviinţa.

Dar, îmbrăcată cum era acum, într-o rochie gri fără formă şi cu şorţul pătat de sânge, cu părul ciufulit, cu gura strânsă într-o linie îndârjită, ţinând între degete un ac de sutură, cu siguranţă nu era frumoasă în sensul clasic. Nici măcar drăguţă.

Ci uluitoare.

Un alt val de o senzaţie încărcată cu anticipaţie îl străbătu pe Harland, aşa că dădu pe gât restul coniacului, primind cu bucurie arsura tăriei ce îi aluneca în jos pe gâtlej. Mai experimentase astfel de sentimente şi înainte, când fusese tânăr şi nesăbuit, şi duseseră doar la durere mută şi la umilinţă zgomotoasă. Acum, era mai bătrân şi mai înţelept. Putea recunoaşte ameninţarea când se ivea şi o putea înăbuşi cu totul.

Puse paharul deoparte cu mai multă forţă decât ar fi fost necesar, alegându-se astfel cu încă o privire feroce bănuitoare şi plină de resentimente din partea lui Katherine

Wright. Harland se întrebă cât i se spusese despre cele întâmplate în seara aceasta. Era limpede că Matthew i-ar fi povestit măcar câte ceva dintre cele petrecute, ţinând cont de rănile pe care le suferise. Pentru numele lui Dumnezeu, doar avea o rană de glonţ în partea de sus a muşchiului de la umăr – şi nu se alesese cu ea pentru că fugise pe fereastra unei amante.

Îl liniştea însă faptul că, de când sosise, atât Matthew, cât şi Paul Wright nu spuseseră nimic despre cum se alesese, de fapt, Matthew cu rănile acelea. Însemna că încă credeau că Harland era întocmai ce se dădea a fi: un doctor preocupat de bunăstarea pacientului lui. Un doctor care era deseori chemat în locuri ciudate la ore ciudate şi care nu punea întrebări. Un doctor care se putea deplasa cu uşurinţă şi fără să fie văzut prin port şi de-a lungul coastelor şi prin navele care ajungeau în port, întrucât ajutorul medical era mereu la mare căutare.

Era mantia perfectă care îi ascundea rolul pe care îl deţinea în reţeaua de contrabandişti care opera de-a lungul coastei din Kent.

Nu era vorba că Harland s-ar fi îndoit de discreţia lui Matthew şi a lui Paul, dar, chiar şi sub constrângere extremă, nu puteai divulga lucruri pe care nu le ştiai. Miza pe faptul că Katherine Wright era la fel de neştiutoare în privinţa implicării lui. Poate că crescuse prinse contrabandişti, dar Harland ştia că fusese plecată din Dover vreme îndelungată. Îndeajuns încât loialitatea să i se fi schimbat. Şi, chiar dacă i-ar fi fost fidelă familiei ei, ar fi fost o nebunie să presupună pur şi simplu că loialitatea ei s-ar fi extins dincolo de graniţele familiale în cazul cel mai pesimist în care Harland ar fi fost dat în vileag ca fiind mai mult decât un simplu doctor.

Se simţea uşurat că în seara aceasta fuseseră nevoiţi să transporte doar coniac, nu…

— Nu reuşesc să îmi dau seama cum de aţi ştiut că Matthew era rănit, milord, rupse domnişoara Wright tăcerea fără niciun avertisment.

Nu îşi ridică privirea spre el, dar bănuiala ei de

neclintit atârna greu între ei.

— M-am întâlnit cu Hervey Baker pe drum, îi răspunse Harland cu nonşalanţă.

Se aşteptase să fie întrebat mult mai devreme. De fapt, răspunsul lui nu era chiar o minciună. Hervey Baker se numărase printre cei care îl căraseră pe Matthew acasă. Şi, ori de câte ori se putea, era mereu mai bine să spui o versiune de adevăr.

— Pe drum? întrebă ea sceptică. Pe unde se întâmpla să călăriţi pur şi simplu? În toiul nopţii? Când stă să se dezlănţuie o furtună?

— Kate, o mustră Matthew, părând supărat.

— E în regulă. Sora ta pune întrebări chibzuite.

Matthew spuse dispreţuitor:

— Sunt grosolane, nu chibzuite.

— Şi nu îmi pasă câtuşi de puţin, Matt. Domnişoara Wright se întinse după foarfecă. De ce aţi ieşit, de fapt, în noaptea asta, milord?

— Crup, zise Harland. Era răspunsul lui standard. Un doctor, la urma urmei, era chemat pentru tot soiul de boli, indiferent de vreme. Nimeni nu voia să afle vreodată detalii despre un crup banal sau despre copiii oamenilor de rând sau despre o combinaţie a celor două.

— Cine?

Nimeni în afară de Katherine Wright, din câte se părea.

— Cine ce? trase el de timp.

— Cine avea crup?

Tăie capătul aţei şi puse acul deoparte.

— Fiica tinichigiului. Bineînţeles, nu existase niciun tinichigiu, dar avea nevoie de un pacient aflat în trecere, a cărui existenţă să nu poată fi nici confirmată, nici infirmată. Îşi puseseră tabăra în afara oraşului.

— Înţeleg. Se aplecă deasupra spatelui lui Matthew, examinându-şi în mod critic munca.

Harland habar n-avea dacă îl credea sau nu.

— Ai terminat cu tortura, Kate?

Matthew părea epuizat.

— Da. Cum te simţi?

— De parcă mi-ar fi luat foc spatele, la naiba! Gemu şi se împinse uşor în sus, trecându-şi picioarele peste lateralul mesei. Dă-mi coniacul ăla nenorocit, Hayward.

Întinse mâna.

Domnişoara Wright scoase un sunet de dezaprobare. Harland apucă sticla şi i-o întinse lui Matthew.

— Trebuie să te odihneşti, îi spuse Harland în timp ce îl privi luând o duşcă zdravănă. Fără călărit, fără înot şi fără muncă fizică obositoare cel puţin o săptămână. Probabil două.

Afară, în depărtare, se auzi un tunet.

Matthew îşi dădu ochii peste cap, deşi efectul fu stricat de grimasa de la sfârşit.

— Nu sunt o babă.

— Ce-i drept. Eşti, însă, un bărbat cu o rană de glonţ şi patru duzini de suturi expert executate. Şi, dacă vrei să se vindece, nu vei strica munca pe care a depus-o sora ta.

Harland aruncă o privire la domnişoara Wright şi o văzu holbându-se la el. Îşi întoarse aproape imediat privirea şi începu să adune prosoapele îmbibate cu sânge. Câţiva stropi de ploaie se izbiră de fereastra casei, iar volumul tunetului de afară se înteţi.

Harland luă sticla de coniac de la pacient.

— Ar trebui să îţi ţii braţul într-o eşarfă câtă vreme nu ţi se agaţă de cusăturile de la spate. Umărul…

— Opriţi-vă, zise domnişoara Wright cu voce tăioasă. Ascultaţi!

Lui Harland îi îngheţă sângele în vene. Tunetul care însoţise ploaia nu era deloc un tunet, ci sunetul a numeroase copite care se apropiau de căsuţă.

— La naiba, înjură Matthew pe sub mustaţă, privind în jur înnebunit.

Harland îi urmări privirea, uitându-se şi el la castroanele cu apă rozalie, la prosoapele pătate şi la perdeaua însângerată care stătea uitată pe podea. Zgomotul de copite se auzi tot mai aproape, însoţit de data aceasta de un strigăt. Soldaţi, fără îndoială, iar Harland

înjură în gând că nu fusese mai vigilent.

Ţinând cont de sunetul care se înteţea constant şi de vibraţiile care străbăteau acum pământul cu un huruit, estimă că aveau mai puţin de un minut înainte să dea cineva buzna pe uşă în numele regelui, dorindu-şi din răsputeri să aresteze pe cineva pentru contrabandă şi să îl dea drept exemplu.

— Trebuie să îl ascundem, şopti domnişoara Wright pe un ton imperios. E o trapă sub pat. Ajutaţi-mă să îl mut, milord. Repede.

Nu aveau timp.

— Nu. Dintr-o mişcare rapidă, Harland apucă perdeaua grea de lână. Dă-te jos de pe masă, îi porunci el lui Matthew. Bărbatul se supuse, clătinându-se uşor când atinse pământul cu picioarele. Întinde-te sub masă, îi zise el. Şi, pentru numele lui Dumnezeu, orice s-ar întâmpla, orice ai auzi, să nu te clinteşti.

Matthew se holbă la el preţ de o clipă, după care Harland îl ajută să se întindă pe pământ şi să se strecoare stângaci, pe burtă, sub masă.

— Bun. Harland apucă perdeaua de două colţuri şi o azvârli peste masă, marginile ei revărsându-se peste, până la pământ, pe toate părţile, ascunzându-l pe Matthew. Urcaţi-vă pe masă, domnişoară Wright, se răsti el.

— Poftim?

Era palidă.

— Trebuie să explic cumva tot sângele ăsta când niciunul dintre noi nu are nevoie de cusături. Am nevoie de un pacient. Urcaţi-vă naibii pe masă.

Atunci, ea pricepu, aşa că îşi ridică fustele şi se căţără pe suprafaţa lată a mesei. Călăreţii nevăzuţi ajunseră; lumina emanată de torţele lor licărind acum ameninţător dincolo de perdele.

— Întindeţi-vă pe spate!

Îl privi scurt în ochi, după care se supuse, lăsându-se pe spate, cu ochii în tavan. Harland îşi vârî mâinile într-unul din castroane, luă apă în palme şi i-o picură pe frunte. Îi umezi şi linia părului, ca să pară febrilă, încercând să îi

ignore moliciunea pielii şi a părului.

Îşi ridică privirea şi îl văzu pe domnul Wright holbându-se la el de lângă vatră. Acesta îşi mută privirea ştearsă spre uşă, de unde se auzeau acum clar vocile bărbaţilor, şi încuviinţă aproape imperceptibil din cap către Harland. Harland încuviinţă la rândul lui. Paul Wright nu supravieţuise atât de mult fiindcă ar fi fost prostănac.

Bărbaţii de afară îşi înfrânau acum caii. Le auziră suflările şi tropăiturile. Apoi se auziră zgomot de cizme şi sunet de oţel târât.

Harland înşfăca o mână din prosoapele cele mai însângerate, după care îi împinse fustele domnişoarei Wright chiar deasupra genunchilor, pe care i-i acoperi cu pânze stacojii. Katherine scoase un sunet slab, nefericită, dar nu se mişcă.

— Îmi pare rău, murmură Harland cu sinceritate.

Dar nu prea aveau opţiuni.

— E în regulă, spuse domnişoara Wright încordată.

Îi depărtă cu blândeţe genunchii, îi mai aşeză câteva dintre prosoapele pătate cu sânge sub picioare şi înghiţi în sec. Dâre de sânge îi pătau pielea palidă a picioarelor în locul în care o atinseseră prosoapele. Dumnezeule, chiar părea că sângera de moarte. Spera doar ca…

Cineva bătu cu putere în uşă, care se zdruncină în balamale. Fu singurul avertisment de care avură parte înainte ca aceasta să se deschidă cu putere, izbindu-se de perete. O văzu pe domnişoara Wright tresărind, aşa că o atinse liniştitor pe picior, dorindu-şi să rămână aşa cum era. Apoi trecu la atac.

— Ce naiba crezi că faci? urlă el, cu o furie deloc prefăcută.

Chiar lângă uşă se afla un ofiţer cu sabia trasă, care mijea ochii în lumină. Trebuia să fi ştiut. Căpitanul Buhler. Un bărbat ca un buldog, a cărui unică misiune era să îi aducă în faţa justiţiei, prin orice mijloace necesare, pe orice bărbat, femeie şi copil care supravieţuiau dincolo de limitele legii. Un bărbat îndrăgostit de putere, care devenea tot mai nemilos în numele Coroanei. Harland nu îl respecta

câtuşi de puţin.

Alţi doi soldaţi se înghesuiră în căsuţă în spatele comandantului lor, încercând să vadă mai bine interiorul acesteia.

— Am întrebat ce naiba crezi că faci, căpitane, repetă Harland.

Căpitanul îşi ţinea privirea pironită la picioarele însângerate ale domnişoarei Wright.

— Sfinte Dumnezeule!

Bărbaţii din spatele lui se holbau şi ei acum, cu ochii aţintiţi pe coapsele expuse şi însângerate ale domnişoarei Wright şi pe prosoapele pătate care îi acopereau genunchii.

Chiar că Sfinte Dumnezeule!

— Ce-a păţit? reuşi să îngâne unul dintre bărbaţi.

— Sângerează, se răsti Harland. Nu e limpede?

— De unde? întrebă soldatul, pământiu la faţă.

— Din părţile ei femeieşti, se răsti Harland. Şi-acum, ieşiţi şi daţi-ne puţină intimitate cât îmi tratez pacienta.

Soldaţii lui Buhler păliră vizibil şi se dădură fără să vrea un pas în spate. Unul dintre ei dispăru cu totul în direcţia de unde veniseră.

— Doctore Hayward. Căpitanul părea să îşi fi venit în fire şi încerca să vorbească acum pe un ton autoritar, chiar dacă oarecum împăciuitor. Trebuie să vă rog să plecaţi. Trebuie să percheziţionăm casa.

— Poftim? zise Harland şi o strânse mai tare de picior pe domnişoara Wright.

Îi simţi muşchii încordaţi sub palmă.

Paul, de lângă vatră, se foi.

— Ce se petrece? Ce vor? întrebă el cu voce tremurată şi slăbită, de parcă ar fi avut trei sute de ani.

— Căpitanul Buhler tocmai îşi cerea iertare că nu are decenţa să îmi permită să îţi tratez fiica în intimitate, mârâi Harland, fără să îşi mute privirea de la Buhler. Şi că vor pleca acum.

Paul se strădui să se ridice şi se duse târşâit spre soldaţi, oprindu-se chiar în faţa lor.

— Fiica mea e foarte bolnavă, behăi el plângăcios.

— Deţinem informaţii cum că aici s-ar afla un infractor periculos.

Căpitanul îşi mutase privirea de la scena de pe masă şi i se adresa acum lui Harland.

— Un infractor periculos? râse Harland deloc amuzat şi se uită cu mare pompă în jurul lui. Care dintre noi ai zice că e cel mai periculos?

— Doctore Hayward, repet, trebuie să vă cer să plecaţi…

— Ce naiba e în neregulă cu tine, căpitane? Poţi vedea tot interiorul casei chiar de-acolo. Nu e niciun infractor periculos aici.

— Am primit ordine chiar de la rege.

— Ordine? Să te uiţi cum o femeie sângerează până moare?

Paul scoase un sunet şuierat, apoi răbufni într-un acces de tuse.

— Moare? Nu-mi lăsaţi fiica să moară, icni el.

— Nu va muri. Harland apucă unul dintre cuţitele domnişoarei Wright pe care aceasta nu îl pusese la locul lui. Îl ridică la lumină, cercetând marginea lamei strălucitoare. Câtă vreme pot extirpa sursa inflamaţiei şi a sângerării. Inventa din mers.

— Am primit ordine, repetă căpitanul nerăbdător, să eradichez năpasta care s-a abătut asupra acestui ţinut. Pe contrabandişti. Pe bărbaţii care îl lipsesc pe rege de ceea ce i se cuvine.

Chiar atunci, domnişoara Wright gemu, mişcându-şi capul într-o parte şi în alta, cu ochii închişi. Părea, se gândi Harland cu oarecare admiraţie, pe punctul de-a avea o criză.

Sau poate un exorcism.

— La naiba, înjură Harland cu putere şi îşi apăsă mâna pe abdomenul ei plat.

— Ce se petrece? întrebă Paul, mai demn de milă ca niciodată.

— Trebuie să opresc sângerarea chiar acum, zise Harland. Înainte să fie prea târziu.

Buhler păru profund dezgustat, dar tot refuză să se clintească.

— Doctore Hayward…

— Percheziţionaţi hambarele, percheziţionaţi împrejurimile, faceţi orice trebuie să faceţi, căpitane. Dar, dacă nu vrei ca moartea acestei tinere să fie din vina dumitale, îţi sugerez să îţi iei oamenii şi să ieşi de-aici.

— Încă nu. Unde ţi-e fiul, domnule Wright?

Buhler, aparent nefericit şi nemulţumit de lipsa de cooperare din partea lui Harland, îl interoga acum pe Paul.

— Fiul meu? Bărbatul se înfăşură mai tare în pătură şi păru confuz. Nu… Ce?… Cine?…

— Matthew Wright e fiul tău?

— Da? răspunse Paul mai degrabă întrebător.

— Unde?

— A plecat la război, zise Paul cu voce slăbită, părând confuz.

— La război?

— Ca să se lupte cu nebunul ăla francez şi scund. E artilerist, zise el cu mândrie. Fiul meu, nu Napoleon.

Buhler clătină din cap, nerăbdător.

— Unde e acum?

— V-am spus, la război.

— Războiul s-a încheiat, domnule Wright. De câţiva ani.

Paul îşi răsuci marginile păturii peste umerii slăbănogi.

— Nu se poate.

— Cu ce s-a ocupat fiul tău după ce s-a întors? îl întrebă ofiţerul.

Paul clătină din cap neajutorat.

— Nu s-a întors.

— Ba te asigur că da.

Paul întinse o mână tremurândă, vrând parcă să se sprijine de braţul căpitanului. Buhler se trase la o parte, dezgustat.

— Înainte pescuia, murmură Paul, privind în depărtare. Da, lui Matty al meu îi plăcea la nebunie să

pescuiască. Se opri, făcând ochii mari. S-a înecat? Spuneţi-mi că nu s-a înecat. S-a înecat, aşa-i?

Căpitanul se încruntă.

— Ce? Nu, el…

— Selkiile ies la mal în nopţi ca asta, să ştiţi. Paul se uită în jur de parcă s-ar fi aşteptat să vadă o astfel de creatură mitologică pitită în vreun ungher întunecat. Se ridică din adâncurile întunecoase ca să se răzbune pe cei care le-au ucis fiii şi soţii. Le-am văzut, să ştiţi. Îi ademenesc pe bărbaţi pe marea întunecată sau îi fac să se arunce de pe stânci. I-am spus lui Matthew să se ferească de ele.

Harland abia de reuşea să urmărească bâlbâială lui Paul, dar soldatul care rămăsese în spatele lui Buhler păli şi se foi agitat. Din experienţă, Harland ştia că soldaţii, asemenea marinarilor, erau oameni superstiţioşi. Se pare că şi Paul descoperise acelaşi lucru.

Căpitanul, însă, nu voia să audă aşa ceva.

— La o parte, bătrâne, rosti el pe un ton batjocoritor, îmbrâncindu-se pe lângă Paul şi intrând în casă, apropiindu-se de masă.

Domnişoara Wright ţipă cumplit, spintecând văzduhul şi zbârlindu-i părul pe braţe lui Harland.

— Opreşte-o, ţipă ea, zvârcolindu-se din nou.

Soldatul care rămăsese în spatele lui Buhler, la intrare, îşi pierdu şi ultima fărâmă de culoare şi fugi în spate, în siguranţa pe care i-o oferea noaptea. Căpitanul apucă mai strâns mânerul sabiei.

— Opreşte-o, ţipa acum domnişoara Wright, într-o interpretare demnă de o scenă din Londra.

Paul începu să se legene şi să geamă tare, rostind din când în când cuvinte despre care Harland presupunea că ar fi trebuit să fie interpretate drept o rugăciune.

— Salvaţi-o, striga el ori de câte ori se oprea cât să tragă aer în piept.

Afară, un tunet îndepărtat, un tunet adevărat de data aceasta, se rostogoli prin văzduh şi zgudui pământul.

Sfinte Sisoe, dacă ar fi închis ochii, Harland ar fi zis că

se afla din nou în haosul dintr-un spital militar de campanie, printre ţipetele pacienţilor şi bubuitul armelor.

Buhler o ţintui cu privirea pe domnişoara Wright cea incoerentă.

— Am o datorie faţă de rege…

— Şi eu l-am servit ani în şir pe rege, căpitane. Harland îndreptă vârful cuţitului înspre Buhler. Fiind chirurg pe câmpurile de luptă din Franţa şi Belgia. l-am tratat pe oamenii regelui, pe oamenii dumitale, în barăcile voastre nenorocite.

— Sunt conştient…

— Atunci, te-aş ruga să îţi aminteşti că nu sunt doar doctor, ci şi nobil al regatului şi am un interes legitim când vine vorba despre ţara aceasta şi despre bărbaţii care îi apără onoarea. Dacă crezi că adăpostesc un inamic al regelui în nenorocita mea de trusă medicală, mă poţi aresta de cum voi termina aici, continuă el cu răceală, dar aş sugera să ai grijă ce acuzaţii faci.

Buhler mai făcu un pas în faţă. Îşi mişcă ochii mici când spre Harland, când spre picioarele goale ale domnişoarei Wright, care se zvârcolea, vârful cizmei lui aflându-se la un braţ de locul în care se ascunsese Matthew.

— Poţi pleca acum, căpitane, zise Harland pe un ton care l-ar fi făcut mândru pe cumnatul lui, ducele.

Buhler îşi vârî în sfârşit sabia în teacă.

— Percheziţionaţi hambarul! le strigă el oamenilor lui care aşteptau afară, în timp ce domnişoara Wright continua să se zvârcolească şi să geamă. Fiecare colţişor. Căpitanul îşi ridică privirea spre Harland şi adăugă: Apoi ardeţi-l.

Harland se înfurie.

— Nu e nevoie de aşa ceva. Oamenii ăştia nu au nimic.

— Atunci, n-au nimic de pierdut, nu-i aşa? rânji Buhler.

— Căpitane…

— Acţionez în numele regelui. Se răsuci pe călcâie şi se îndreptă cu paşi apăsaţi spre uşă. Şi i-o puteţi spune şi

lui Matthew Wright dacă îl vedeţi, *milord.*

Paul închise uşa în urma lui şi se întoarse la fereastră, holbându-se afară printr-o crăpătură din perdea.

— Nenorociţii naibii!

Harland se simţi întrucâtva uşurat, deşi nu se îndepărtă de lângă masă. Soldaţii ar fi putut năvăli din nou în casă fără niciun avertisment. Afară, se auzi o bufnitură înăbuşită când deschiseră uşile hambarului. Apărură licăriri de lumină de la torţe şi se auziră apoi zgomote de lăzi şi butoaie răsturnate. Hambarul avea să fie o pierdere, dar era mult mai bine să pustiască hambarul decât casa. Hambarele puteau fi reconstruite. Vieţile, nu.

Domnişoara Wright se oprise din gemut şi asculta şi ea, cu capul uşor ridicat, deşi se uita la el.

— Ce vor găsi în hambar, tată? Înainte să îl ardă, vreau să zic.

O rostise cu voce fermă şi directă şi, dacă nu ar fi văzut tot ce văzuse, Harland ar fi zis că îl întreba despre o ladă cu napi rătăcită.

— Praf şi rahat de şoareci, bombăni Paul. Nenorociţii naibii!

Harland îi cunoştea prea bine pe Paul şi pe Matthew ca să creadă că ar fi lăsat vreodată ceva incriminatorul în hambar, unde putea fi găsit de soldaţi.

Domnişoara Wright îşi înălţă capul şi privi în jos, şi, oarecum jenat, Harland îşi dădu seama că încă o ţinea de picior. Îşi retrase mâna, cât mai nonşalant posibil, simţindu-se dintr-odată agitat. Ceea ce era ridicol. Atinsese sute de picioare până atunci. Bărbaţi, femei, copii. Le cususe, le îmbrăcase, le pusese la loc oasele rupte, ocazional se ghemuise între ele ca să aducă pe lume câte un bebeluş. Şi, la fel ca atunci, şi această atingere intimă era o necesitate, nu…

— Îmi pare aşa rău, tată. Vocea înăbuşită şi nefericită se auzi de sub masă. Hambarul…

— E pe jumătate putrezit oricum, mormăi Paul. Nu e mare pierdere. Nu îţi face griji.

— Mă bucur că eşti încă printre noi, domnule Wright,

murmură Harland, încercând să se concentreze din nou pe lucrurile importante.

— Cred că întrebarea e, de fapt, dacă Kate mai e printre noi, glumi cu voce înăbuşită şi slăbită Matthew din ascunzătoarea lui. Sunt convins că Inchiziţia nu s-ar compara cu tine, Hayward.

— Toată lumea îmi zice că ştiu cum să mă port cu doamnele, răspunse Harland cu voioşie, încercând să îşi ascundă îngrijorarea. Trebuia să îl ridice pe tânăr de pe podea. Doar că nu încă. Interpretarea dumneavoastră a fost într-adevăr impresionantă, domnişoară Wright.

Lumina de la făclii se mişca în continuare pe suprafaţa ferestrelor. Se mai auzi o bubuitură de tunet, care acoperi pe moment vocile de afară.

— Cred că ar fi trebuit să începeţi cu faptul că sunteţi lord, bombăni ea. La urma urmei, titlul dumneavoastră este uneori de folos.

— Poate.

O bubuitură de tunet anulă orice avusese de gând să spună. În clipa următoare, tăcerea fu umplută de zgomotul ploii torenţiale care începu să cadă zgomotos peste acoperişul de paie şi peste ferestre. Cerul se umplu de fulgere, şi un alt tunet zgudui pământul şi văzduhul. Afară, caii se zvârcoliră şi fornăiră, iar bărbaţii reacţionară la panica lor cu exclamaţii şi strigăte furioase. Ploaia se înteţi, şiroaie de apă scurgându-se prin acoperişul de paie în căsuţă. Lumina oscilantă a făcliilor se stinse brusc. În decurs de câteva minute, sunetele scoase de bărbaţi şi de cai râcâind cu copitele fură înlocuite de zgomotul copitelor îndepărtându-se, auzindu-se tot mai slab în ploaia torenţială.

— E greu să dai foc unui hambar pe furtună, nu-i aşa, ticăloşi scorţoşi ce sunteţi? reuşi să îngâne Paul înainte să fie oprit de un acces de tuse. Îşi reveni şi trase perdelele la ferestre. Cale bătută!

— Au plecat?

— Până la ultimul.

— Eşti sigur?

Harland nu avea de gând să rişte.

— Sunt sigur.

Harland o privi din nou pe domnişoara Wright, care era în continuare întinsă pe masă în faţa lui, acoperită de prosoape însângerate şi cu o expresie îngrijorată pe chip. Şi-o închipui numaidecât întinsă în faţa lui, îmbrăcată doar cu o mină îmbietoare şi tresări, îngrozit. Ce naiba era în neregulă cu el? Era mai bun de-atât. Categoric nu atât de previzibil încât să fie stârnit de o pereche de picioare.

Cu o mişcare intenţionată din încheietură, aruncă prosoapele pe jos şi apoi îi trase cu blândeţe fustele la loc, peste picioare.

Îi întinse mâna cât putu de elegant şi de pragmatic ţinând cont de circumstanţe.

— Îmi pare rău pentru fuste şi pentru cămăşuţă. Cred că s-au pătat ambele de sânge.

— Nu îmi fac griji pentru haine, Lord Strathmore.

Era conştient că domnişoara Wright nu îşi luase încă privirea de la el. Îl privea cu precauţie, încruntată, dar îi acceptă totuşi mâna fără să ezite.

Harland nu avea să observe cât de bine părea să se potrivească mâna ei în a lui. El nu avea să se gândească la puterea plină de competenţă pe care o simţi când ea îi cuprinse degetele cu ale ei. Nu avea să se minuneze de imboldul de a nu-i mai da vreodată drumul la mână. Nu avea să îşi închipuie cum ar fi fost să îşi lipească buzele pe interiorul încheieturii ei şi…

— Îmi cer iertare dacă v-am făcut să vă simţiţi incomod.

Măcar cuvintele îi erau politicoase şi curtenitoare, chiar dacă imaginaţia lui nu era. Trebuia să îşi vină în fire.

— Nu m-aţi făcut. Se ridică, iar el îi dădu numaidecât drumul la mână.

— Bun atunci. Deci… îşi drese glasul. Păi, ce-ar fi să vă punem fratele într-un loc mai comod?

— Bineînţeles.

Harland ridică perdeaua grea de lână de pe masă. Cu mult efort şi cu ajutorul domnişoarei Wright, îl duse pe

bărbatul năuc în pat, menajându-i cusăturile şi umărul. Paul plecă de lângă fereastră şi li se alătură, uşuindu-i pe Harland şi pe domnişoara Wright din calea lui.

— Mă pot ocupa eu de el, îi mustră el.

„Trebuie să vorbesc cu Matthew între patru ochi”, îşi traduse Harland în sinea lui. Pentru că Paul şi Matthew aveau de luat decizii în noaptea asta. Decizii în care Harland bănuia că Paul nu voia să îşi implice şi fiica. Decizii în care cu siguranţă nu voia să îl implice pe un traficant.

Harland se abţinu de la a-i spune lui Paul că ştia prea bine că rămăseseră o duzină de bidoane de coniac cufundate în partea de nord a golfului, după ce eşuaseră în a le recupera în noaptea aceea. Harland nu îi spuse nici că încărcătura asta ţinea în loc restul mărfii deja pregătite şi ascunse ce aştepta doar să fie transportată spre Londra. Că bancherul necesita o livrare completă înainte de a face plata.

Nu poţi divulga lucruri pe care nu le ştii.

Harland se întoarse la masă şi se apucă să cureţe uneltele. Trusa chirurgicală a domnişoarei Wright se afla tot pe bufetul din lemn uzat de lângă perete. Îşi trecu degetul peste husa din piele lungă şi plată ce putea fi rulată şi legată pentru o depozitare rapidă. De-a lungul marginii de sus, iniţialele *KW* fuseseră gravate în piele. Pe lungimea ei fusese fixat un set impresionant de instrumente. Un fierăstrău pentru oase, cuţite, forceps, bisturie, cleşti, sonde. Unelte specifice meseriei – şi toate lucruri fără de care un chirurg nu s-ar duce nicăieri. Trusa lui pentru teren era aproape identică, deşi a domnişoarei Wright era mai echipată. Se întrebă dacă mânuia şi fierăstrăul pentru oase la fel de bine ca acele.

— De ce aţi făcut-o? întrebă domnişoara Wright, care venise în spatele lui.

— Poftim?

Continuă să se uite la instrumentele ei, trăgând de timp. Prefăcându-se că nu ştia întocmai la ce se referea.

— De ce ne-aţi ajutat să îl ascundem pe Matthew?

„Pentru că ştiu că este un om bun şi un contrabandist

şi mai bun. Pentru că mă bazez pe el, chiar dacă el nu o ştie”.

Nici vorbă să îi spună aşa ceva.

— Nimeni nu ar trebui să fie spânzurat pentru că a fugit pe fereastră din casa amantei lui. Harland îşi trase degetele de pe trusa din piele şi se întoarse spre domnişoara Wright.

Aceasta îl privi îndârjită.

— Mă credeţi o prostovană, milord?

— Nu.

— Atunci, aveţi decenţa de a-mi da un răspuns mai bun de-atât.

— De ce contează?

— Sunteţi lord. Ar trebui să le fiţi loial Coroanei şi celor care o reprezintă. Şi totuşi, mi-aţi protejat fratele. De ce? rosti ea vădit neîncrezătoare.

— Pentru că tatăl dumneavoastră are nevoie de el.

Harland trebuia să îi spună ceva credibil. Expresia ei nu se schimbă.

— Treaba mea este să vindec oameni, domnişoară Wright, nu să îi judec. Îşi încrucişă braţele peste piept. Sunt doctor înainte de toate.

Cutele din jurul gurii ei se strânseră şi mai tare.

— Bineînţeles.

Era limpede că nu îi credea ultima afirmaţie. Din cine ştie ce motiv, îl deranjă mai tare decât ar fi trebuit.

Katherine îşi înclină uşor capul.

— Părţi femeieşti.

— Poftim?

— Îmi aminteam termenii medicali pe care i-aţi folosit într-un mod atât de doctoricesc.

Harland aproape că se încruntă, dar se stăpâni la timp.

— Nu mă adresam unor studenţi la medicină.

— Slavă Domnului! Vi s-ar fi cerut să părăsiţi amfiteatrul.

— Am folosit un limbaj pe care soldaţii l-au putut înţelege. Pentru că, din experienţa mea, părţile femeieşti,

împreună cu cantităţi copioase de sânge, îi fac pe cei mai mulţi bărbaţi să se clatine pe picioare.

— Dar nu şi pe dumneavoastră.

— Eu sunt doctor. E nevoie de mai mult de-atât ca să mă clatin.

— Bineînţeles.

Scepticismul ei era din nou vădit. Mai se confruntase cu îndoielile până atunci. Învăţase cu multă vreme în urmă să nu le bage în seamă şi să nu reacţioneze la ele. Faptul că lipsa de încredere a domnişoarei Wright în abilităţile lui îl chinuia atât de tare era un chin în sine.

— Nu poate rămâne aici.

Harland îşi dădu seama că domnişoara Wright nu se mai uita la el, ci la fratele ei.

— Aşa este, încuviinţă el.

Se părea că tema aptitudinilor lui medicale fusese dată la o parte pentru chestiuni mai urgente.

— Soldaţii se vor întoarce. Furtuna îi va mai ţine o vreme sub ciupercile lor otrăvitoare şi va îngreuna incendierea hambarului, dar se vor întoarce să îl caute.

— Da.

— Ştiu cine este.

Părea îngrijorată.

— Probabil a fost recunoscut.

„Sau trădat”, se gândi Harland. Cea de-a doua variantă îi îngheţă sângele în vene. Dacă cineva îi anunţase pe soldaţi despre noaptea aceasta, dacă cineva ştia de Matthew Wright şi de coniacul pe care încercase să îl recupereze, atunci cine ştie ce altceva mai ştia.

Domnişoara Wright se uită din nou la el, bănuitoare, iar Harland îi simţi greutatea privirii. Nu putea alunga senzaţia cum că ar fi fost privit cu atenţie şi cercetat. Măsurat, într-un fel.

— Matthew nu poate călări, zise ea brusc.

— Sunt de acord. Sper că familia dumitale are vreo căruţă sau ceva asemănător. Harland nu trebuia să spere. Ştia foarte bine că Paul şi Matthew aveau o căruţă lungă. O căruţă cu un fund fals îndeajuns de mare încât să poţi

ascunde în el bidoane de coniac sau suluri de mătase. Ori un bărbat rănit. Aş prefera să nu îl mişc, dar cred că cel mai bine ar fi să îl iau cu mine când plec.

Domnişoara Wright ridică mirată din sprâncene.

— Să îl luaţi cu *dumneavoastră*? Unde?

În pofida celor întâmplate, în pofida a tot ce făcuse, nici măcar nu încerca să îşi tempereze neîncrederea.

— La Avondale.

— La Avondale? Moşia contelui de Rivers? întrebă ea cu scepticism.

— Da. Acolo locuiesc. Habar n-avea dacă domnişoara Wright ştia asta sau nu. Voi putea să ţin sub observaţie rana, şi va fi în siguranţă acolo.

— De ce?

— Întâmplător, contele de Rivers este căsătorit cu cea mai mică soră a mea…

— Nu, mă refeream de ce aţi continua să îmi ascundeţi fratele…

Se apropie de el atât de tare, că simţi căldura pe care o emana, mirosul slab al săpunului chiar şi sub notele mai pregnante de sânge şi de coniac. De la distanţa aceasta, în lumina blândă, văzu că irisurile îi erau încadrate de un albastru mai închis, fărâme aurii dansând pe marea turcoaz. Dintr-odată, îi fu greu să tragă aer în piept până la capăt şi se întrebă câţi bărbaţi se înecaseră în adâncimile ochilor ei fascinanţi.

— Pentru că pot.

Fu singura explicaţie care îi veni în minte. Nu prea reuşea să gândească. În general, era un mincinos foarte iscusit, dar mintea lui de obicei agilă îi era acum ciudat de leneşă.

— Nu vă cred.

Măcar era sinceră acum.

Harland îşi coborî privirea spre prosoapele însângerate pe care le ţinea în mână. Nu voia să îl lase pe Matthew Wright aici fiindcă soldaţii aveau să se întoarcă. Şi dacă, la întoarcerea lor, aveau să îl găsească pe Matthew aici, atunci aveau să îi pună cătuşe, să îl târască de acasă şi

să îl arunce într-o celulă umedă şi rece. Aveau să îl tortureze şi să îl înfometeze până fie urma să moară, fie să le spună ce voiau să audă. Lucruri care i-ar fi putut da în vileag pe alţii. Lucruri care, în ultimă instanţă, l-ar fi putut da în vileag pe el.

Niciuna din opţiuni nu era acceptabilă.

Harland îşi alese cu grijă cuvintele:

— Ştiu doar că, începu el încet, fratele dumneavoastră este un om bun. Un om bun care nu merită să fie pedepsit pentru că face orice trebuie să facă pentru a-şi întreţine familia.

Nu era o minciună. Era adevărul. Harland ştia asta mai bine ca oricine. Pentru că trăise acest adevăr prea mulţi ani.

Pentru că încă îl trăia.

Capitolul 3

Tatăl lui Katherine fu numaidecât de acord cu propunerea lordului doctor de a-l duce pe Matthew la Avondale. Îi oferi lui Strathmore căruţa veche care zăbovea în spatele hambarului şi care scăpase de mâna soldaţilor din pricina ploii ce se stârnise tocmai la timp. Îl duse afară şi îi arătă compartimentul ascuns dintre scânduri. Ajută la căptuşirea spaţiului cu pături şi să îl întindă pe Matthew pe ele, după care puse la loc scândurile de deasupra. Ţinu calul lordului doctor în timp ce baronul îi dădu şaua jos şi apoi înhămă cu iscusinţă animalul, pe întuneric, la lumina unei singure lumânări.

Katherine nu ştia cum să interpreteze toate acestea. Un nobil al regatului ar fi trebuit măcar să îşi pună întrebări când i se dezvăluia că o căruţă de fermier avea compartimente ascunse. Un lord din Londra nu ar fi trebuit să poată înhăma rapid şi fără probleme un cal, ba încă pe întuneric. Dar, la urma urmei, un baron nu ar fi trebuit să fie vreodată doctor, iar un doctor nu ar fi trebuit să fie

vreodată baron. Toată noaptea aceasta fusese întoarsă cu susul în jos cu mult timp înainte ca Harland Hayward să îşi aşeze trusa medicală pe bancheta tare a unei căruţe ţărăneşti şi să se pregătească să se urce şi el în ea, doar ca să îl ducă pe un contrabandist rănit din Dover spre o moşie feudală frumoasă.

Nu înţelegea ce se întâmpla, nu îi plăcea ce se întâmpla şi cu siguranţă nu avea încredere în nimeni în ceea ce privea întreaga situaţie cu care avea de-a face. Nu avea încredere în el. În Hayward. Sau Strathmore. Sau cum naiba şi-o fi spunând.

Lordul doctor apucă felinarul de la tatăl ei şi se întinse să îl prindă de cârligul montat în partea din faţă a căruţei. Katherine îl văzu privind spre cer şi, deşi ploaia se oprise, văzduhul era în continuare încărcat cu făgăduinţa că avea să mai plouă, iar luna şi stelele erau în continuare ascunse de nori.

— O să mă grăbesc cât pot de tare, îi zise el tatălui ei. Şi mă voi asigura că se odihneşte cum trebuie. Probabil cel mai bine ar fi să nu vii la Avondale zilele astea. Nu vreau să îi conduci pe căpitan şi pe oamenii lui la fiul tău, în caz că te supraveghează.

— ‘Nţeles, încuviinţă tatăl ei.

Lordul doctor vorbea ca un nenorocit de spion.

— Vin cu dumneavoastră. Nu avea să îşi lase fratele să plece de acolo singur, în grija unui baron cu o experienţă medicală dubioasă. Un baron în care, spre deosebire de tatăl ei, ea nu avea încredere.

Lordul doctor se opri, cu mâna pe marginea căruţei, cu chipul ascuns de umbre.

— Nu este necesar.

— Nu? Şi dacă sunteţi oprit? Dacă soldaţii care tocmai s-au retras nu s-au îndepărtat atât de tare precum credeţi, ce explicaţii le veţi da? Cu siguranţă v-au văzut calul când au venit. Nu era înhămat la o căruţă goală. Aveţi nevoie de un pacient, vă amintiţi?

Lordul doctor îşi lăsă mâna pe lângă corp.

— Nu este nevoie să vă punem în pericol.

— Dar să mă întindeţi pe spate şi să vă băgaţi mâna pe sub fustele mele pentru un public înarmat a fost un lucru sigur?

Se opri, dându-şi seama că era nedreaptă. Şi îl jignise. Indiferent de părerea pe care o avea ea despre baron, acţiunile lui, oricât de inexplicabile ar fi fost, probabil îi salvaseră viaţa fratelui ei.

Tatăl ei mormăi nemulţumit, pe bună dreptate.

— Kate, îi datorăm doctorului Hayward recunoştinţă, nu…

— Este în regulă.

Baronul nu părea deloc jignit.

Katherine se întrebă ce anume l-ar fi provocat cu adevărat pe bărbatul acesta care părea de neprovocat.

Se apropie de căruţă, ridicându-şi privirea spre lordul doctor, şi încercă să folosească un ton mai împăciuitor.

— Prin prezenţa mea ne vom asigura doar că Matthew ajunge la Avondale în siguranţă în caz că suntem opriţi. Mă pot întoarce aici mâine-dimineaţă, după ce mă voi fi vindecat în mod miraculos.

Şi după ce avea să îi trateze rana lui Matthew. Pentru că, în ceea ce privea expertiza medicală, un titlu cu siguranţă nu îi conferea lordului doctor nicio fărâmă de competenţă.

Strathmore se gândi puţin, apoi încuviinţă.

— În regulă.

Katherine se aşteptase la mai multă împotrivire din partea lui. Tatăl ei îşi dădu jos pătura de lână de pe umeri şi i-o întinse lui Katherine.

— Ia-o pentru drum! Vei avea nevoie de ea.

Katherine ezită.

— Tu vei fi bine aici…

— Nu te mai agita atât, îi zise tatăl ei. Nu pe mine m-ai cusut la loc. Nu trebuie să te foieşti pe lângă mine de parcă aş fi un prunc neajutorat. Voi fi bine. Du-te cu doctorul Hayward.

Se întinse după pătură, bâjbâind în întuneric.

— Haideţi, domnişoară Wright, înainte să se deschidă

iarăşi cerurile.

Baronul stătea cu mâna întinsă spre ea, în lumina felinarului, încuviinţă din cap şi, pentru a doua oară în noaptea aceea, îşi puse mâna în a lui.

*

Katherine îl cercetă pe lordul doctor cu coada ochiului, profilul lui arătos fiind reliefat de lumina felinarului ce sălta şi se legăna în timp ce străbăteau drumurile denivelate. Ploaia nu se stârnise, deşi pământul era presărat cu băltoace care reflectau lumina de la felinar în întunericul de catifea. La dreapta lor, valurile de hulă se spărgeau de baza stâncilor de dedesubt, briza aducând cu sine o aromă sărată şi o răceală tăioasă.

Ea se oferise să se întindă în spate, ca să fie totul mai credibil în caz că aveau să fie opriţi, dar lordul doctor clătinase din cap.

— Sunt cât se poate de încrezător în abilităţile dumneavoastră actoriceşti, domnişoară Wright, îi spusese el în felul acela imperturbabil al lui. Sunt încrezător că, dacă va fi nevoie, veţi interpreta cât se poate de bine o femeie care se sprijină fără simţire de mine. Între timp, cred că bancheta vi se va părea mai călduroasă şi mai comodă.

Nu se înşela. Dar nici nu avea dreptate. Când stătea atât de aproape de el, îi era într-adevăr cald. Foarte, foarte cald. Dar şi foarte, foarte incomod.

Pentru că apropierea de el îi tăia răsuflarea în momente ciudate. Pentru că aproape de el îi simţea mirosul de lână udă de la ploaie întreţesut cu coniac şi cu ceva mai aromat, ceea ce îi făcea pulsul să bată în ritmuri stranii. Era mult prea conştientă de senzaţia pe care i-o stârneau coapsele şi şoldul lui în locurile în care se apăsau de ale ei în timp ce căruţa se legăna. Şi apropierea de el o făcea să se holbeze din nou la mâinile lui.

Poleite cu lumină aurie de la felinar, mâinile şi degetele acelea se mişcau cu o eficienţă tăcută în timp ce mâna animalul pe drumurile întunecate. Alinătoare,

încurajatoare, blânde. Corectau doar la nevoie, oferindu-i calului timpul şi spaţiul de care avea nevoie ca să îşi găsească singur drumul în întuneric.

Încercă să nu îşi amintească senzaţia pe care i-o lăsaseră mâinile lui pe piele. Cum îşi ţinuse degetele pe piciorul ei gol, comunicând cu aceeaşi siguranţă statornică. Nu îi tremuraseră când căpitanul dăduse năvală în casă, nici când se pusese între ea şi o armată care ar fi arestat-o chiar şi doar pentru legăturile ei de familie.

— Îmi pare rău, zise ea în noapte.

El îi aruncă o privire.

— Pentru ce?

— Pentru felul în care v-am vorbit când am plecat. Am fost nerecunoscătoare.

Tot nu avea încredere în el, dar asta nu însemna că nu putea fi măcar amabilă. Bineînţeles, asta până când el avea să îi ofere un motiv ca să nu mai fie amabilă.

— Nu este nevoie să vă cereţi scuze, domnişoară Wright.

— Ba este nevoie. Pentru că v-aţi gândit rapid ce este de făcut, fratele meu este ascuns în siguranţă şi nu atârnă chiar acum la capătul unei frânghii şi nici nu putrezeşte în vreo celulă.

Baronul se concentră din nou asupra drumului.

— Pentru că eu am gândit rapid, dumneavoastră aţi ajuns într-o situaţie îngrozitoare şi v-aţi comportat cu un curaj rar întâlnit, domnişoară Wright.

Din cine ştie ce motiv de neînţeles, Katherine se îmbujoră. Nu voia ca el să îi facă asemenea complimente. Mai ales dacă o făceau să se îmbujoreze.

— De cât timp sunteţi doctor? întrebă ea, încercând să schimbe subiectul.

— De zece ani.

— Aţi făcut medicina?

— Da. În Londra, răspunse el scurt.

— Hmm.

— Nici asta nu credeţi?

— Nu am spus aşa ceva.

El continuă să privească în faţă, la drum.

— I-aţi spus căpitanului că aţi fost chirurg în armată în Franţa şi în Belgia. Chiar aţi fost acolo, pe câmpurile acelea de luptă? Sau aţi inventat?

Se înfioră când îşi dădu seama că vorbise pe un ton oarecum ostil, deşi intenţionase să fie politicoasă. Dar nimeni nu ar fi trebuit să se fălească vreodată pe nedrept cu aşa ceva. O asemenea slujbă era clădită pe suferinţă şi pe orori pe care puţini şi le puteau închipui şi pe care şi mai puţini le trăiau pe pielea lor.

Baronul se întoarse spre ea, cu chipul umbrit, imposibil de citit.

— Ar conta dacă aş fi inventat?

O spuse pe un ton aproape defensiv, diferit de purtarea lui de obicei de nepătruns.

Katherine observă.

— Da.

Hayward expiră şi îşi întoarse din nou privirea în faţă.

— De ce?

Nu era nevoie să discute despre asta. Probabil nici nu ar fi trebuit să discute despre asta. Ar fi putut umple timpul abordând multe alte subiecte. Cum ar fi vremea. Sau mareea. Sau ar fi putut foarte bine să tacă pur şi simplu.

— Vreau să ştiu adevărul.

— Şi mă veţi crede?

— Contează dacă vă cred sau nu?

Era o discuţie în contradictoriu.

Inima lui Katherine se umplu lent de căldură, ca un fum. Nu ar fi trebuit să conteze că îi păsa de părerea ei. Nu avea să îngăduie ca acest lucru să conteze. Deoarece astfel de lucruri erau, de obicei, reciproce. Şi nu voia deloc să îi pese de acest lord doctor. Ar fi trebuit să fie irelevant pentru ea ce făcuse cu viaţa lui până atunci.

— Da, am fost acolo, zise el încet. Până la sfârşit.

Katherine se holbă înspre mare, un abis căscat de întuneric. Irelevant sau nu, că îi păsa ei sau nu, recunoscu în sinea ei că era posibil să îl şi judecat greşit. Şi să îl şi subestimat la greu.

— De ce aţi slujit împreună cu…

— De ce v-aţi făcut chirurg? replică el, nelăsând-o să îşi încheie întrebarea.

Katherine îşi plecă privirea spre mâinile ei şi îşi aminti singură că nu îi păsa de ce renunţase la viaţa lui de răsfăţ ca să devină chirurg pe teren. Nu conta că evitase să îi răspundă la întrebare adresându-i la rândul lui o întrebare.

Îşi înălţă capul. O întrebase de ce se făcuse chirurg. Nu moaşă sau tămăduitoare. Ci chirurg. De parcă ar fi ştiut deja ce făcuse cu viaţa ei până atunci. Şi i se părea relevant.

— Nu sunt chirurg, zise ea ridicând din umeri, încercând să pară indiferentă. Nici măcar doctor, de fapt. Sunt moaşă. Sau poate o tămăduitoare pe care o cheamă oamenii atunci când un doctor adevărat nu este disponibil. Sau când nu şi-l permit.

Baronul scoase un sunet neinteligibil.

— În noaptea asta, în casă, cea pe care am văzut-o tratându-şi fratele cu siguranţă nu era o moaşă.

Katherine se întrebă dacă era cumva ironic.

— Nu sunt chirurg. Nu voi putea fi niciodată. Pentru că, aşa cum aţi menţionat cu iscusinţă mai devreme, am părţi femeieşti, răspunse ea pe un ton ironic.

— Ah, da. Părţile dumneavoastră femeieşti. Părţile acelea care le fac pe toate femeile isterice şi incapabile să înţeleagă lucruri bărbăteşti, cum ar fi medicina.

Katherine apucă un fir de pai de pe banchetă şi îl răsuci pe după degete.

— Nu este amuzant.

— Nu, nu este. Surorile mele ar fi primele care ţi-ar spune acelaşi lucru.

— Nu cred că înţelegeţi cu adevărat.

— S-ar putea să înţeleg mai mult decât credeţi.

— Mă îndoiesc.

Firul de pai veştejit se rupse în două, iar ea aruncă bucăţile în întuneric.

— Spuneţi-mi, domnişoară Wright, când ne-am cunoscut prima dată, v-aţi îndoit de abilităţile mele

medicale. Presupun că încă o faceţi. Nu se simţea învinuire sau beligeranţă în tonul lui, ci doar o resemnare tăcută. Apucă mai bine frâiele. De ce oare?

Era o întrebare retorică la care ştiau deja amândoi răspunsul.

„Un baron nu ar fi trebuit să fie vreodată doctor, iar un doctor nu ar fi trebuit să fie vreodată baron”.

— Aţi insistat să vă însoţiţi fratele până la Avondale pentru că nu aveţi încredere în abilităţile mele, continuă el cu voce la fel de calmă.

Katherine nu se sinchisi să nege.

— Deşi nu pot pretinde că ştiu întocmai cum este să fii o femeie care se luptă cu prejudecăţile societăţii, vă pot spune cum este să fii un bărbat care se naşte nobil şi despre care nimeni nu crede că ar putea avea o altă vocaţie în afară de cărţi de joc şi cai, amante şi bani. În anumite privinţe, domnişoară Wright, nu suntem chiar atât de diferiţi.

Katherine se întoarse din nou spre mare. Nu erau la fel. Nu puteau fi la fel, deoarece ea nu voia să aibă nimic în comun cu acest lord doctor. Nu voia să îl placă. Mai ales când măruntaiele i se strângeau nod şi inima îi bătea cu putere doar pentru că stătea lângă el.

Nu se amăgea singură cu gândul că ar fi fost specială. Fără îndoială că lordul doctor ştia întocmai ce să îi spună fiecărei femei cu care vorbea, amăgindu-le pe toate cu limba lui iscusită şi făcându-le să se simtă aşa cum se simţea şi ea în clipa aceasta. De parcă el ar fi înţeles-o. De parcă ea i-ar fi putut încredinţa cele mai adânci secrete şi adevăruri.

Se holbă cu fermitate la nimicnicia neagră a oceanului. Toate aceste sentimente erau produsul singurătăţii. O singurătate cronică accentuată de efortul îngrozitor pe care îl făcuse în noaptea aceasta. Cine nu ar fi fost ispitit să vrea să creadă, chiar dacă doar pentru o clipă, că cineva înţelegea? Că îi păsa cuiva?

— Cât mai avem până la Avondale? întrebă ea.

Lângă ea, baronul se foi, iar căruţa începu să

cotească lent.

— Am ajuns.

Capitolul 4

Întrezări silueta unui conac uriaş, o faţadă pală, fantomatică ce se înălţa pe fundalul cerului nocturn. Lumina slabă care venea de la căruţă se reflectă în mai multe rânduri de ferestre goale ca de abanos în timp ce trecură de intrarea tăcută. Lordul doctor opri în spate, şi ei doi coborâră din căruţă, ajutându-l pe Matthew, care era epuizat, să iasă din compartimentul ascuns. Un băiat de la grajduri îşi făcu apariţia ca o fantomă, luând calul şi căruţa fără să spună vreun cuvânt, de parcă s-ar fi petrecut mereu astfel de sosiri neaşteptate.

Intrară prin bucătărie, Strathmore conducându-i în sus pe scările dosnice şi apoi prin aripa servitorilor cu o siguranţă de sine infailibilă care îi dădu de înţeles lui Katherine că nu era prima oară când făcea acest lucru. Încercă să nu tragă concluzii compromiţătoare referitoare la motivul pentru care un nobil cunoştea atât de bine aripa în care dormeau slujnicele. Încercă să nu îl judece, măcar pentru faptul că el îşi asuma un risc însemnat pentru Matthew, pentru familia ei, de fapt, ascunzând un contrabandist în casa lui grandioasă, fără să îi ceară vreo compensaţie în schimb.

„De ce aţi continua să îmi ascundeţi fratele?” întrebase ea.

„Pentru că pot”, îi răspunsese el.

Care nu era, de fapt, un răspuns real.

Cu întârziere, îşi dădu seama că, de fapt, lordul doctor pur şi simplu încă nu le spusese cât avea să îi coste.

Cu întârziere, pricepu că avea să le zică în cele din urmă. Nimeni nu făcea astfel de lucruri fără să se aştepte să primească ceva în schimb.

Strathmore îi conduse într-o odaie goală cu un singur

pat şi un lavoar micuţ. Tavanul era înclinat, făcând-o să pară şi mai înghesuită decât era deja, iar Katherine trebui să îşi plece capul când îşi ajută fratele să se întindă în pat. Lordul doctor dispăru, apoi se întoarse cu o carafă cu apă, o stivă de prosoape curate şi încă o pernă pe care o aşeză cu iscusinţă sub braţul lui Matthew, ca să mai diminueze efortul depus de umărul lui rănit. Fratele ei adormise deja şi abia de se foi.

Strathmore aranjă cuvertura şi se îndepărtă de pat, făcând un semn spre uşă.

— Urmaţi-mă!

— Voi rămâne aici.

Nu avea de gând să plece nicăieri cu el şi să îşi lase fratele singur acolo. Nu era nici măcar un scaun în încăpere, ceea ce însemna că avea să fie nevoită să aţipească pe jos, dar era în regulă. Dormise în locuri mult mai rele ca acesta.

— Nu este nevoie. Fratele dumneavoastră se odihneşte confortabil.

Baronul se afla chiar în faţa ei, iar cămăruţa i se păru incredibil de înghesuită.

— Nu îl voi părăsi.

Refuză să se clintească. Baronul îşi puse mâna pe braţul ei.

— Permiteţi-mi să vă duc în pat.

Ah. Poftim. Preţul pentru ajutorul acordat. Ar fi trebuit să ştie. Baronul era la fel ca oricare alt nobil.

— În general, mă aştept la propuneri mai pricepute de la bărbaţi cu asemenea mijloace şi poziţii.

Baronul îşi luă mâna de pe braţul ei, deşi chipul îi rămase impasibil.

— Nu era o propunere, domnişoară Wright.

Bineînţeles că nu. Era o aşteptare. Katherine îşi înfipse unghiile în palmă.

— Voi găsi bani ca să vă plătesc.

— Pentru ce anume?

— Pentru asta. Făcu semn din bărbie înspre Matthew. Pentru odaie. Pentru discreţia dumneavoastră.

— Nu cred că înţelegeţi, domnişoară Wright.

— Nu, dumneavoastră nu înţelegeţi, milord. Nu va fi un schimb de servicii. Nu ştiu ce credeţi despre mine, dar nu sunt o târfă.

Mina lui de necitit fu în sfârşit străbătută de o urmă de ceva, deşi acel ceva dispăru înainte ca ea să îl poată identifica.

— Ştiu. Nu am intenţionat niciodată să sugerez altceva.

Katherine se opri brusc.

— Ce vreţi de la mine?

— În clipa de faţă, să vă conduc într-o cameră, ca să mă pot retrage şi eu în a mea. A fost o noapte lungă.

Katherine zări doar adevăr în ochii lui întunecaţi şi îşi plecă privirea în podea. Începu să se îmbujoreze, umilită şi ruşinată.

Se părea că îl judecase greşit. Din nou.

Se purtase nedrept şi jignitor cu el. Din nou.

— Îmi cer iertare, spuse ea, şi se forţă să îl privească.

Era a doua oară când îi cerea scuze.

— Sunteţi extenuată.

— Asta nu este o scuză.

Faptul că încerca să îi găsească scuze o făcea să se simtă şi mai prost. Lordul doctor îşi împreună mâinile la spate.

— Îmi permiteţi să vă conduc spre o cameră cuvenită, cu un pat cuvenit, care se află la parter?

— Dacă Matthew va avea nevoie de mine?

— Dacă se va întâmpla, voi trimite pe cineva să vă cheme. Matthew nu este singurul pacient care a fost în convalescenţă în aceste odăi. Personalul de la Avondale este foarte discret şi obişnuit cu astfel de lucruri.

— Cât de discret?

Katherine se întrebă câte perechi de ochi şi de urechi se aflau într-o casă de mărimea aceasta.

— Matthew este în siguranţă aici. Nu i se va spune niciodată pe nume, la fel cum nu li se spune nici rudelor servitorilor care au nevoie de îngrijire medicală sau… de o

locuinţă temporară. Toţi servitorii de la Avondale sunt interesaţi să păstreze o discreţie totală pentru că şi ei s-au bazat la un moment dat pe ea.

— Şi contele de Rivers ştie despre asta? Nu va raporta aceste… deranjamente garnizoanei?

— Nu îl respectă şi nici nu îl admiră pe căpitan.

— De ce?

Lordul doctor ezită.

— A avut ocazia să privească lucrurile în nuanţe de gri, în loc de alb şi negru.

Asta nu îi spunea nimic lui Katherine. Nu că ar fi contat, se gândi ea. Nu era îndreptăţită să primească o explicaţie. Mai ales ţinând cont de cât de îngrozitor se purtase.

— Între timp, nu i-ar fi de niciun folos fratelui dumneavoastră dacă mâine veţi fi atât de obosită, încât nu vă veţi putea ţine pe picioare, sublinie lordul doctor pe tonul lui întru totul chibzuit.

Katherine ezită.

Matthew sforăi.

Baronul întinse mâna.

— Mulţumesc, zise ea şi îl luă de mână.

Din nou.

*

La trezire, Katherine văzu lumina soarelui, simţi miros de săpun şi odaia uşor aburită.

Poate din cauză că fusese mai obosită decât crezuse sau poate din pricina patului în care dormise, cu salteaua lui şi cearşafurile sau poate în urma unei combinaţii a tuturor acestor lucruri, Katherine dormise buştean. Nu intenţionase să o facă; se gândise să doarmă cel mult câteva ore, dar cu siguranţă era deja jumătatea dimineţii. Împinse la o parte aşternuturile şi se dădu jos din pat, împleticindu-se, căutându-şi înnebunită rochia pe care o dezbrăcase.

Ar fi trebuit să se trezească cu multe ore în urmă.

Dacă Matthew făcuse febră? Dacă…

Se opri şi clipi uimită. Îşi văzu rochia întinsă pe spătarul unui scaun, lângă uşa de la o garderobă mică. Şorţul era împăturit cu grijă lângă ea, şi ambele articole de îmbrăcăminte păreau spălate şi uscate, întrucât era limpede că nu mai erau pătate de sânge. În plus, cineva umpluse cada mică. Aburul se ridica încă de pe suprafaţa apei, parfumând aerul cu o căldură înmiresmată. Şi lângă toate acestea se afla o tavă cu o oală cu ceai, biscuiţi şi un castron mic cu dulceaţă.

Şi un bileţel adresat ei.

Cerule mare, chiar *dormise* în timpul tuturor acestor pregătiri?

Katherine se duse cu paşi apăsaţi spre tavă şi înşfăcă bileţelul, ignorându-şi stomacul care îi chiorăia. Nu cunoştea scrisul puternic şi înclinat, deşi, când îl întoarse, recunoscu numele scrijelit în partea de jos. *Dr. Hayward.*

Apucă mai strâns bileţelul.

Din câte îmi spune fratele dumneavoastră, vă place mult dulceaţa de căpşune.

De parcă avea să se răsfeţe şi să zăbovească bând ceai şi mâncând dulceaţă când fratele ei ar fi putut face…

Nu are febră. Vânătăi şi inflamaţie, aşa cum era de aşteptat, plus rigiditate a umărului şi a braţului stâng. Scurgeri minime, fără roşeaţă în jurul ţesutului vătămat. Suturile sunt curate şi intacte. Pacientul se plânge de plictiseală, şi mi-am permis să îi prescriu o colecţie de materiale de lectură din biblioteca noastră de la parter. Nu anticipez ca starea lui să se schimbe în vreun fel în această dimineaţă.

Prin urmare, domnişoară Wright, nu aveţi nicio scuză să nu vă bucuraţi de baia şi dulceaţa prescrise pentru dumneavoastră.

Ca să ştiţi, fratele dumneavoastră este de acord cu mine.

Katherine se holbă la cuvintele care deveniseră cumva neclare, îngrozită, se frecă la ochi cu dosul palmei. Nu plângea. Ar fi trebuit să încerce să se simtă iritată de presupunerile şi aroganţa de care dădea dovadă lordul doctor. Ar fi trebuit să încerce să se înfurie din cauză că nu o trezise, deşi ştiuse foarte bine că avea să fie îngrijorată şi că urma să vrea să îl consulte chiar ea pe Matthew. Ar fi trebuit să încerce să îşi dea seama de ce, chiar şi după felul în care îl tratase, baronul se purta atât de-al naibii de amabil cu ea.

Katherine privi cu năzuinţă înspre baie. Lăsă bileţelul la o parte şi se apropie de cada aburindă, vârându-şi mâna în apa caldă. Îşi plimbă degetele de-a lungul marginii de cupru a căzii şi apoi şi-o coborî, întinzându-se după bucata de săpun care fusese lăsată deasupra unui prosop. Ispita era prea puternică.

Îşi trase cămăşuţa peste cap şi apoi o lăsă să cadă pe podea, după care se urcă în cadă. Se cufundă în apa caldă, având foarte mare grijă să nu o împingă peste margini. Nu ştia dacă să plângă sau să râdă ca o nebună. Dacă nu avea grijă, avea să înceapă să îşi dorească să fie o lady elegantă, chiar dacă doar pentru a se bucura de o astfel de decadenţă precum apa caldă.

Şi, dacă nu avea grijă, avea să înceapă să îl placă pe acest lord doctor charismatic şi atent mult mai tare decât ar fi fost sigur pentru ea.

*

Îmbrăcată cu veşmintele proaspăt spălate, cu părul împletit într-o cosiţă umedă atârnându-i în jos pe spate, cu burta plină de biscuiţi şi dulceaţă de căpşune, Katherine ieşi din odaia ei şi se trezi în mijlocul unui coridor grandios, care noaptea trecută fusese ascuns în întuneric. Şi acesta, asemenea odăii ei, era mobilat cu gust. Un covor îngust ţesut în nuanţe de verde şi albastru îi înăbuşea paşii şi se întindea de-a lungul coridorului destul de întins. Portrete

înrămate ale unor oameni despre care presupunea că erau rudele şi strămoşii lui Rivers erau atârnate la distanţe regulate de-a lungul pasajului acoperit cu lambriuri de lemn, ramele lor lustruite licărind în lumina strălucitoare ce se revărsa prin ferestrele înalte care se aflau la ambele capete ale coridorului. Simţi plutind în jurul ei miros de ceară şi de pâine coaptă.

— Bună dimineaţa.

Katherine se răsuci şi văzu o femeie ieşind dintr-o încăpere aflată chiar în spatele ei. Era mai scundă decât Katherine cu mai mult de o jumătate de cap şi avea părul grizonant prins la ceafă, într-un coc îngrijit. Obrajii ridaţi îi erau îmbujoraţi, culoare pe care o putea obţine doar petrecând timp în aer liber, iar ochii gri îi licăreau plini de căldură şi de curiozitate.

— Bună dimineaţa, răspunse Katherine din pur reflex. Aruncă o privire la coşul mare pe care femeia îl ţinea în îndoitura braţului şi la şalul de un verde-închis frumos lucrat, deşi puţin ponosit, de pe umerii ei.

— Tu trebuie să fii domnişoara Wright, zise femeia zâmbindu-i larg. Bine ai venit la Avondale! Eu sunt Theo, mătuşa contelui. De fapt, Lady Theodosia, dacă ţii la astfel de lucruri, dar toată lumea îmi spune Theo. Şi o vei cunoaşte şi pe sora mea, Tabitha. Îi spunem Tabby. Şi aşa ar trebui să faci şi tu dacă vei rămâne cu noi. Te-ai odihnit bine, draga mea?

Katherine nu ştia prea bine cum să reacţioneze la o astfel de prezentare.

— Am dormit bine, mulţumesc.

Măcar la această întrebare putea răspunde cu uşurinţă.

— Îl căutai pe fratele tău? Harland ne-a spus că l-a pitit sus, sub streaşină. Te pot duce la el, dacă doreşti.

— Nu, e în regulă, mulţumesc. L-am ajutat să se instaleze azi-noapte. Ştiu cum să ajung.

Şi era limpede că lordul doctor spusese adevărul. Se părea că se întâmpla des ca necunoscuţi să fie găzduiţi la Avondale în toiul nopţii.

— Excelent. Ah, uite-o pe Tabby! Tabby, vino să faci cunoştinţă cu domnişoara Wright.

Katherine se întoarse şi văzu o versiune mai înaltă a lui Lady Theodosia apropiindu-se. Şi ea avea părul grizonant, era îmbujorată şi avea aceeaşi privire binevoitoare. De asemenea, şi ea avea un coş zdravăn pe braţ şi un şal roz pe umeri.

— Domnişoară Wright. Lady Tabitha, căci Katherine nu era convinsă că avea să se obişnuiască să u se adreseze unor străine, superioare ei şi ca vârstă, şi ca rang, folosindu-le poreclele, se opri lângă sora ei. Sunt încântată să cunosc o tânără atât de iscusită, zise Lady Tabitha. Sper că ai reuşit să dormi.

— Iscusită? repetă Katherine fără să vrea.

— Harland ne-a zis că te pricepi foarte bine la suturi.

Lady Tabitha îşi mută coşul de pe braţ şi se uită la sora ei.

— Într-adevăr, confirmă Lady Theodosia. L-ai impresionat foarte tare. Şi nu este un om uşor de impresionat.

— Într-adevăr, nu este, confirmă Tabitha. Nu când vine vorba despre suturi. Sau despre orice ţine de medicină, de fapt.

— E foarte pretenţios.

— Ridicol de pretenţios.

— De aceea e atât de competent.

— Şi un profesor excelent.

— Sunt de acord.

— Ia spune-mi, domnişoară Wright, unde ai fost instruită?

Katherine încerca să ţină pasul cu ce ziceau, dar descoperi două priviri aţintite dintr-odată asupra ei.

Ezită.

— Pe ici, pe colo. Nu prea se pregătise să discute despre asta pe un coridor grandios, cu două femei pe care le cunoscuse cu doar câteva clipe în urmă.

Theodosia şi Tabitha se priviră una pe cealaltă şi încuviinţară din cap, de parcă răspunsul acela jalnic ar fi

explicat întru totul lucrurile care i se întâmplaseră în ultimii şapte ani de viaţă.

— Ei bine, nu te mai reţinem, scumpete, zise Lady Theodosia. Sunt convinsă că eşti nerăbdătoare să îţi vezi fratele.

— Iar noi ar trebui să ne vedem de drum, ca să nu pierdem mareea. Cercetăm plaje şi ţărmuri, îi explică Tabitha. Căutăm fosile.

Theodosia îşi ridică uşor coşul.

— Ieri am găsit o sumedenie de moluşte bivalve, zise ea fericită. Cine ştie ce vom descoperi azi?

— Aşa este, încuviinţă Tabitha zâmbind vioaie. O zi frumoasă, domnişoară Wright. Te rog să le spui servitorilor dacă ai nevoie de ceva cât timp ne eşti oaspete. E minunat să te avem cu noi.

— Mulţumesc, murmură Katherine. O zi bună să aveţi!

Se întrebă dacă nu cumva se trezise într-o realitate alternativă unde nu era nevoită să ia efectiv parte la o conversaţie. Şi în care, aparent, îl impresionase pe un anumit Harland Hayward cu mâinile ei pricepute.

Surorile se îndepărtară şi dispărură în josul scării centrale late care împărţea coridorul în două, iar Katherine le privi. Nu avea să se gândească prea mult la faptul că lordul doctor credea că se pricepe la suturi. Pentru că, atunci când o făcea, fluturaşi mici îşi luau zborul, gâdilând-o în piept şi încălzindu-i inacceptabil de tare obrajii.

Nici la asta nu avea să se mai gândească. Nici la cât de bizară era ziua aceasta. În schimb, avea să se concentreze asupra motivului pentru care această zi avusese loc în primul rând. Şi motivul acela se afla încă în convalescenţă, la etaj.

Cu un elan înnoit, Katherine se duse spre scara servitorilor, ascultând cu atenţie dacă se mai auzeau şi alţi paşi, dar auzi doar tăcere în jurul ei. O tăcere care o urmări în timp ce îşi croi drum în sus spre aripa servitorilor şi spre odaia lui Matthew. Îşi vârî capul pe uşă şi îşi văzu fratele proptit pe perne, cu părul ciufulit, trunchiul gol, braţul prins într-o eşarfă, o carte în mâna sănătoasă şi o încruntătură

feroce pe chip.

Preţ de o clipă, Katherine fu transportată în trecut, când Matthew, pe atunci în vârstă de nouă ani şi cu aceeaşi expresie concentrată pe faţă, se aşezase lângă ea, cocoşându-se deasupra unei plăcuţe.

Îşi ridică privirea spre ea şi se înseninã.

— Kate!

Se mişcă uşor, ceea ce îl făcu să se înfioare uşor. Katherine se duse cu paşi apăsaţi spre el şi se holbă la rana de glonţ expusă din partea de sus a umărului. Scurgeri minime, iar zona din jurul ţesutului vătămat nu se înroşise. Deşi se vedea o vânătaie impresionantă în partea de sus a umărului şi pe piele, se părea că lordul doctor fusese destul de precis în evaluarea făcută.

— Mi-ar fi plăcut ca mama să te fi văzut acum, cu o carte în mână, zise ea.

— Mie mi-ar fi plăcut să fi folosit cărţile astea când m-a învăţat să citesc. Matthew făcu un semn spre paginile deschise din faţa lui. Ştii povestea despre calul troian?

— Da.

— Îţi poţi închipui că au fost atât de nătângi încât n-au intrat la bănuieli când au primit un dar lucrat cu grijă în toiul unui nenorocit de război? zise Matthew nevenindu-i să creadă.

— Nu ştiam că te interesează mitologia greacă.

— Nici eu. Dar doctorul Hayward mi-a sugerat că s-ar putea să mi se pară interesant şi a avut dreptate. Se opri, apoi zâmbi ştrengăreşte. Ţi-a plăcut baia?

Katherine se forţă să păstreze o mină neutră.

— A fost minunată, mulţumesc.

— Nu-mi mulţumi mie. A fost tot ideea doctorului Hayward. Deşi m-a întrebat ce ţi-ar plăcea să mănânci.

Katherine începu să se îmbujoreze din nou la gândul că lordului doctor îi păsa de nevoile şi de dorinţele ei. Îşi drese vocea şi îşi aminti că nu avea să se mai gândească la asta.

— A fost un gest foarte drăguţ.

— O meritai, zise Matthew satisfăcut.

— Cum te simţi? schimbă ea subiectul cu unul mai sigur.

— Plictisit. Matthew închise cartea cu putere. Mă doare. De parcă aş fi o pernă pentru ace.

— Parcă îţi plăceau poveştile sângeroase. Îşi puse mâna pe umărul lui sănătos şi îi zise: Apleacă-te în faţă!

Fratele ei oftă apăsat, dar se supuse.

— Poveştile sunt în regulă, dar aş prefera să nu fiu ţintuit la pat. Iar doctorul Hayward a trecut deja pe aici. A făcut şi el deja ce faci tu. De două ori, adăugă el. Chiar e musai?

— Fă-mi pe plac.

Katherine se holbă la cusături. Păreau în continuare strânse şi curate. Lordul doctor avusese dreptate şi în privinţa aceasta.

— Că îţi vine să crezi sau nu, doctorul Hayward e foarte priceput la meseria lui, zise Matthew, lăsându-se pe spate când Katherine îşi luă mâna de pe el.

— Lord Strathmore, vrei să spui.

— Preferă să i se zică doctorul Hayward.

— Hmm.

— Tot nu îţi place de el, nu-i aşa? o întrebă Matthew privind-o cu atenţie. Chiar şi după toate astea.

— Nu am spus asta. Nu îl cunosc.

— Şi-a asumat un mare risc pentru noi.

— Sunt conştientă de asta.

— Şi asta nu contează chiar deloc?

— Sunt recunoscătoare pentru ce a făcut pentru noi azi-noapte. Chiar sunt. Dar rămâne un mare lord. Când lucrurile vor deveni dificile, interesele proprii vor prima.

— Dificile? Matthew aruncă la o parte cartea. Cele întâmplate azi-noapte nu ţi s-au părut dificile?

Katherine dădu să îl contrazică, dar nu spuse nimic. Nu avea un contraargument bun.

— Doctorul Hayward nu e prost, Kate. Ştie întocmai cum am fost împuşcat.

— Întocmai?

— Păi, nu chiar întocmai, dar cu siguranţă ştie că nu

am fost împuşcat în timp ce încercam să fug pe o fereastră. Nu a pus niciodată întrebări, nu a vrut niciodată să ştie. Doar ne-a tratat pe oricare dintre noi atunci când am avut nevoie, fără să sufle o vorbă. Cuiva. Vreodată.

— Dar, Matt, nu este de-al nostru. Nu îl lăsa să te păcălească să crezi altminteri. E lord…

— Ajunge, Kate! Laşi ceea ce ţi s-a întâmplat să îţi afecteze gândirea. Doctorul Hayward e diferit. Nu va fugi. Nu va trăda…

— Nu e nevoie să discutăm despre trecut, zise Katherine brusc. Trecutul nu are nimic de-a face cu Lord Strathmore. Se dădu un pas în spate. Nu voia să îndure un discurs despre lorzi şi promisiunile şi jurămintele lor – şi cu câtă superficialitate le tratau.

— Tocmai asta zic şi eu, spuse Matthew, bătând nerăbdător cu degetele în cearşafuri.

Katherine îşi întoarse privirea de la el, cu maxilarul încordat.

Matthew oftă.

— Mulţumesc, Kate.

Îşi întoarse din nou privirea spre el, dându-şi seama că era o ofertă de pace.

— Pentru ce?

— Pentru ce ai făcut pentru mine azi-noapte.

— Nu fi ridicol. Aş face orice pentru tine.

Matthew se uită în spatele ei.

— Închide uşa.

Katherine îl privi lung, dar se supuse.

— Am nevoie de o favoare, zise Matthew când auzi zăvorul. Am nevoie de ajutorul tău.

Katherine simţi un tremur în abdomen.

— Cu ce anume?

— Trebuie… Trebuie să îmi iei locul.

— Să îţi iau locul? Şi să fac ce anume? întrebă ea, deşi se temea că ştia deja răspunsul.

— Avem nevoie de un scufundător. Nimic nou pentru tine.

Katherine îşi încleştă dinţii, ca să nu urle lucruri pe

care le-ar fi regretat apoi.

— Nu.

Poftim, păruse calmă. Raţională.

— Erai printre cei mai buni, Kate. O scufundătoare mai bună decât am fost eu vreodată. O contrabandistă mai bună ca noi toţi. Nimeni nu cunoaşte porturile din canal ca tine.

— Nu mai sunt contrabandistă.

— O ai în sânge, Kate. Vei fi mereu o contrabandistă. Avem nevoie de tine.

Katherine se răsuci şi se holbă la uşă. Tatăl ei insistase mereu ca balizele din sticlă pironite de mărfurile de contrabandă scufundate să fie legate chiar sub suprafaţa apei. Sistemul acesta funcţionase ani la rândul, ba încă nesperat de bine. Balizele erau greu de găsit dacă nu le cunoşteai locaţia exactă şi erau invizibile pentru iscoadele şi patrulele de pe ţărm. Cele mai multe dintre ele puteau fi trase la suprafaţă cu o grapină. Altele, ataşate la mărfurile mai valoroase aruncate peste bord de pe navele de contrabandă, se aflau o idee prea departe de suprafaţa mării şi necesitau un scufundător care să lege o sfoară în plus de ele.

Un scufundător cum era Matthew. Sau cum fusese Katherine cu mult timp în urmă.

— Nu ai nevoie de mine. Se propti în cadrul uşii. În schimb, ai nevoie să te opreşti înainte să fii ucis. Înainte să mori pentru un bidon de coniac.

— Nu e aşa simplu. Noi…

Se opri.

— Voi ce? Katherine se răsuci furioasă. Vă măsuraţi valoarea vieţii în bunuri materiale?

Matthew se încruntă, îşi dădu la o parte aşternuturile de pe picioare şi se ridică în şezut. Se întinse stângaci după cămaşa atârnată peste tăblia patului.

— Ce faci?

— Mă duc acasă.

— Ba nu.

— Cineva trebuie să o facă. Transportul de azi-noapte

trebuie recuperat. Şi asta, curând.

— Nu fi idiot, Matthew! Cu siguranţă locul e plin de soldaţi care te caută.

— Îmi asum riscul. Diavolul pe care îl ştii e mai bun decât cel pe care nu îl ştii.

— Ce înseamnă asta?

— Nu ne-a mai rămas nimic, Kate. Avem nevoie de bani. Tata nu poate munci. Şi ce crezi că se va întâmpla cu el dacă nu pot plăti chiria ca să avem un acoperiş deasupra capului? Cât crezi că va rezista fără mâncare? Fără căldură? Fără medicamente? Nu se simte bine, chiar dacă nu vrea să o recunoască.

— Ştiu asta, se răsti ea.

— Dar nu ne vei ajuta.

— Încerc să ajut. Fac tot ce pot.

— Ştiu, oftă Matthew. Dar nu e de ajuns. E ca şi cum am încerca să stoarcem sânge dintr-o piatră. Pe-aici se pot câştiga bani doar din contrabandă. Dacă te-ai gândi măcar să revii la…

— Nu. Katherine îşi întoarse din nou privirea. Era a doua oară în tot atâtea zile în care i se spusese că ceea ce făcea nu era de ajuns, închise ochii şi clătină din cap. Trebuie să existe o altă cale, spuse ea.

— Sunt numai urechi. Dar, de când m-am întors din Belgia, am tot încercat să găsesc o altă cale. Suntem prea mulţi. Prea mulţi bărbaţi, soldaţi, şi prea puţin de lucru. Ştii bine că aşa e. O vezi zilnic la pacienţii pe care îi tratezi.

Părea la fel de furios şi de neajutorat precum se simţea ea. Katherine îşi strânse pumnii. Ura că fratele ei avea dreptate.

— Doar până mă fac bine, zise Matthew cu voce stinsă. Doar atât îţi cer. Pentru că sunt şi alte familii care se bizuie pe mine… pe noi. Familii cu copii. Familii care ne-au ajutat în trecut. Care m-au ajutat să am grijă de tata când ai fost plecată.

— Matthew…

— Nu a fost o critică, Kate, zise el, doar un adevăr. Tu nu erai aici. Ei, da. Soţia lui Hervey Baker, Frannie, m-a

ajutat să îl îngrijesc pe tata timp de şase săptămâni după ce-a fost împuşcat. Şi nu îi voi dezamăgi. Nu le voi întoarce spatele pentru că lucrurile au devenit mai dificile. Eu… *noi* le datorăm asta.

Katherine înjură din nou. Când se întorsese de la Dover, o făcuse cu intenţia de a-şi convinge fratele să se lase de contrabandă. Să îşi schimbe stilul de viaţă înainte să fie ucis. Dar aflase că Matthew avea dreptate. Nu era chiar atât de simplu. Dimpotrivă, circumstanţele făceau ca acest lucru să fie aproape imposibil. Şi uite că acum se gândea ea însăşi să se reapuce de asta.

— Te rog, Kate! După care nu îţi voi mai cere asta niciodată.

— Nu mi-o vei mai cere pentru că vom găsi o altă cale, zise ea.

Matthew o privi încruntat.

— Asta înseamnă că o vei face?

— Dacă îmi promiţi că îi pui capăt după două săptămâni. Vom pleca spre nord. Departe de Dover. Vom găsi de muncă… Muncă adevărată.

Fratele ei clătina din cap.

— Promite-mi că, dacă fac asta pentru tine, pentru familia noastră, indiferent de ce va fi nevoie, indiferent de unde va trebui să plecăm, indiferent de ce va trebui să facem, s-a terminat cu contrabanda.

— Kate…

— Ne-am înţeles sau nu?

Fratele ei strânsese din buze până când acestea ajunseră doar o dungă subţire.

— Da, zise el în silă.

— Bine. Ce naiba făcea? Spune-mi cum merg lucrurile acum. Fără îndoială, avuseseră loc unele schimbări, pe lângă faptul că Matthew – şi nu tatăl ei – conducea acum echipa.

— Majoritatea oamenilor implicaţi sunt aceiaşi. Jamie, Joseph Jonson şi băieţii lor se ocupă de marfa care ajunge la Londra pe uscat; Charlie Nelson, Landry Willis şi echipajele lor pentru pescuitul de stridii se ocupă de mărfurile care

trebuie transportate de-a lungul coastei şi pe râu. Eu şi Hervey Baker suntem răspunzători de recuperarea mărfurilor din ape adânci.

— Şi ce s-a schimbat?

— Felul în care facem afaceri. Pe când erai cu noi, noi hotărâm ce mărfuri să aducem şi le vindeam pe cont propriu. Acum, nu mai trebuie să facem asta. Acum, trebuie doar să recuperăm şi să livrăm în Londra bunuri stabilite dinainte, pe care le împachetăm şi le ascundem cum se cuvine, bineînţeles. Suntem plătiţi bine pentru acest serviciu.

— De către cine?

— Nu ştiu.

Katherine se holbă la el.

— Nu ştii? Cum să nu ştii cine te plăteşte?

— Presupun că e din cauză că nu poţi divulga lucruri pe care nu le ştii. E mai sigur aşa pentru toată lumea.

— Sunt convinsă că ai măcar o bănuială. Lui Katherine nu îi plăceau necunoscutele şi nu era de acord că era mai sigur aşa. Informaţiile te ajutau să fii mai în siguranţă.

— Câţiva băieţi au spus că au văzut din când în când un individ blond prin oraş, zise Matthew. Poate că el e. Sau poate că nu. Ştiu însă că plata se face negreşit. La timp, de fiecare dată.

— Unde?

— Îngropată de fiecare dată în alt loc. Locuri în care soldaţii nu ar căuta. Fiecare plată este însoţită de un set nou de instrucţiuni pentru următorul transport.

— E o nebunie. Dacă interceptează cineva…

— O scrisoare de la bunica? Sunt codate, Kate. Cel care se ocupă de partea din Londra şi face *aranjamentele* de partea cealaltă a canalului nu e deloc prost. Eu adun şi le împart oamenilor plăţile de care au nevoie cu disperare, precum şi următorul set de instrucţiuni.

— Nu îmi place.

— Nici mie nu mi-a plăcut, la început. Dar, Kate, e lăudabil că mărfurile au deja cumpărători şi nu trebuie ascunse perioade lungi. Este de nepreţuit că fiecare plată

se face cu promptitudine şi în întregime. Livrăm la vreo şase depozite răspândite prin Londra. Ni se spune ce mărfuri să ducem la care depozit, după care pur şi simplu descărcăm marfa şi plecăm.

Katherine se plimbă încolo şi încoace prin odaia înghesuită, aproape în cerc, la cât de mică era. Faptul că se învârtea în cerc se potrivea situaţiei, pentru că tocmai se întorsese de unde plecase.

— Ce mărfuri aduceţi?

— Coniac, mătase, tutun, dantelă în mare parte. Uneori, obiecte de artă.

— Obiecte de artă? Adică picturi?

Matthew ridică din umărul sănătos.

— Cel mai adesea, picturi. Vechi. Alteori, sculpturi, statui şi lucruri de felul acesta. De multe ori sunt în lăzi şi nu le văd, dar e limpede că astfel de mărfuri nu pot fi lăsate în golf.

— De când aţi început să aduceţi obiecte de artă?

— De vreo doi ani.

Katherine se opri şi se uită la tavan.

— Nu pot să cred că fac asta, bombăni ea pe sub mustaţă.

— Uite ce e, Kate, trebuie doar să ajungi la bidoane şi să le duci pe ţărm. *Acolo te* va aştepta o echipă care le va face să dispară. Când barca ta ajunge pe prundiş, dispari şi tu.

— Dacă nu cumva sunt împuşcată înainte.

— Ştiu pe cineva care se pricepe la răni de glonţ.

— Nu e amuzant. Nu vreau să îl mai implicăm pe baron în treaba asta.

— Mă referem la tine.

Katherine se încruntă.

— Nici asta nu e amuzant. Nu e nimic amuzant în toată treaba asta. Şi-aşa e destul de rău că suntem blocaţi aici, în casa elegantă a lui Lord Strathmore şi la mila lui. Nu am de gând să sfârşesc la fel ca tine.

Matthew păru iritat.

— Nu doctorul Hayward e inamicul în povestea asta.

Ştii că nu e doar doctor, ci se ocupă şi de comerţul cu transport al familiei lui?

— Comerţ, repetă ea cu îndoială. Aristocraţii nu se mânjesc cu comerţ.

— Nici nu se fac doctori. Uite ce e, Kate, încerc doar să spun că doctorul Hayward…

— Lord Strathmore.

— …E diferit. Ai putea măcar să te porţi amabil cu el. Cred că o merită din plin.

Katherine pufni.

— Amabil? Ca femeile care se ţin după el prin oraş? Pentru că par mai mult decât amabile, ce-i drept.

— Nu la asta m-am referit, şi o ştii bine. Matthew se încruntă. Doctorul Hayward e văduv, nu călugăr, ce naiba?! Nu că ar fi treaba ta.

Katherine îşi feri privirea, un lucru inacceptabil lăsându-i un gust amar în gură. Dură o clipă până să îşi dea seama despre ce era vorba.

Gelozie.

Înjură pe sub mustaţă. Ce naiba era în neregulă cu ea?

— Ai dreptate, bineînţeles, zise ea, pentru că, dacă ar fi spus orice altceva, ar fi părut nebună de-a dreptul. Îşi trecu palmele peste fuste, apoi adăugă: Şi, pentru moment, îi voi acorda prezumţia de nevinovăţie, dacă asta te face fericit. Dar voi face orice cred că este corect şi necesar pentru familia mea.

Matthew oftă.

— Kate…

— Odihneşte-te, Matthew. Şi nu îţi face griji. Voi pleca de îndată.

Capitolul 5

— Domnişoara Wright pleacă, milord.

Harland se întoarse dinspre scrisorile şi hărţile aflate

pe masa din bibliotecă pe care le studiase şi îl văzu pe majordomul de la Avondale stând ţeapăn lângă uşă.

— Mulţumesc că m-ai anunţat, Dighy, îi zise Harland.

Îşi împinse scaunul în spate şi se ridică.

— Desigur. Majordomul se opri, părând neimpresionat. Cred că are de gând să… meargă pe jos.

Ah. Măcar nu se furişa pe fereastră ca să îl evite.

„În general, mă aştept la propuneri mai pricepute de la bărbaţi cu asemenea mijloace şi poziţie”.

Harland se întrebă dacă domnişoara Wright avea idee cât de revelator fusese acel comentariu. Cât de mult explica bănuiala şi neîncrederea constante de care dădea dovadă şi care nu se domoliseră de când îndreptase o puşcă spre el. Nu el era obiectul cinismului ei plin de amărăciune. Titlul lui i se părea, de fapt, dezgustător. Lucru care nu îl ofensa, ci mai degrabă îl intriga.

Ea îl intriga.

Mai mult decât ar fi fost înţelept din partea lui.

Harland îşi dădu seama că majordomul îl privea în continuare, aşteptând.

— Cere să fie adusă trăsura, îi zise el. Şi te rog să o reţii pe domnişoara Wright. Aş vrea să discut cu ea înainte să plece.

— Prea bine, milord. E ca şi făcut.

Majordomul încuviinţă din cap, aprobator, apoi dispăru la fel de silenţios precum venise.

— Să o reţină? Cerule mare, Harland, sună ameninţător.

Harland se uită în direcţia din care se auzise vocea şi îşi văzu sora privindu-l amuzată. Îi povestise Clarei pe scurt evenimentele de noaptea trecută sau cel puţin o versiune cenzurată în care omisese rolul pe care îl deţinea el în toată treaba, cu excepţia părţii în care îşi făcuse apariţia la casa familiei Wright. Deşi dispreţuia să le ascundă lucruri surorilor lui, erau mai în siguranţă aşa, din aceleaşi motive pentru care oamenii care lucrau sub egida lui de anonimitate erau mai în siguranţă aşa.

Dar şi surorile lui, şi contele ştiau de prezenţa lui

Matthew în conacul Avondale şi nu erau deloc proşti. Nu o minţise pe domnişoara Wright când îi spusese că fratele ei nu era primul pacient adus la Avondale ca să se refacă şi în niciunul dintre cazurile precedente nimeni nu îi ceruse vreo explicaţie. Şi ei ştiau foarte bine ce însemnase încheierea războiului pentru familiile din parohie care se străduiau să supravieţuiască. O văzuseră cu ochii lor.

Îşi încrucişă cu nonşalanţă braţele peste piept.

— M-am gândit să o reţin pe domnişoara Wright spre folosul tău, soră dragă. Ei bine, spre folosul Şcolii de Fete Haverhall, de fapt.

Sora lui ridică uşor dintr-o sprânceană închisă la culoare.

— Într-adevăr? Clara aruncă o privire la registrul la care lucrase, aflat pe masă, lângă Harland, şi lăsă pana din mână. Ai vrea să se înscrie ca studentă?

Harland clătină din cap.

— Nu, nu ca studentă. Ca profesoară.

Clara ridică şi mai mult din sprânceană.

— Ca profesoară?

— Da. Nu ai găsit pe nimeni care să predea cursul doamnei Arpin de când s-a retras în Ţinutul Lacurilor, nu?

— Vrei să zici pe altcineva în afară de tine? Clara îl privi cu interes. Nu. Moaşele bune cu experienţă medicală suplimentară şi deschise la minte sunt mai greu de găsit decât ai crede. Clara îşi dădu după ureche o şuviţă rătăcită de păr de culoarea mahonului. Te-ai răzgândit cumva?

— Câtuşi de puţin. Dar cred că s-ar putea ca tinerele să se simtă mai confortabil dacă ar avea o profesoară. Crezi că mă înşel?

— Nu. Nu te înşeli.

— Atunci, trebuie să vorbeşti cu domnişoara Wright înainte să plece. Cred că ţi se va părea extraordinară.

Clara îşi sprijini bărbia în mână şi îl privi cu ochi foarte asemănători cu ai lui.

— Cerule mare!

— Ce e?

— Te-a fascinat.

— M-a fascinat profesionalismul ei medical, zise Harland, străduindu-se să rămână inexpresiv. Te va fascina şi pe tine când o vei cunoaşte.

— E moaşă?

— Şi chirurg.

— Chirurg? Ţi-a zis ea că e chirurg?

— Nu. Nu mi-a zis aşa ceva.

— Atunci, de unde…

— Mi-am dat seama din lucrurile pe care nu mi le-a spus. Harland se opri, jucându-se cu marginile hărţilor întinse în faţa lui. Are experienţă pe teren.

Clara miji ochii.

— Experienţă pe teren? Vrei să zici pe câmpul de luptă?

— Da.

— Şi de unde ştii asta?

— Am privit-o lucrând. Instrumentele pe care le foloseşte.

Curajul de neclintit sub presiune. Cutezanţa fermă în faţa unui pericol foarte real. Era o femeie care fusese încercată. Încercată de oameni şi de circumstanţe şi care triumfase împotriva ambelor. Bătăile inimii i se accelerară. La naiba, Clara avea dreptate. Nu era doar intrigat. În pofida celor mai bune intenţii ale lui, se putea să fie şi fascinat.

Deşi fascinaţia ar fi fost uşor de controlat. Fascinaţia însemna doar că recunoştea că domnişoara Wright era atrăgătoare şi talentată. A fi fascinat nu era totuna cu a fi îndrăgostit – şi era recunoscător pentru acest lucru.

— Înţeleg. Clara se ridică şi se duse spre fereastra înaltă a bibliotecii, uitându-se la grădinile însorite. Speri să te ajute cu…

— Excelenţă, milord. Dighy se întoarse. Domnişoara Katherine vrea să vă vadă.

Dighy plecă, iar domnişoara Wright intră în bibliotecă şi clipi de câteva ori în lumina slabă a încăperii, după care îl văzu pe Harland.

Îl străbătu o străfulgerare electrizantă de plăcere

când o văzu. Avea obrajii rozalii şi părul umed împletit într-o cosiţă care îi cădea peste umăr. Era… frumoasă. Perfectă. Numai bună de atins. Numai bună de sărutat.

Îşi încrucişă braţele peste piept tocmai ca să nu o atingă sau sărute şi se căzni să găsească ceva de spus. La naiba, zici că era un tinerel neexperimentat la primul lui dans ţărănesc, care încerca cu disperare să îşi adune curajul să îi ceară unei fete frumuşele să îi ţină companie.

— Bună dimineaţa, domnişoară Wright. Se simţi uşurat că reuşise să rostească asta cu seninătate. Sper că aţi dormit bine.

— Da.

Domnişoara Wright se îmbujoră o idee mai tare, şi în sufletul ei părea să se ducă o bătălie.

— Vă mulţumesc, zise ea în cele din urmă. Pentru atenţia dumneavoastră. Nu era nevoie, spuse ea, jucându-se cu capetele umede ale cosiţei. Dar a fost… apreciată.

— Orice gazdă bună ar fi făcut la fel.

Lucru adevărat, de altfel. Dar o gazdă bună nu şi-ar fi lăsat imaginaţia să o ia razna toată dimineaţa, închipuindu-şi-o pe Katherine Wright în cada aburindă. O gazdă bună nu şi-ar fi imaginat acelaşi lucru şi acum. Harland îşi drese glasul.

— Clara, permite-mi să ţi-o prezint pe domnişoara Katherine Wright. Domnişoara Wright a avut bunăvoinţa să îmi îngăduie să o ajut să îl îngrijească pe fratele ei, Matthew, care se află în momentul de faţă la etaj, odihnindu-se şi citind colecţia noastră de cărţi despre mitologia greacă. Domnişoară Wright, ea este sora mea, Clara. Ducesa de Holloway acum, de fapt, dar, mai important de atât, directoarea Şcolii de Fete Haverhall. Am vrut să vă fac cunoştinţă.

Domnişoara Wright îşi mută privirea de la Harland.

— Încântată, Excelenţă, îi spuse surorii lui. Şi trebuie să vă mulţumesc şi dumneavoastră pentru…

— Clara, o întrerupse sora lui.

— Poftim?

— Te rog să îmi spui Clara. Titlurile, după cum vei

descoperi, nu prea sunt de folos la Avondale. Se îndepărtă de fereastră. Ca atare, îţi pot spune Katherine?

Domnişoara Wright doar se holbă la Clara.

— Bineînţeles.

Harland simţi cum îşi înfige degetele în braţ, neştiind sigur dacă îl bucura acest lucru. Folosirea prenumelui domnişoarei Wright îi crea impresia că se anula cumva o distanţă precaută, că se accepta o anumită intimitate. Lucru absurd, de altfel. Se tutuise cu numeroase femei, inclusiv cu fiecare studentă de-a Clarei cu care colaborase la Haverhall, şi i se păruse doar eficient, nicidecum erotic.

Clara zâmbi strengăreşte.

— Excelent. Se întoarse la masă, dar se sprijini doar cu şoldul de ea. Bun venit la Avondale! Fratele meu îmi zice că eşti un chirurg cu o considerabilă experienţă pe teren.

Harland o auzi pe Katherine inhalând brusc şi o văzu întorcându-şi dintr-odată privirea spre el. De data aceasta, nu mai avea o mină inexpresivă, ci prudentă.

— Am ghicit, se simţi obligat să spună.

— Înţeleg, răspunse Katherine pe un ton tăios.

— Are dreptate? întrebă Clara.

— Da, zise ea după o clipă.

— Unde?

Katherine urmări cu vârful cizmei modelul unei spirale de pe covor.

— Spania. Prusia. Franţa. Belgia.

De data aceasta, Harland fu cel care inhală scurt. Katherine tocmai descrisese mişcările de trupe ale armatei lui Wellington în timp ce îl urmărise pe nebunul acela francez peste jumătate de continent.

— Şi ai şi experienţă în moşit? continuă Clara, de parcă abilităţile chirurgicale ale lui Katherine nu i s-ar fi părut câtuşi de puţin remarcabile.

Katherine îşi ridică privirea spre ea, în continuare precaută.

— Da. Aşa am început. Şi cu asta mă ocup mai mult acum, că m-am întors în Dover.

— Deci ai cunoştinţe despre actul sexual? Sarcină?

Metode prin care cea din urmă poate fi evitată în timpul celui dintâi? insistă Clara.

Harland îşi înăbuşi imboldul de a le întrerupe. Ştia că sora lui o făcea în mod voit. Atunci când doreşti să afli intenţiile şi convingerile cuiva, cel mai bine este să îl iei prin surprindere.

— Te referi la bureţi? Pesare? Spălături? *Coitus interruptus?* spuse Katherine şi o privi cu fermitate pe Clara, de parcă ar fi provocat-o la rândul ei.

Iar Harland se întrebă de ce crezuse că ar fi trebuit să intervină.

— Da. Clara ieşi din spatele scaunului de bibliotecă gol. Pari foarte versată şi relaxată când vine vorba despre acest subiect.

— Aş putea spune acelaşi lucru.

Cele două femei se priviră reciproc.

— Am văzut prea multe femei murind în timpul naşterii, zise Katherine în cele din urmă, cu voce aspră. Unele dintre ele înconjurate de familie, dar multe altele evitate, singure şi îngrozite. Am tratat bebeluşi care au fost lăsaţi să piară de femei care nu puteau sau nu voiau să îi îngrijească. Am văzut copii nedoriţi trimişi în case de copii care sunt doar cu puţin mai bune ca iadul. Astfel de lucruri mă fac să mă simt inconfortabil. Nu să îi arăt unei femei cum să folosească un pesar.

— Mmm.

— Mă scuzaţi, dar toate aceste lucruri au un scop?

Umbrele de bănuială şi neîncredere îi reveniseră deja pe chip.

— Ai lua în calcul posibilitatea de a le împărtăşi şi altora din cunoştinţele tale? întrebă Harland, încercând din răsputeri să se comporte profesional.

— Dumneavoastră? întrebă ea cu scepticism, întorcându-se din nou spre el.

— Studentelor mele, o corectă Clara.

Katherine îşi întoarse brusc privirea spre Clara.

— Ce studente?

— În fiecare vară, aleg personal câteva studente care

să participe la Şcoala de Vară Haverhall, care se ţine chiar aici, la Avondale. Tinerele acestea sunt... foarte progresiste şi aspiră să depăşească aşteptările pe care le are societatea de la ele. În programă am inclus şi un curs despre sănătatea şi igiena feminină. Inclusiv un discurs despre relaţii sexuale şi consecinţele acestora, indiferent că este vorba despre sarcină sau despre boală.

Katherine se încruntă.

— În sfârşit, te-am şocat.

— Nu sunt şocată. Doar confuză. Se opri. Am presupus că studentele sunt aristocrate.

— Cele mai multe dintre ele, da. Altele, nu.

Katherine îl privi bănuitoare pe Harland.

— E un şiretlic? întrebă ea. Pentru că, dintre lucrurile pe care le cunosc eu despre nobilime, aş crede că cei mai mulţi nobili ar prefera să mă vadă atârnând în ştreang pentru că le-am mânjit virtutea şi puritatea fiicelor cu astfel de...

— Adevăruri? Fapte? Informaţii? îi sugeră Harland.

— Da.

Katherine îşi încleştă maxilarul.

— Sunt de acord, zise Clara. Şi încerc să rectific acest lucru. Ignoranţa este inutilă şi poate fi periculoasă. Dar cunoaşterea le va permite acestor tinere să ia singure decizii informate când va sosi momentul. Unele dintre studentele mele sunt îndeajuns de norocoase încât să aibă parte de vreo servitoare, prietenă sau rudă dispusă să discute cu ele despre astfel de lucruri. Majoritatea nu sunt. Mai multe studente mi-au mărturisit că au crezut că sunt pe moarte când au avut prima menstră. Foarte puţine mi-au putut spune cum se fac bebeluşii.

— Înţeleg.

— Da, bănuiesc că ai văzut mai multe decât ţi-ai fi dorit, răspunse Clara.

— Uite ce este, Exce... Clara, deşi îţi admir obiectivele, nu sunt deloc convinsă că studentele tale de viţă nobilă vor vrea să audă despre astfel de lucruri. Cu siguranţă, nu de la mine. Katherine strânse din buze pentru

o clipă, după care se căzni să afişeze din nou o expresie de îngrijorare politicoasă şi adăugă: Nu sunt tocmai de nasul lor.

„Interesant”, se gândi Harland. O făcea din nou. Se folosea de titluri ca să se distanţeze de tinerele femei care erau fiicele celor mai înstăriţi şi influenţi membri ai elitei britanice.

— Cred că îţi vei da seama că le-ai subestimat pe aceste tinere, zise Clara cu blândeţe.

Katherine părea neîncrezătoare. Se mai uită o dată la Clara, după care îşi pironi ochii incredibili pe Harland.

— Dumneavoastră sunteţi doctor adevărat. De ce nu predaţi cursul?

— Aş face-o. Intenţionam să o fac, de fapt, până să vă cunosc. Dar eu şi sora mea suntem amândoi de acord că s-ar putea ca studentelor să le fie mai comod să adreseze unei femei întrebări foarte personale. Dacă aţi fi dispusă să o faceţi, bineînţeles.

— Dar nu sunt cu adevărat…

— Nu este imposibil să fiţi şi autentică, şi femeie, şi doctoriţă, toate la un loc, zise Harland.

Katherine se holbă la el, cu o expresie mai potolită, pe care nu o mai văzuse până atunci, lipsită de precauţia ei constantă. Îl privea de parcă i-ar fi dăruit pe neaşteptate un cadou de nepreţuit şi nu ştia sigur ce să facă sau să spună. Slavă Cerului că nu se uitase aşa la el noaptea trecută, când se aflase la doar o şoaptă distanţă de el, într-o odăiţă. Poate că ar fi cedat imboldului şi ar fi sărutat-o.

— Bineînţeles, vei fi plătită pentru timpul tău, zise Clara.

Harland o văzu pe Katherine îndreptându-şi spatele când auzi de bani şi concentrându-se din nou la Clara. Ştia foarte bine cât de disperată era situaţia în gospodăria Wright. Îi ajutase în tăcere pe Matthew şi pe Paul, ocazional, când avusese oportunitatea să o facă fără să le rănească mândria.

— Dacă ai fi dispusă să ne accepţi propunerea, îţi pot da schema de curs folosită de predecesoarea ta, care era

tot moaşă, sau îţi poţi elabora singură una, continuă Clara. Aveam un curs programat pentru mâine şi un al doilea peste două săptămâni, dar am putea, bineînţeles, să îl amânăm pe primul dacă ai nevoie de mai mult timp ca să te pregăteşti. În plus, ţinând cont de natura muncii tale, suntem flexibili în cazul în care apare o urgenţă şi nu poţi participa.

Un ceas de pe poliţa din bibliotecă ticăia zgomotos în tăcerea care se aşternu în jurul lor.

— Prea bine, zise Katherine în cele din urmă. Accept oferta. Şi voi începe mâine.

Harland încercă să ignore fiorul de-acum cunoscut de anticipaţie şi plăcere care îl străbătea la gândul că avea să o vadă pe domnişoara Wright cu regularitate. La gândul că aceasta avea să rămână la Avondale pentru o perioadă cel puţin dublă faţă de cum plănuise iniţial.

— Excelent.

Clara zâmbi larg şi îşi îndreptă spatele.

— Bine ai venit la Şcoala de Fete Haverhall, Katherine!

Capitolul 6

— Eşti pregătită?

Katherine tresări. Se afla lângă baza stâncilor, sprijinindu-se de piatra rece. Mai era puţin şi avea să se crape de ziuă, iar întunericul începuse să se împrăştie, înlocuit de o lumină argintie apoasă.

— Da, răspunse ea, întrebându-se pentru a suta oară dacă nu cumva îşi pierduse minţile.

— Apreciez că o faci, zise Hervey Baker de undeva din apropiere, ascuns de întuneric. Şi băieţii apreciază. Nu ştiam cine avea să îl înlocuiască pe Matty.

— Nu tu?

— Nu ştiu să înot chiar atât de bine. Niciunul nu ştie. Îţi rămânem datori, domnişoară Kate.

— Mmm.

Katherine îl cunoştea pe Hervey din copilărie. Era cu doar câţiva ani mai mare ca ea şi ca Matthew, servise în trupele de artilerie ale Maiestăţii Sale. Spre deosebire de Matthew însă, avea o soţie şi cinci copii care îl aşteptau acasă.

„Sunt familii care se bizuie pe mine… pe noi. Familii cu copii”, îl auzi în gând pe Matthew. „Familii care ne-au ajutat în trecut”.

— Mulţumesc, spuse ea, cu o senzaţie apăsătoare de vină în stomac. Pentru ce aţi făcut tu şi Frannie pentru tatăl meu. Că aţi avut grijă de el cât am fost plecată.

Nu ar fi trebuit să plece. Tatăl ei ar fi putut muri.

— Păi, bineînţeles, auzi din nou vocea bărbatului. Suntem toţi implicaţi în asta. Ne purtăm de grijă unii altora, nu-i aşa?

— Mmm.

Katherine se lăsă copleşită de regrete şi ascultă apa lovindu-se de intrarea în golf.

Ceaţa era densă şi grea, ascunzând vederii împrejurimile şi umplându-i părul şi pielea cu broboane. După ce soarele avea să alunge pâcla, aveau să poată vedea stâncile albe calcaroase care tronau deasupra lor şi împrejmuiau un golf care avea deschidere la mare doar printr-un pasaj îngust. Era un pasaj prea mic pentru navele mari, dar îndeajuns de mare pentru bărci de pescuit şi nave mai mici.

Golful fusese folosit generaţii la rând pentru importarea şi exportarea bunurilor, deşi nicidecum în mod oficial. Tatăl ei folosise acest golf, la fel şi bunicul ei şi tatăl lui înainte de el. Era un loc de mare solitudine şi un sanctuar şi, mai important de-atât, se făIea cu o reţea de peşteri ascunse de stânci.

— Nici urmă de patrule, zise Hervey. I-am pus pe oameni să vegheze toată noaptea, ca să fim siguri – cel puţin, până s-a lăsat ceaţa. Dar dacă noi nu putem să-i vedem, nici ei nu ne pot vedea pe noi. Era şi vremea să ni se schimbe şi nouă norocul.

— Buhler şi oamenii lui cu siguranţă nu sunt bucuroşi că s-au întors cu mâinile goale ultima dată, îi avertiză Katherine.

— Cunosc sentimentul, mormăi Hervey. Aş fi zis că ar fi trebuit să aşteptăm mai mult timp înainte să ne întoarcem aici, dar bidoanele alea încă sunt pe fundul mării. Nu le putem lăsa acolo prea mult timp. Există riscul să se strice. Sau să se desprindă semnul, şi atunci n-o să le mai găsim deloc.

Katherine tremură în umezeala scârboasă. Nu cu foarte mult timp în urmă, se aflase într-o cadă cu apă aburindă. Acum, se pregătea să se scufunde în îmbrăţişarea ca de gheaţă a Atlanticului.

— Oamenii tăi supraveghează şi apa? Dacă e isteţ, căpitanul Buhler a învăţat din greşelile lui şi va încerca să ducă marfa în larg.

— Atunci, căpitanul Buhler ar face bine să ştie să vâslească. Pe ceaţa asta, are şanse mai mari să fie prins de un curent şi să se izbească de stâncile de lângă gură decât să ne găsească. Caii nu le sunt de niciun folos acolo.

Katherine tremură din nou, îmbrăcată în pantaloni subţiri de bumbac şi o cămaşă mulată, ambele vopsite într-o nuanţă de negru pestriţ. Închise ochii, aproape nevenindu-i să creadă că era din nou aici. Nu mai făcuse asta de mult timp.

— Oamenii aşteaptă lângă peşteri. Pete, Davy şi Jamie. Îi ştii pe toţi. După ce ducem bidoanele pe plajă, le vor lua şi le vor ascunde, iar noi doi ne vom fi luat deja tălpăşiţa de aici. Ca pe vremuri.

— Ca pe vremuri, bombăni Katherine.

— Te-ai întors de tot? întrebă Hervey.

— N-am planuri de plecare.

— Nu la asta m-am referit. Şovăi puţin. Mă referam dacă te-ai întors la noi.

În reţeaua de contrabandişti.

— Ne e dor de tine, zise Hervey grăbit. Ne e dor de mintea ta şi ne e dor să ne cârpeşti la nevoie.

— Doctorul Hayward pare să se descurce de minune

purtându-vă de…

— Aşa-i, nu mă înţelege greşit, doctorul e de treabă. Nu pune întrebări, doar ne drege. Dar nu e acelaşi lucru. Nu e de-al nostru. Nu ca tine.

— Nu sunt…

— Tatăl tău ne-a zis mereu că eşti mai isteaţă ca noi. Era mândru de tine, să ştii. Încă e, mă gândesc, chiar dacă acum te-ai întors doar ca să scoţi gloanţe din noi din când în când.

Katherine nu răspunse, căci i se puse un nod în stomac, de la emoţii. Oamenii aceştia făcuseră parte şi din familia ei. Iar faptul că îi abandonase, că se îndepărtase de pericol şi de meseria aceasta ilegală care fusese cândva viaţa ei i se părea o trădare. Chiar dacă aşa era corect.

Katherine îşi dădu o şuviţă de păr la o parte de pe frunte.

— Te gândeşti vreodată să faci altceva? întrebă ea. Altceva în afară de contrabandă?

Hervey expiră apăsat.

— Uneori. Dar nu prea e altceva de muncă pentru un contrabandist care se pricepe doar la mare şi la artilerie. Mai ales acum. Întreabă-l pe Matty.

— Dacă ai încerca pe cont propriu…

— Nu vreau să mă duc nicăieri de unul singur, domnişoară Kate. Oamenii ăştia nu mi-s rude de sânge, dar sunt familia mea. Mi-au fost alături mereu, chiar şi în timpul unui nenorocit de război. Matty îţi va spune acelaşi lucru. E greu să le întorci spatele fraţilor tăi, ştii?

— Ştiu.

Închise ochii şi îşi sprijini capul de stâncă. Lucrurile nu deveneau deloc mai uşoare. Se auzi un fluierat prelung şi ascuţit ce aducea a ţipăt de pescăruş. Katherine însă ştia mai bine.

Cizmele lui Hervey scârţâiră pe ţărmul pietros.

— E vremea să mergem.

Katherine mai verifică o dată cuţitul pe care îl avea legat la coapsă şi se desprinse de lângă baza stâncilor. Străbătu plaja, urmărind silueta voluminoasă abia vizibilă a

lui Hervey. Păşi cu atenţie, orbecăind cu grijă pe ţărmul denivelat. Undeva în faţă se auzi sunetul caracteristic al unei bărci de lemn care era târâtă în apă.

O briză îi ridică o şuviţă de păr desprinsă.

— Ar trebui să ne grăbim, zise ea.

O astfel de briză le-ar fi stricat acoperirea mai repede decât i-ar fi plăcut.

— Aşa-i. Hervey se dădu într-o parte, şi o altă umbră i se alătură. Hopa sus, domnişoară Kate.

Katherine reuşi să întrezărească marginea bărcii mici pentru pescuit, care se înălţa şi cobora de la mişcările valurilor de hulă. Se urcă în ea şi se aşeză la proră. Se simţea de parcă nu ar mai fi făcut asta de un milion de ani şi, în acelaşi timp, de parcă ar fi făcut-o chiar ieri.

Barca mică fu împinsă mai departe pe apă, după care se înclină uşor când Hervey se instală la vâsle. Peste câteva minute, înaintau în tăcere prin abisul ce aducea a nori.

Vâslele scârţâiau, iar apa se lovea de barcă, în timp ce umezeala se învolbura în jurul lor. Înspre port, ceaţa era mai întunecată, mai gri, şi din când în când apărea câte o masă de stâncă învăluită, după care dispărea din nou. Valurile de hulă se izbeau tot mai zgomotos de baza stâncilor. Barca încetini.

— Pe aici, pe undeva, zise Hervey încet.

Katherine se răsuci, se aplecă mult peste marginea bărcii şi se holbă în adâncimile apei. Habar n-avea cum de ştia Hervey unde erau, dar nu era prima dată când vâslise pentru ea. Învăţase din experienţă că rareori se înşela. Cunoştea ţărmul mai bine decât îl cunoştea marea însăşi.

Se prinse mai tare de marginea bărcii în timp ce aceasta se furişă înainte, legănată cu blândeţe de valuri. Suprafaţa oceanului era ca o pânză întunecată, lumina apoasă licărind mohorâtă pe ea. Baliza ar fi trebuit să fie de un alb strălucitor şi, în absenţa strălucirii orbitoare a soarelui, ar fi trebuit să fie uşor de observat. La amurg sau în zori, atunci era cel mai bun moment ca să…

— Opreşte! Katherine se întindea deja după sfoara încolăcită la picioarele ei, fără să îşi ia ochii de la apă. O

văd.

Baliza era suspendată sub suprafaţa apei, ca o lună strălucitoare stranie ce răsărea dintr-o altă lume. Îl auzi pe Hervey mârâind uşor în timp ce trase de vâslă ca să ţină barca în loc.

— Dă-i drumul, domnişoară Kate. Hervey legă capătul îndepărtat al frânghiei de marginea bărcii. Te ţin eu.

Katherine îşi legă sfoara în jurul taliei cu mişcări pe care şi le amintea de demult. Mai trase adânc aer în piept de câteva ori şi se holbă la suprafaţa care se ridică şi cobora sub ea. Fără să îşi acorde timp ca să se răzgândească, plonjă în apă.

Uitase însă cât de rece era apa. O înjunghie peste tot, imobilizând-o şi ţintuind-o locului preţ de o clipă. Şi apoi instinctul de demult preluă controlul, şi Katherine coborî tot mai mult în întuneric, cu privirea aţintită pe sfera strălucitoare care atârna în faţa ei. Îşi aminti că balizele se aflau mereu la o adâncime mai mare decât părea, aşa că se forţă să îşi dozeze mişcările.

Ajunse la baliză în câteva momente. Îşi desfăcu frânghia din talie şi o legă cu iscusinţă în jurul sferei de sticlă cu mişcări vechi, exersate, pe care nu le uitase în timp. Pipăind, o înnodă cu grijă de pripon şi trase de două ori tare de frânghie, după care o porni spre suprafaţă, căci plămânii îi protestau deja.

Ieşi cu capul la suprafaţă şi trase adânc aer în piept. Barca mică se afla chiar în faţa ei, şi îl văzu pe Hervey trăgând deja rapid în sus încărcătura grea. Katherine înotă spre barcă, cu dinţii clănţănind, şi se simţi nejustificat de epuizată în timp ce rămase în apă, pe loc, aşteptând cu cuţitul pregătit. Îl auzi pe Hervey înjurând uşor în timp ce se căznea cu greutatea încărcăturii, după care auzi o bufnitură, semn că reuşise să tragă bidoanele în barcă. Înotă rapid spre barcă şi tăie plasa de care fuseseră prinse greutăţi ca să fixeze încărcătura. Greutăţile din pietre se scufundară numaidecât, iar Hervey trase plasa şi bidoanele în barcă. Îi întinse mâna lui Katherine şi o trase înapoi şi pe ea cu aceeaşi eficienţă rapidă.

— Ai reuşit din prima, domnişoară Kate, zise Hervey, părând impresionat. E ca în cazul călăritului, nu-i aşa?

Katherine îşi încrucişă braţele pe lângă corp şi se cocoşă, ferindu-se de aerul rece.

— Caii sunt mai calzi. O altă briză îi mângâie pielea, şi aerul păru să licărească şi să se lumineze. Am face bine să ne grăbim, spuse ea. Vântul se înteţeşte, şi ceaţa se va ridica. Aş prefera să nu fiu prinsă în mijlocul golfului având la picioare coniac franţuzesc care face o avere.

— Amândoi am prefera asta.

Hervey se aşeză din nou la vâsle şi trase de ele.

Mica barcă pentru pescuit o porni înainte, cu vântul pe urmele lor. La tribord, stâncile se înălţau ameninţătoare, crevasele şi piscurile lor întrezărindu-se acum mult mai limpede ca în urmă cu doar câteva minute. Katherine se foi, simţindu-se periculos de expusă, chiar dacă ceaţa de pe suprafaţa mării era încă deasă.

— O duc cât mai aproape de peşteri, zise Hervey.

Părea îngrijorat.

Katherine îşi lăsă capul pe spate şi se uită la vârfurile stâncilor dinspre nord. Putea întrezări deja pâlcuri verzi, pe măsură ce cerul de dincolo de ele se lumina tot mai tare, nuanţele lui argintii cedându-le locul altora albastre.

— Grăbeşte-te, îl îndemnă ea.

Dacă erau soldaţi pe marginile stâncilor, dacă fuseseră depistaţi, atunci erau o pradă uşoară. Un vânat uşor.

— O să…

— Şşşt. Katherine ridică mâna, auzind un sunet care nu îşi avea locul pe apă. În timp ce săltau pe suprafaţa apei, îi era greu să îşi dea seama ce fusese, dincotro se auzise sau de cât de departe.

— Ce auzi? şopti Hervey, încremenind.

Katherine clătină din cap. Iată! Se auzi din nou. Un sunet monoton, ca un scrâşnet, urmat de un pleoscăit înăbuşit. Sunetul unei vâsle rotindu-se în suportul ei în timp ce lamela atingea apa.

— Nu suntem singuri, murmură ea, ducându-se fără

să scoată un sunet la babord, căznindu-se să vadă prin ceaţă.

— Sus? întrebă Hervey în şoaptă.

Katherine clătină din cap.

— Pe apă.

— La naiba, înjură Hervey.

Ştiau amândoi că o singură persoană s-ar fi avântat pe apă. Niciun pescar întreg la minte nu ar risca să iasă în larg pe o astfel de ceaţă.

O nouă rafală de vânt dănţui pe suprafaţa mării, iar ceaţa se risipi îndeajuns încât Katherine să întrezărească silueta inconfundabilă a unei bărci asemănătoare cu a lor înaintând prin apă, sub greutatea unei duzini de soldaţi ce îşi ţineau armele la îndemână.

Se auzi un strigăt când ceaţa se lăsă la loc, dar era prea târziu. Fuseseră văzuţi. Şi, întrucât aveau un singur om la vâsle, erau clar în dezavantaj. Lui Katherine i se puse un nod în gât. Se auziră şi mai multe strigăte şi vâsle ce se cufundară în apă cu o frecvenţă dură.

Şi-l închipui fără să vrea pe Hervey Baker cu o rană de glonţ în toracele lui ca un butoi, soţia şi copiii lui plângând în hohote deasupra cadavrului.

Katherine se răsuci spre Hervey.

— Du barca la ţărm. Cât poţi de silenţios şi de rapid. Descărcaţi-o şi plecaţi din golf.

— Stai aşa, ce…

Nu mai auzi ce voise să spună, pentru că se aruncase deja din barcă şi înota acum pe sub apă, îndepărtându-se de barcă şi de plajă. Ieşi la suprafaţă, lovind apa cu palmele şi dând frenetic din picioare. Eforturile îi fură recompensate cu o cacofonie de strigăte, ordine şi sunet de vâsle lovindu-se de barcă. Coteau în direcţia ei. Slavă Cerului!

Katherine rămase pe loc, încercând să îşi controleze respiraţia şi să îşi dea seama unde se afla. Îşi ridică privirea, concentrându-se la vârfurile stâncilor abia perceptibile prin pâcla ce începea să se risipească. Era mult mai aproape de plajă decât crezuse, ceea ce era o veste bună pentru Hervey şi ceilalţi. Acum, trebuia doar să le mai

capteze atenţia pentru câteva momente. Şi să încerce să nu se înece şi să nu fie prinsă.

Începu să înoate spre baza stâncii care se ivea pe plajă, ridicându-se şi coborând odată cu valurile. Şuieratul valurilor de hulă în timp ce se spărgeau şi alunecau pe stânci se înteţi. Undeva pe marginea asta se afla o scobitură, o bucată de piatră aproape plată spre care înotase în tinereţe. Deasupra stâncii, marea sculptase o crevasă. Aproape imposibil de văzut din apă, era singura ei opţiune. De fapt, singura ei speranţă.

Şi dacă nu ar fi încercat să îi îndepărteze pe soldaţi de pe plajă, tot nu avea cum să înoate mai rapid ca o barcă plină de bărbaţi. Dacă ar fi înotat mai în adâncime, mai aproape de gura golfului, avea şanse mari ca oceanul să îi scutească pe soldaţi de efortul de-a o împuşca. Da, era o înotătoare bună, dar nu era invincibilă. Marea era suverană, dreptatea ei – imparţială şi instantanee, şi văzuse înotători mult mai buni înecându-se din pricina aroganţei şi a nesăbuinţei.

Ceva lovi apa cu un pleoscăit în apropiere de ea, şi un pocnet ascuţit răsună deasupra capului ei. Un alt pleoscăit, o altă detunătură întârziată. Trăgeau în ea. Trăgeau orbeşte în direcţia din care se auzise zgomotul pe care îl făcuse.

Katherine îşi înăbuşi groaza şi se concentră la forma întunecată a stâncilor care se aflau chiar în faţa ei. Lăsă ca hulele să o împingă mai aproape, încercând să nu se împotrivească mării, încercând să nu îşi forţeze membrele deja grele şi leneşe de la frig şi oboseală. Căuta un punct anume, o formaţiune proeminentă de stâncă… Iat-o! Se înălţă dintr-odată ameninţător prin ceaţă chiar în faţa ei, aşa că dădu cu putere din picioare, ridicând o mână, ca să nu se izbească de ea.

Simţi roca aspră şi acoperită de vegetaţie alunecoasă. Hula se prăbuşi, trăgând-o în lateral. Un alt glonţ lovi faţada stâncii deasupra capului ei, împroşcând cu fragmente de piatră peste ea. Îşi adună puterile şi mai făcu un efort, încercând să ajungă la stâncă înainte ca oceanul să o târască în larg. Atinse stânca, apoi alunecă. Avea să fie

trasă în larg…

Simţi o mână prinzând-o de încheietură într-o strânsoare neîndurătoare. Fu trasă cu putere în sus, pe stâncă, julindu-şi dureros picioarele de ea. Dacă nu ar fi fost atât de şocată şi epuizată, poate că s-ar fi împotrivit. Acum însă, se lăsă pur şi simplu trasă din mare ca o sirenă pe jumătate înecată.

Katherine aterizâ jos, în fund, şi îşi simţi încheietura eliberată instantaneu, apoi o pereche de braţe puternice încolăcindu-i-se la subraţ şi peste piept. Se trezi ridicată în picioare de la spate.

— Trebuie să ne grăbim, îi şopti o voce la ureche.

O voce foarte cunoscută. Întoarse capul şocată şi confuză.

— Ceaţa se împrăştie, murmură lordul doctor.

Îşi trase braţele de la subsuorile ei, aparent considerând-o îndeajuns de statornică încât să stea singură în picioare. Dar apoi o prinse de mână şi o trase după el, îndrumând-o pe stâncă, tot mai sus şi mai departe de mare, în timp ce hula le şuiera în jurul gleznelor. Îi puse mâna liberă deasupra capului când se aplecară sub proeminenţa pe care Katherine şi-o amintea bine. Cu o siguranţă de neclintit pe care niciun nenorocit de lord doctor nu ar fi trebuit să o aibă prin peşterile de pe coastă, baronul o conduse tot mai adânc printre umbrele răsucite, fără să îi dea drumul la mână în timp ce ea se împleticea pe picioarele-i amorţite.

Ecoul gâfâielilor ei aspre răsunau din suprafeţele din jurul lor, dar ea nu se opri. Nici nu îşi trase mâna din a lordului doctor. Acum, nu era momentul potrivit pentru întrebări sau cereri. Mai întâi, trebuia să fie în siguranţă.

— Urmează-mă!

Îl simţi cotind şi conducând-o şi mai adânc.

Katherine se întrebă încotro credea baronul că se îndrepta. Crevasa lată nu era atât de adâncă, şi aici erau ascunşi. Se lăsă totuşi ghidată înainte, cu picioarele amorţite, simţind roca aspră sub tălpi.

— Pe aici.

Lordul doctor se oprise, îmboldind-o pe Katherine să o ia în faţa lui. Se opri când văzu întunericul ce se întindea în faţa ei, văzând lumina care pătrundea dinspre intrare, prea slabă ca să ajungă până acolo.

— Pe aici? reuşi să îngâne clănţănind din dinţi.

Lordul doctor o apucă mai strâns de mână, trecând în faţa ei şi conducând-o din nou. Simţi aerul schimbându-se, răceala fiind înlocuită cu un aer mai umed, mai stătut, într-un întuneric desăvârşit. Ceea ce ea crezuse a fi partea din spate a crevasei nu era deloc partea din spate, ci o intrare într-o galerie mai adâncă.

Cu blândeţe, dar neabătut, continuă să o tragă în faţă, până se opri brusc. Katherine se izbi de el, simţindu-şi muşchii neîndemânatici şi obosiţi, şi braţele lui ajutând-o să îşi găsească echilibrul.

Ştia că ar fi trebuit să se îndepărteze de el. Şi avea să o facă. Într-un minut. Dar, în clipa de faţă, căldura lui după răceala glacială a oceanului era prea ispititoare. În plus, acum, că groaza pe care o simţise începuse să dispară, îşi simţi dintr-odată membrele slăbite şi începu să tremure. Pentru moment, avea să se sprijine pur şi simplu de el, să îşi tragă sufletul, să îşi vină în fire şi să îşi recapete puterile. Să îngăduie căldurii pe care el o emana să pătrundă prin veşmintele-i de bumbac patetic de subţiri. Asta îi aminti că, practic, era îmbrăcată doar cu o cămăşuţă. Care avea picioare şi braţe. Avea să îşi facă griji şi în privinţa asta.

Într-un minut.

Lordul doctor se răsuci şi se mişcă, şi apoi Katherine simţi ceva minunat de călduros pe umeri şi pe spate. Îşi dădu seama că era haina lui. Lordul doctor o trase apoi cu putere spre el, din nou. Doar că de data aceasta trupurile lor erau despărţite doar de două straturi de pânză umede.

— Ce naiba căutaţi acolo? întrebă el cu voce blândă.

Fir-ar să fie, nu avea dreptul să pună întrebări. Ea nu pregătise răspunsuri adecvate. În plus, ea ar fi trebuit să fie prima care să pună întrebări.

— Ce amuzant, se bâlbâi ea, clănţănind din dinţi. Şi eu aveam de gând să vă întreb acelaşi lucru.

— Aveţi întâietate.

Acum, părea furios, deşi îi dădea cu tandreţe părul ud la o parte de pe chip, ca un amant.

Ar fi trebuit să se îndepărteze de el, îşi zise din nou în sinea ei. În schimb, închise ochii şi îşi sprijini capul de pieptul lui, ascultându-i bătăile regulate ale inimii.

— Am fugit de la amant pe fereastră şi am căzut în mare, se bâlbâi ea.

— Mai încercaţi o dată.

— Scuza asta a funcţionat pentru fratele meu.

— Niciun amant întreg la minte nu v-ar lăsa vreodată să fugiţi pe fereastră.

Katherine s-ar fi îmbujorat dacă nu i-ar fi fost atât de frig.

— Am vrut să înot dimineaţa, se bâlbâi din nou.

— Să înotaţi dimineaţa?

— Mi se pare revigorant.

— Revigorant.

— Veţi continua să repetaţi tot ce spun?

— Doar părţile care mi se par absurde.

— Păi, atunci, ar trebui să ştiţi că mă distram de minune până să dau de un anumit lord doctor care se ascundea într-o peşteră.

Baronul expiră.

— De minune.

— De ce vi se pare aşa absurd?

Nu mai tremura aşa tare.

— Pentru că *trăgeau* în dumneavoastră.

— Mmm. Da, presupun că m-aş fi descurcat fără partea aia.

— V-aţi pierdut minţile?

— Mmm.

Tot ce se putea. La urma urmei, se afla în braţele unui baron devenit doctor în care nu ar fi trebuit să aibă încredere. Era pe jumătate goală şi udă leoarcă, după ce supravieţuise la mustaţă unei încercări de contrabandă. Se gândi că era foarte posibil să îşi fi pierdut într-adevăr minţile. Chiar foarte probabil. Şi iată un alt lucru în privinţa

căruia avea să îşi facă griji. Într-un minut.

— Dar dumneavoastră? întrebă ea.

— Ce-i cu mine?

— Şi dumneavoastră v-aţi pierdut minţile? Sau poate doar v-aţi pierdut în general? Aş zice că nu prea sunt pacienţi prin pădurile astea.

— Dumnezeule, Katherine! Nu vorbim despre mine. Ci despre tine şi despre faptul că ai fi putut fi ucisă.

Katherine îşi încolăcise degetele pe cămaşa lui şi acolo rămaseră, prinse între ei, când îl auzi rostindu-i numele. I se tăie răsuflarea. *Katherine* sugera o intimitate şi mai mare ca două trupuri înghesuite într-o peşteră.

— La *ce te gândeai*? mormăi baronul cu gura lipită de creştetul ei.

— Mă gândeam, zise ea cu gura lipită de cămaşa lui, că îi puteam îndepărta pe soldaţi de barcă. Mă gândeam că tatăl a cinci copii ar trebui să se întoarcă la familia lui. E nevoie de Hervey Baker.

— Şi de tine e nevoie.

— Sunteţi amabil, zise ea, cu vocea încă înăbuşită. Dar Matthew şi tatăl meu s-au descurcat foarte bine şi fără mine. Nu zic că nu le-ar fi dor de mine, dar cu siguranţă nu au nevoie de mine. Nu aşa cum familia lui Hervey are nevoie de el.

Lordul doctor tăcu. Li se auzeau doar respiraţiile. Katherine îşi ridică capul, dorindu-şi să-i fi văzut chipul.

— Ce căutaţi pe-aici?

— M-am oprit la familia Baker, zise el, fără să îi dea drumul din braţe. Mezinul lor a avut un abces la dinte săptămâna trecută. Frannie mi-a spus că Hervey e în golf. Nu trebuia să am o imaginaţie foarte bogată ca să îmi dau seama de ce. Mi-am zis să stau prin apropiere, în caz că cineva urma să aibă nevoie de îngrijire medicală. Mai ales după cele petrecute noaptea trecută.

Katherine se încruntă în întuneric.

— Dar ce căutaţi pe stâncă? Şi în tunelul acesta sau ce-o fi?

— Eram pe plajă când am auzit împuşcăturile pe apă. Am venit roată ca să mă apropii cât mai mult.

— Aţi venit roată?

— Chiar că se aude ecoul aici.

Katherine avu impresia că baronul zâmbea. Îi ignoră gluma.

— Deci există o uşă dosnică.

— Da. De fapt, e mai degrabă o crevasă decât o uşă. În colţul de nord al golfului, chiar deasupra cotei maxime. Dacă ştii unde să cauţi.

— Şi dumneavoastră s-a întâmplat să ştiţi unde să căutaţi?

— Da. Contele de Rivers are două mătuşi cărora le place foarte mult să caute fosile…

— Da, le-am cunoscut. Mi-au spus despre asta.

— Şi, cu ani în urmă, mi-au spus şi mie despre un pasaj pe care l-au găsit din întâmplare. L-am explorat din curiozitate.

Katherine îşi dădu seama că se încrunta în timp ce-i asculta răspunsurile atent rânduite.

— Nu sunt idiot, domnişoară Wright, zise el. Ştiu ce căuta Baker aici. Sau, cel puţin, îmi închipui destul de bine. Nu vreau să cunosc detaliile. Dar aş vrea să ştiu ce naiba făceaţi dumneavoastră cu el?

— Am aptitudini de recuperare, bombăni ea.

— Aptitudini de recuperare?

— Aţi auzit? Încă un ecou.

— Iar dumneavoastră parcă aţi fi un spaniel trimis pe câmp după o pereche de fazani morţi.

Katherine se mai îndepărtă puţin de el, şi aerul rece i se furişă neplăcut în sus pe pielea-i umedă. Se înfăşură mai tare în haina lui.

— Înot, zise ea. Lucru de care este ocazional nevoie pentru a recupera… anumite obiecte pierdute.

— Înţeleg.

— Mă cam îndoiesc, dar este puţin irelevant în situaţia de faţă şi nu vă priveşte. Se mai dădu un pas în spate, ca să ştie o treabă, dar se opri brusc când se lovi cu spatele de

un perete de stâncă. Se încruntă din nou. Deşi mi-a plăcut foarte mult discuţia noastră, credeţi că am putea pleca? Dacă vă amintiţi, ar trebui să predau un curs în dimineaţa aceasta la Avondale şi, deşi sora dumneavoastră pare o femeie remarcabilă care nu pune mare preţ pe înfăţişare, cred că până şi pe ea ar deranja-o cum arăt acum.

— S-ar putea să aveţi dreptate. Părea amuzat. Cum se numeşte ţinuta actuală?

— Glacială, rosti ea scrâşnind din dinţi.

— Ah, nu putem îngădui aşa ceva.

Îi găsi mâna în întuneric şi i-o strânse în palma-i caldă. Katherine ştia că ar trebui să şi-o tragă înapoi, dar nu reuşi să o facă.

— Şi plănuiaţi să mergeţi acasă îmbrăcată aşa? întrebă el chibzuit.

— Nu. Pe plajă erau ascunse – de fapt, încă sunt ascunse – o cămaşă şi pantaloni uscaţi.

— Ah. Le-aş putea recupera pentru dumneavoastră, dacă doriţi.

— De ce aţi face aşa ceva?

— Pentru că îmi vreau haina înapoi. E preferata mea.

— Am înţeles. Katherine nu ştia dacă să îl creadă sau nu. V-aş fi recunoscătoare, mulţumesc, zise ea ţâfnoasă. Îi datora măcar atât. Care ar fi fost alternativa? Să aştepte lăsarea întunericului şi să se furişeze spre casă? Să aştepte tremurând să se usuce în peştera asta umedă sau să spere că Hervey sau vreunul dintre bărbaţi avea să se întoarcă să o caute şi să îi aducă veşminte?

Aproape că pufni dispreţuitor. Nicicare dintre bărbaţi nu avea să se apropie de golf vreme îndelungată. Îi veni în minte un alt gând.

— Îi veţi spune? Surorii dumneavoastră? Despre mine şi asta… Se opri, gândindu-se cu întârziere că se putea să îşi fi irosit şansa la un salariu generos înainte să înceapă măcar. Puţin probabil ca o contrabandistă să fie bine primită pe coridoarele sacre ale Şcolii de Fete Haverhall.

— Ce să îi spun? Că înotaţi dimineaţa pentru o sănătate mai bună? Nu văd de ce ar conta pentru ea.

— Înţeleg. Simţi o uşurare instantanee, urmată rapid de o bănuială. Păreţi foarte galant în privinţa asta.

Lordul doctor pufni.

— Cel a cărui casă e făcută din sticlă nu ar trebui să arunce cu pietre.

— Aţi inventat asta pe loc?

— George Herbert a inventat-o.

— Cine e George Herbert?

— Un poet, printre altele, dar ne abatem de la subiect. Încerc să spun că s-ar părea că sunteţi ciudat de calmă pentru cineva asupra căreia s-a tras.

— Nu e prima dată când s-a tras în direcţia mea, milord.

— *Poftim?*

Katherine flutură din mână, nepăsătoare şi nerăbdătoare, lucru ridicol, de altfel, căci el oricum nu o putea vedea.

— Uitaţi că am spus-o. Vă asigur că nu se va mai întâmpla. „Probabil”, adăugă în sinea ei. Vă dau cuvântul meu. Îmi daţi şi dumneavoastră cuvântul că acest… incident va fi dat uitării?

Lordul doctor tăcu, ţinând-o încă strâns de mână.

— Da.

În mod straniu, Katherine îl crezu.

— Vă mulţumesc, milord.

— Nu îmi mai spune *milord.* Harland e în regulă.

Harland categoric nu era în regulă. *Harland* sugera o apropiere, o afecţiune şi un parteneriat pe care Katherine nu voia să le simtă. Deşi, ţinând cont că ea era aproape goală, înfăşurată în haina lui, părea absurd să se împotrivească acum.

— S-ar putea să fie nevoie să mai aşteptăm o vreme înainte să putem pleca, o atenţionă el. Să ne asigurăm că… golful e gol. O să ies eu primul.

— Şi dacă nu e gol şi pe plajă te aşteaptă o barcă plină cu cei mai iscusiţi oameni ai Maiestăţii Sale? întrebă ea. Ce explicaţii le vei da?

— Am auzit pur şi simplu împuşcăturile şi am mers să

văd ce se petrece. Doar sunt doctor. Era posibil să fie cineva rănit. Şi, în afară de haină, veşmintele îmi sunt uscate, dovadă că nu eu am sărit în apă ca un lunatic. De fapt, m-aş oferi chiar să îi ajut să îl caute pe acest nebun, care cu siguranţă s-a înecat până acum.

— Ce mărinimos din partea ta!

— Nu-i aşa?

— Tot nu înţeleg, zise ea brusc.

La naiba, ar fi vrut să îi vadă chipul. Ca mai înainte, nu îi plăcea să poarte astfel de conversaţii în locuri în care nu îi putea vedea expresia.

— Ce anume nu înţelegi?

— Pe tine.

— Va trebui să fii puţin mai specifică de-atât.

— De ce ai fi de partea mea.

— Te plac. Pe căpitan, nu. Îl plac şi mai puţin, de fapt, când trage în tine.

— Fii serios! Ce am făcut, ce fac adică, este greşit.

— Greşit pentru cine anume? întrebă el deloc amuzat.

Ceea ce o făcu să se oprească.

— Nu doar că e greşit, ci e şi ilegal.

— Ei bine, sunt multe lucruri legale care sunt greşite şi multe lucruri ilegale care nu sunt greşite.

Ce cuvinte ciudate din partea unui nobil!

— Cum ar fi? întrebă ea.

Katherine îi simţi degetele încordându-i-se pe mână.

— Nu contează.

— Ba eu cred că da.

Harland nu spuse nimic.

— Sunt o infractoare, insistă ea cu nesăbuinţă.

— Eşti o femeie care a sărit în apă pentru ca o familie să nu rămână fără soţ şi tată. O femeie care nu doar că a fost dispusă să îşi salveze fratele fizic, ci a şi recurs la măsuri extreme ca să îl ascundă, fără să ezite. Se opri. Dacă vrei să adaugi şi infractoare pe lista asta, presupun că e dreptul tău, dar nu asta văd când mă uit la tine.

Katherine simţi un val de căldură străbătându-i fiecare centimetru de piele. Inima îi bătea cu putere în piept, într-

un ritm nefiresc, şi se putea concentra doar asupra senzaţiei pe care i-o lăsa pielea lui pe mână. Îl auzi mişcându-se în întuneric, apoi îi simţi cealaltă palmă mângâind-o uşor pe obraz. I se tăie răsuflarea şi simţi un nod delicios în stomac.

— Nu îmi plac etichetele, şopti lordul doctor în întuneric.

Katherine înghiţi în sec. Ce se întâmpla aici era periculos. Dar, la o adică, toată dimineaţa fusese periculoasă, şi poate că rămăşiţele celor petrecute în golf, fiorul supravieţuirii, iureşul de spaimă şi de triumf îi confereau cuiva o putere neomenească pe moment, ca mai apoi să îl facă slab ca o pisicuţă. Dar, în peştera aceasta, nechibzuinţa zăbovea. El îi şoptea în continuare la ureche şi îi încingea trupul.

— Nu îmi place să mi se spună ce pot face şi ce nu. Ce este corect şi ce este greşit, bazat doar pe preconcepţii şi ignoranţă. Se apropie mai tare de ea. Cred că nici ţie nu îţi place.

Katherine avu impresia că negase clătinând din cap.

Simţi mâna cu care el o mângâiase pe obraz acum la tâmplă, unde încă i se scurgea apă din păr. Îl simţi mişcându-se şi trecându-şi uşor buzele peste pielea ei, în locurile în care tocmai o atinsese. Închise ochii, simţind o dorinţă profundă în piept, atât de acută, încât era aproape de nesuportat.

Îl simţi mişcându-se din nou şi căldura respiraţiei lui pe gât şi apoi buzele atingându-i uşor obrazul. O gâdilă fiecare terminaţie nervoasă. Sânii i se îngreunară, şi simţi o durere surdă între picioare.

Ştia că îi cerea permisiunea. Trebuia doar să îşi întoarcă uşor capul. Trebuia doar să accepte ceea ce trupul ei îşi dorea cu înverşunare.

— Ar trebui să plecăm, şopti în schimb.

Era înfiorător, dar lipsea uşurarea pe care ar fi trebuit să o simtă după acest avânt de putere.

Lordul doctor încremeni. Aerul se învolbură în jurul ei când se trase de lângă ea, deşi nu îi dădu drumul la mână.

— Ai dreptate. Ar trebui.

Capitolul 7

Harland ar fi trebuit să ştie.

Ar fi trebuit să ştie cine avea să îl înlocuiască pe Matthew Wright atât de rapid. Paul fusese unul dintre cei mai prolifici contrabandişti din ţinutul Kent până să fie rănit. Fusese un lucru firesc ca Matthew să îi ia locul tatălui său, întrucât cunoştea foarte bine coasta, era isteţ şi atent la detalii şi pe deplin loial oamenilor lui.

Era logic ca fiica lui Paul să fie la fel de pricepută. Şi la fel de altruistă.

Dintre toţi, Harland ar fi trebuit să ştie cât de puternice erau legăturile de familie. Ar fi trebuit să ştie cât de multe erau dispuşi oamenii să facă pentru a le purta de grijă celor dragi lor. Pentru că şi el făcuse lucruri pe care nu se gândise vreodată că le-ar face ca să îşi salveze propria familie.

Harland fusese în peşteră, se ascunsese pe stânca aceea cu mult timp înainte ca soarele să se căznească să se ridice deasupra orizontului, pentru că timpul era esenţial şi pentru că avea un interes în coniacul care se afla în continuare pe fundul mării. Nu îşi dăduse însă seama pe atunci cât de interesat era de femeia pe care o scosese din mare.

Katherine Wright îl făcea să simtă lucruri pe care nu voia să le simtă, după cum o dovedea impulsul lui mistuitor de a o proteja cu orice preţ. Îi era greu să gândească în prezenţa ei sau, cel puţin, să se gândească şi la altceva în afară de senzaţia pe care i-o lăsa trupul ei lipit de al lui. Îi era dificil să inventeze minciuni şi pretexte în prezenţa ei, ba, mai rău, îi era greu să îşi amintească de ce trebuia să o facă. La naiba, nu mai era doar fascinat.

Era îndrăgostit.

Mai fusese îndrăgostit o dată. Disperat, deznădăjduit

de îndrăgostit. Asta îi deformase realitatea, scăldând totul într-o lumină de credinţă şi dragoste închipuită faţă de o persoană care nu merita. Îl făcuse să înlocuiască raţiunea cu un devotament orb şi obiectivitatea, cu o dorinţă copleşitoare. Când frumoasa Lady Patrice Neville îi acceptase cererea în căsătorie, crezuse cu sinceritate că aceasta nu fusese îndrăgostită de averea familiei lui sau de stilul lor de viaţă decadent, ci de el.

Fusese un prost.

La scurtă vreme după nuntă, vederea i se limpezise. Iar după moartea soţiei lui şi scandalul furtunos care urmase, cele câteva relaţii amoroase pe care le avusese fuseseră lipsite de importanţă pentru el, cu excepţia plăcerii fizice scurte resimţite de ambele părţi. Emoţia şi ataşamentul lipsiseră voit şi, prin urmare, la fel şi preocupările şi distragerile care le însoţeau de obicei.

Distragerile precum Katherine Wright erau de-a dreptul periculoase.

Şi-aşa era destul de rău că acum era şi ea implicată în această reţea de contrabandişti. Ar fi fost dezastruos dacă şi-ar fi îngăduit să se implice la un nivel mult mai personal. Nu doar că îl făcea să îşi piardă focalizarea şi concentrarea în momente cruciale, ci îl făcea şi să îşi dorească să creadă în lucruri în care nu mai credea de multă vreme, îl făcea să îşi dorească lucruri pe care îşi promisese că nu avea să îşi mai îngăduie vreodată să le dorească.

Acum, era mai deştept decât fusese atunci. Şi îşi putea dovedi acest lucru străduindu-se să o evite pe domnişoara Wright de acum înainte. Să o evite oricând şi oriunde se putea…

— Lord Strathmore.

Harland tresări şi se răsuci, dând cu ochii de un bărbat cunoscut care se afla în garderoba lui şi examina vârful unui cuţit mic, încruntându-se feroce.

— La naiba, Gibbs, cât de curând, vei da peste cineva care te va împuşca fără să stea la poveşti.

— Nu ai armă de foc. M-am asigurat de asta. Nu a fost greu, ţinând cont că eşti pe jumătate gol.

— Aşa cum sunt de obicei oamenii în garderobe, când uşile sunt încuiate.

— Ferestrele nu erau încuiate. Bărbatul scund şi blond se încrunta în continuare la cuţitul lui. Hmm. I-am stricat vârful de cadrul ferestrei.

— Aşa-ţi trebuie. Harland se întinse după o cămaşă curată. Ai noroc că nu ai murit căzând de la etajul al doilea.

Bărbatul pe care îl cunoştea drept Patrick Gibbs se strâmbă. Harland era aproape convins că nu era numele lui adevărat.

— Ai spaliere care ajung până la ferestrele de la al doilea etaj. S-ar putea să vrei să le schimbi.

— Spărgătorii de case nu sunt chiar atât de mulţi în Dover ca în Londra, Gibbs.

— Nu sunt spărgător de case. Sunt majordom.

— Nu îmi dau seama cum.

— Mă pricep să deschid uşi.

— Şi ferestre.

— Întocmai, încuviinţă Patrick, uitându-se la haina pe care Harland şi-o dăduse jos şi pe care se vedeau urme şterse, dar evidente de apă sărată. Ai înotat, milord?

— Nu. Atât avea să-i spună. Harland îşi trase cămaşa peste cap. Dacă ai venit după ultimul transport de coniac de Boulogne, să ştii că e pe drum. A apărut o uşoară, dar inevitabilă întârziere la recuperare. Ar trebui să ajungă la Londra poimâine.

— Nu am venit să întreb de coniac.

Harland ştia deja. Dar sperase.

— Ah. Atunci, ce te aduce până în Kent? Bănuia că răspunsul la această întrebare nu era atât de mult *un ce,* cât *un cine.*

— Speram să mă întrebi. Gibbs îşi vârî cuţitul mic înapoi în teacă şi îşi încrucişă braţele peste piept. Era cam de-o vârstă cu Harland, sprinten şi musculos, şi aducea mai degrabă a saltimbanc într-un circ ambulant decât a majordom într-o locuinţă elegantă din Londra. Colegul dumitale din Londra m-a trimis să te implor să îi faci o favoare.

Harland apucă o vestă şi şi-o trecu peste umeri.

— O favoare?

Da, pe naiba! Era, de fapt, un ordin, se gândi el.

— Nimic din ce n-ai mai făcut până acum.

Harland îşi încheie fără grabă nasturii. Făcuse multe lucruri pentru cel pe care îl cunoştea drept King. Un bărbat care controla lumea interlopă din Londra cu o putere la care majoritatea monarhilor puteau doar visa. Un bărbat care îi oferise lui Harland o ancoră de salvare, ca să salveze compania de transport a familiei ce aproape că fusese ruinată financiar după moartea bruscă a părinţilor lui.

Contra cost, bineînţeles.

Preţul fusese ca Harland să îl servească cu loialitate de-a lungul coastelor din Kent timp de douăzeci de ani. Pieţele ilegale lacome din Londra cereau constant coniac, tutun, dantelă, mătase şi tot soiul de articole speciale, aducându-le în schimb profituri uluitoare celor care le finanţau. Oameni precum King, care căutau oameni ca Harland pentru a-şi îndeplini scopurile reciproc avantajoase.

Strathmore Shipping nu mai risca să intre în faliment, familia lui nu mai risca să fie ruinată. De fapt, registrele întreprinderii acum înfloritoare arătau o acumulare tăcută a unei averi substanţiale. Cu toate acestea, Harland nu îşi plătise nici pe departe datoria faţă de King.

— King vrea să ne dublăm transportul de mătase şi tutun? Alte comenzi de dantelă?

Chiar în timp ce o rosti, Harland ştiu că îşi făcea singur iluzii. Sosirea neaşteptată a lui Patrick vorbea de la sine. King îşi dorea ceva mult mai complicat de-atât. Patrick îşi desfăcu braţele de la piept.

— Îi are pe ceilalţi bărbaţi şi pe celelalte femei de pe coaste care se pot ocupa de astfel de lucruri mărunte, îi confirmă el. Are însă nevoie de cineva cu abilităţi care depăşesc transferul de bunuri importate. Abilităţi ca ale tale.

Harland expiră apăsat.

— Câţi sunt de data asta?

— Patru.

— Patru? Asta va îngreuna lucrurile. Chiar şi cu legăturile pe care le avem la Newgate…

Patrick clătină din cap.

— Nu sunt la închisoarea Newgate.

— Dar unde?

— Woolwich.

Harland îşi ridică privirea spre tavan, de parcă s-ar fi aşteptat să găsească un alt răspuns acolo. Îl găsi doar pe cel evident.

— Sunt la bordul unei nave?

— Pentru moment, da.

— Şi cum ar trebui să îi dau jos de pe…

— De asta mă ocup eu, îl întrerupse Gibbs. Am mai făcut-o. Treaba ta este să îi ţii în viaţă în timpul transportului.

— Transport unde?

Patrick inspiră pe nas.

— Franţa, bineînţeles. Nu se menţionase încă un anumit port când am plecat. Străbătu distanţa scurtă silenţios, cu mişcări fluide. Era ca o panteră. Vor fi mutaţi în sus pe râu.

Harland făcu o grimasă.

— Tamisa şi estuarele ei sunt pline de blocade şi spioni. Nu poţi să mişti un muşchi fără să observe cineva. Poate că King ar vrea să ia în calcul varianta de a-i muta mai întâi pe uscat şi apoi să folosească bărcile pentru stridii mai în susul coastei din Kent, aşa cum am făcut cu ceilalţi prizonieri de război.

Altă marfă care se dovedise a fi incredibil de profitabilă pentru King.

— Cred că s-a discutat şi asta. Totuşi, s-a ajuns la concluzia că nu sunt îndeajuns de sănătoşi ca să supravieţuiască unei astfel de călătorii. S-ar putea să nu supravieţuiască nici măcar extragerii.

— Ai confirmat că sunt într-adevăr în viaţă?

— Pentru moment. Deşi s-a sugerat că cel puţin unul dintre ei va avea nevoie de o amputare a piciorului ca să rămână în viaţă. De aceea a şi cerut King să te ocupi tu de

asta.

— Cine sunt? întrebă Harland.

— Mi s-a dat de înţeles că toţi patru sunt fii mai mici ai unor aristocraţi francezi care au reuşit să îşi păstreze şi capetele, şi averile după revoluţie. Sunt dispuşi să plătească bani grei ca să îşi recapete progeniturile.

— Dacă sunt aristocraţi, cu siguranţă pot apela la alte mijloace.

— Băieţii sunt marinari. Bunuri de preţ. Ştii cât de ţâfnoşi sunt englezii când vine vorba despre a returna marinei franceze marinari instruiţi, cu experienţă.

Harland ştia. Cel mai probabil că fiecare prizonier îşi începuse instruirea pe mare la vârsta de şapte sau opt ani.

— Vârsta?

— Cel mai tânăr avea 12 ani când a fost capturat. Chiar înainte să înceapă toată drama de la Quatre Bras.

Harland îşi înăbuşi o înjurătură. Cerule mare! Instruiţi sau nu, cel mai tânăr fusese doar un copil când îl luaseră prizonier. Trebuia să aibă vreo 17 ani acum. Nu era încă bărbat. Şi totuşi, era în continuare prizonier al unui război care se încheiase. Nici măcar nu îşi putea închipui cum de supravieţuise atât de mult.

Harland fusese pe nave-închisori. Văzuse starea prizonierilor de război de rând pe care îi îngrijise temporar. Amintirile acelea intense alungară orice junghiuri de vină pe care le-ar fi simţit la gândul că înapoierea prizonierilor francezi în ţara lor era, de fapt, o trădare faţă de propria ţară. Nu exista nicio scuză pentru condiţiile pe care le îduraseră şi cărora reuşiseră să le supravieţuiască.

Harland încercă să păstreze o mină neutră.

— Presupun că îmi fac iluzii dacă cred că plata se va face în monede. Sau în tărie. Sau…

— Artă, confirmă Patrick. Partea ta de plată, precum şi a echipei mele din Londra şi a persoanelor noastre de contact franceze se va face, bineînţeles, în monede pentru serviciile prestate, dar clienţii îl vor plăti pe King cu ceva… de neînlocuit.

Harland se încruntă. Arta era marfa de contrabandă

cel mai dificil de transportat, dar o făcea tot mai des în ultima vreme. Era deseori mare şi mătăhăloasă şi trebuia îngrijită cu mare atenţie. Nu putea fi scufundată şi nu putea fi ascunsă în carene false sau remorcată pe sub apă. Nu putea fi ascunsă în peşteri şi tuneluri umede şi nu era uşor de mascat şi de ascuns în timpul transportului.

Deşi, ce-i drept, era rentabilă. Partea pe care o primea Harland când reuşea să transporte artă era substanţială. Ceea ce însemna că plăţile pe care le împărţea anonim prin Matthew Wright erau şi ele mai mari decât pentru un transport tipic de dantelă sau coniac.

— Când? întrebă Harland.

— Peste o săptămână.

Harland râse.

— Glumeşti.

— Oamenii şi persoanele mele de contact sunt deja pe poziţie. King te vrea în Londra de ieri. M-a trimis ca să mă asigur de asta. Mai vrea şi să te ocupi personal de lucrările de artă pe care le vei ridica la livrare şi să le aduci în Londra. Ca atare, vrea să te asigure că va merita efortul. Îţi plăteşte dublu decât de obicei.

— De ce trebuie să le ridic eu? se răsti Harland, ignorând pe moment banii. Banii nu îi erau de niciun folos unui mort. Iar Harland luase măsuri atente de-a lungul anilor pentru a reduce la minimum riscul să se întâmple aşa ceva. Pentru toţi cei implicaţi. Există o reţea consacrată de bărbaţi capabili să aducă marfa, continuă el. Aceeaşi reţea pe care o folosesc mereu.

Patrick ridică din umeri.

— Nu împuşca mesagerul.

— Nu pot pleca aşa din scurt.

— Băiatul, cel mai tânăr, va muri dacă îl mai lăsăm acolo. Posibil şi fratele lui, care suferă în lanţuri lângă el.

— Cine spune asta?

— O spun paznicii de pe navă care au fost foarte fericiţi să îşi vâre în buzunare monedele pe care li le-am dat ca să fie… neatenţi. Prizonierii trebuie să ajungă în Franţa în viaţă.

Harland înjură.

— Două zile până la Londra. O zi ca să extragem prizonierii. Trei, poate patru pe râu şi ca să traversăm canalul. Nu ar trebui să fie o problemă.

— Nu ar fi dacă ar fi sănătoşi, mârâi Harland. Ai zis că cel puţin doi dintre ei sunt pe jumătate morţi. Dacă starea lor s-a deteriorat atât de tare cum zici tu şi dacă trebuie să încep să amputez bucăţi din ei ca să îi ţin în viaţă, nu îi pot trata pe toţi de unul singur. Voi avea nevoie de ajutor. Medical.

— Lui King nu-i va plăcea.

— Nu cred că are de ales.

— Atunci, fă ce trebuie să faci, îi răspunse Gibbs. Pentru că va trebui să te mişti rapid, fie că îţi place, fie că nu. Avem foarte puţin timp la dispoziţie.

Harland înjură din nou pe sub mustaţă.

— Nu le predai studentelor la medicină? Ia-o pe una dintre ele, îi sugeră Patrick.

Harland se holbă la el.

— Doar n-o s-o invit pe fiica vreunui nenorocit de conte la o evadare din închisoarea Woolwich, în caz că asta îmi sugerezi să fac. Oricât de deschisă ar fi la minte, nu va avea îndemânarea necesară pentru a trata soiul de răni pe care bănuiesc că le au prizonierii noştri şi, în plus, există unele limite, Gibbs. Nu pot să transform o potenţială contesă într-o infractoare. Cel puţin, nu cu bună ştiinţă.

Patrick îşi scoase cuţitaşul şi examină din nou vârful stricat.

— Sunt convins că ştii şi alţi chirurgi, zise el. Vreun flăcău cu care ai fost în armată, experimentat şi discret?

Harland clătină din cap.

— Au trecut ani întregi de când i-am văzut ultima dată pe cei cu care…

Se opri. Şi clătină din nou din cap. O idee i se înfiripă în minte, dar o alungă pentru că era prostească. Dar aceasta reveni şi i se implântă cu putere în minte, până nu o mai putu ignora.

— Peste două zile, zise Patrick. Trebuie să fii în Londra

peste două zile. Şi pacienţii tăi vor avea nevoie de tine tot atunci. Bărbatul scund ieşi din garderobă şi se duse spre fereastră. Să îi spun lui King să te aştepte?

De fapt, nu era o întrebare. Harland oftă. De fapt, nu prea avea de ales.

— Da, fir-ar să fie!

Da, avea să se ducă la Londra ca să facă orice trebuia făcut. Nu îl putea refuza pe King fără să încalce înţelegerea lor iniţială şi nu putea refuza un pacient aflat în nevoie fără să îşi încalce jurământul depus ca doctor.

Dar avea nevoie de ajutor.

În niciun caz nu avea să îi prezinte primul motiv lui Katherine, dar i-l putea prezenta pe al doilea. Era convins că domnişoara Wright nu avea să întoarcă spatele cuiva aflat în nevoie, oricine ar fi fost sau de unde venea.

Mai trebuia doar să o convingă să o facă împreună cu el.

Capitolul 8

Katherine îşi schimbase hainele şi îşi împletise cu grijă părul, mult mai preocupată ca de obicei de felul în care arăta. Pe drum spre Avondale, îşi dădu seama că era emoţionată. Nu mai predase niciodată nimănui, nu mai fusese niciodată plătită pentru a le împărtăşi altora din cunoştinţele şi priceperea ei. Era un lucru nou, dar palpitant pentru ea.

Katherine trecu pe lângă uşa din faţă şi se duse în spate, spre intrarea prin bucătărie pe care o folosise data trecută, când venise aici împreună cu fratele ei şi cu lordul doctor. Se întrebă dacă avea să fie şi el acolo. O parte din ea spera că nu avea să îl vadă. Cealaltă parte din ea spera cu disperare că avea să îl vadă. Pentru că se gândise la el toată dimineaţa, închipuindu-şi ce s-ar fi întâmplat dacă şi-ar fi întors capul în peşteră, când fusese lipită de el. Dacă ar fi făcut un compromis.

Ce s-ar fi întâmplat dacă nu s-ar fi retras?

Bătu la uşa de la bucătărie şi aşteptă. Şi aşteptă. Dar nu îi răspunse nimeni. Împinse şovăielnic uşa. Nu se vedea ţipenie de om. Un foc ardea într-o vatră masivă spre stânga ei şi în aer se simţeau mirosuri delicioase. Ardei, pâine şi ceva delicios. Stomacul îi chiorăi. Nu prea avusese mâncare acasă. Poate că, dacă avea noroc, avea să i se dea ceva de mâncare aici. Poate chiar suficientă cât să îi ducă şi tatălui ei.

Voci feminine îi întrerupseră şirul gândurilor, pătrunzând de undeva dinspre interiorul casei. Katherine înaintă cu grijă, aşteptându-se întrucâtva să îşi facă cineva apariţia şi să o întrebe ce căuta acolo. Trecu pe lângă cămări şi înaintă pe un coridor îngust, iar când deschise uşa de la capătul lui se trezi în ceea ce era antreul principal al conacului Avondale. În centrul lui se afla o masă de lemn rotundă, iar pe ea o vază masivă cu flori ce înmiresmau plăcut aerul.

La dreapta, scările late şi impresionante se înălţau spre următorul etaj, iar pereţii erau acoperiţi de portrete cu rame aurii ce semănau cu cele pe care le văzuse la etaj. Prin ferestrele încastrate în perete de-o parte şi de cealaltă a uşii de la intrare pătrundea lumina dimineţii târzii, reflectându-se aproape orbitor în podeaua de marmură.

Un râset, clar feminin, se auzi dinspre o uşă întredeschisă din capătul îndepărtat al antreului. Fu urmată numaidecât de o voce joasă, de bariton, catifelată şi sigură, pe care Katherine o recunoscu instantaneu ca aparţinându-i lordului doctor. Simţi un tremur de plăcere în adâncul ei şi o căldură instantanee. Încremeni. Dacă voia să predea în această casă, dacă voia să îşi câştige salariul, trebuia să se pregătească să îl întâlnească cu regularitate pe lordul doctor. Da, acţiunile lui dovediseră că era un om cu o onoare deosebită, chiar dacă motivele lui erau neclare. Da, stârnise în ea dorinţe, nevoi şi închipuiri pe care le crezuse moarte de multă vreme. Şi da, fir-ar să fie, îl plăcea. Dar nu ar fi urmărit niciodată…

— Bună dimineaţa.

Katherine tresări şi se răsuci. Se trezi examinată de un bărbat care se sprijinea de perete şi curăţa un măr cu un cuţit mic. Era înalt, cu părul bălai, cu ten strălucitor de la ore petrecute în aer liber şi, judecând după veşminte, probabil grăjdar. Sau poate grădinar. După aceste prime impresii, observă cicatricea îngrozitoare de pe partea stângă a chipului lui. Îi redusese ochiul stâng la o creastă răsucită de ţesut cicatrizat şi se continua peste obraz şi până sub gulerul de la haină. O arsură dată de o explozie produsă la mică distanţă, presupuse Katherine, care probabil ar fi trebuit să îl ucidă. Dar nu o făcuse, iar Katherine se întrebă ce tratament împiedicase…

— Eşti chirurgul, continuă el, prinzând o bucată de coajă înainte să cadă pe jos.

— Poftim?

— Chirurgul angajat ca să predea. Am dreptate?

Katherine încuviinţă din cap. Se gândise să se prezinte drept moaşă, dar…

— Am ştiut eu. Bărbatul tăie frumos o felie de măr şi înfipse vârful cuţitului în ea. Ştii de ce? Nu aşteptă însă ca ea să îi răspundă. Pentru că mă priveşti la fel ca Strathmore.

Katherine clipi, încurcată.

— De parcă ai fi fascinată, nu îngrozită de faţa mea. Şi te întrebi dacă aş fi dispus să beau un ceai cu tine şi să îţi răspund la vreo duzină de întrebări medicale. Am dreptate?

Katherine se împotrivi unui zâmbet ce ameninţa să îi răsară pe chip, dezarmată de felul lui deschis şi nonşalant de-a fi.

— Nu întru totul.

— Ah, nu?

— Prefer whisky-ul în locul ceaiului.

Bărbatul râse.

— Înţeleg de ce Strathmore e fascinat.

Katherine se îmbujoră. Din nou. Şi urî acest lucru. Nu voia să se gândească la faptul că lordul doctor discutase cu servitorii de la Avondale despre ea, chiar dacă fusese un compliment. Mai ales dacă fusese un compliment. Pentru că

astfel de cuvinte o lăsau fără glas.

— Iartă-mă şi scuză-mi lipsa de formalitate, continuă bărbatul cu păr bălai, aşa că nu mai fu nevoită să îi răspundă pe măsură. Eli Dawes, conte de Rivers, la dispoziţia dumneavoastră. Făcu o plecăciune scurtă. Bun venit la Avondale!

Katherine rămase cu gura căscată. Cu siguranţă glumea. Pentru că, altminteri, era un alt mare lord care nu se comporta ca un mare lord. Care nu se comporta deloc aşa cum avea ea nevoie să se poarte, pentru că hotărâse deja că îl plăcea pe acest bărbat. Nu voia să îi placă un conte. Aşa cum nu voise nici să îl placă pe lordul doctor.

— Katherine Wright, reuşi ea să îngâne. Profesoară interimară. Şi... chirurg. Nu prea avea sens să se prezinte altfel, ţinând cont că era limpede că lordul doctor îşi permisese să o prezinte drept chirurg.

Contele se desprinse de lângă perete.

— Ei bine, domnişoară Wright, nu aş vrea să te reţin. Dar, cât timp vei fi cu noi, ar trebui să ştii că servitorii mei îţi stau la dispoziţie. Cu orice ai nevoie. Făcu o grimasă. Nu îi vei cere măcelarului bucăţi pe care să le spinteci, nu?

Katherine pierduse firul conversaţiei.

— Nu... se bâlbâi ea.

— Slavă Cerului!

Rivers îşi vârî în gură bucata de măr.

— Mulţumesc pentru ospitalitate, spuse ea şovăielnic, încercând măcar să îi mulţumească pentru ofertă.

Rivers înghiţi.

— Desigur. Este o plăcere să vă avem printre noi, zise el şi o porni înspre bucătărie. Se opri scurt, întorcându-se. Strathmore se întreţine în salon, în caz că îl căutai, zise el ca o completare. Îţi doresc o zi frumoasă în continuare.

— Şi ţie, îi răspunse Katherine, deşi contele se făcea deja nevăzut.

Rămase în picioare în antreu, din nou singură, simţindu-se cam întoarsă pe dos. Se auziră din nou chicoteli dinspre uşa întredeschisă a salonului.

„Hayward se întreţinea?” Ce însemna asta? Deşi, dacă

era să se ia după râsetele feminine, îşi dădea destul de bine seama ce însemna asta. Fără îndoială că veneau multe vizitatoare la Avondale, îmbrăcate cât mai elegant, sperând să prindă în laţ un potenţial mire. Dover era departe de Londra, iar un baron sofisticat, avut, arătos şi necăsătorit era irezistibil. Poate că mamele concentrate asupra măritişului nu erau la fel de poleite şi de elegante ca omoloagele lor din Londra, dar era destul de convinsă că erau la fel de ambiţioase.

Nu era deloc iraţional. Ba chiar era de aşteptat.

Şi nu era treaba ei. Sau grija ei. Grija ei era cursul pe care trebuia să îl predea. Ar trebui să o caute pe ducesă… Adică, pe Clara. Ar trebui să aleagă unde să predea mai exact cursul şi să îi arate directoarei Şcolii de Fete Haverhall cu ce avea de gând să înceapă. Probabil că studentele erau sechestrate undeva. Poate un curs de acuarele în grădină? Sau poate o lecţie de muzică? Cel mai probabil, la etajul al doilea, pe undeva. Katherine o porni înspre scări, oprindu-se la baza lor, cu mâna pe balustrada ornată.

Se auzi din nou un râset, urmat de vocea lordului doctor.

Iar Katherine se răsuci, îndreptându-se spre salon.

Străbătu coridorul, strecurându-se silenţios prin uşa parţial deschisă şi oprindu-se chiar lângă intrare. Era un spaţiu luminos, diafan, datorită ferestrelor lungi care dominau peretele opus şi coloritului de un crem pal al încăperii. Era sărăcăcios decorată, iar Katherine se încruntă când îşi dădu seama că, acolo, covorul greu fusese rulat şi lăsat în partea îndepărtată a încăperii, lângă vatra goală, iar mesele mici şi scaunele care ar fi stat pe el fuseseră date frumos într-o parte.

În centrul încăperii, lordul doctor şedea pe un scaun simplu, cu spatele la ea. Îşi dăduse jos haina şi îşi suflecase mânecile de la cămaşă deasupra coatelor. O femeie brunetă, în mare întoarsă cu spatele la Katherine, stătea în picioare lângă el. Era tânără, să fi avut vreo 17 sau 18 ani. Era îmbrăcată simplu, dar se vedea limpede că era

privilegiată. De urechi îi atârnau o pereche de cercei cu safire mici. Îşi ţinea mâna elegantă şi palidă pe spătarul lordului doctor.

— Atinge-o, îi murmură baronul femeii, care se întoarse uşor şi se aplecă.

Lordul doctor o luă de mână şi i-o coborî în faţa lui, ascunsă vederii. Katherine îl auzi murmurând ceva, dar nu reuşi să priceapă ce anume, şi o văzu pe tânără încuviinţând din cap şi închizând ochii, cu o expresie de concentrare feroce pe chip. Lordul doctor încuviinţă audibil.

Katherine avu impresia că se cască pământul sub ea şi se căzni să tragă aer în piept. Nu, nu, nu, nu. Voise să îl creadă mai bun. Îşi dorise asta nespus de tare. Şi abia acum îşi dădu seama cât de tare.

— Exploră-i fermitatea. Simţi diferenţa? întrebă lordul doctor.

Tânăra încuviinţă din cap.

— Foarte bine, continuă el. Atinge-o pe lungime, până la bază.

Îi veniră în minte o mulţime de cuvinte, ca o cacofonie dezorganizată, cuvinte pe care trebuia să le rostească, pe care trebuia să le urle, dar se părea că nu reuşea să vorbească, încremenind îngrozită. Privi în jur înnebunită, aşteptând să spună cineva ceva, dar îşi dădu seama că nu mai era nimeni în încăpere. Nu tu servitoare, nu tu însoţitoare, nimeni. Nimeni care să îl oprească.

Lordul doctor mai murmură ceva, iar femeia râse din nou, sunetul acela jos şi muzical pe care Katherine îl auzise deja. Femeia se holbă la el, şi până şi Katherine observă încântarea şi exaltarea de pe chipul ei.

— E incredibil, spuse femeia.

— Nu-i aşa? încuviinţă el.

Îşi ţineau capetele apropiate, mult mai aproape decât ar fi fost considerat cuvenit într-un salon din lumea bună. Femeia închise din nou ochii, concentrată. Katherine se întrebă dacă lordul doctor avea să o seducă mângâind-o pe obraz, aşa cum făcuse cu ea, în tunel, cu foarte puţin timp în urmă. Dacă avea să o atingă cu buzele pe tâmplă şi apoi

să îi revendice buzele. Dacă avea să facă ceea ce îşi dorise ea să îi facă ei înainte să îşi vină în fire. Era un gând chinuitor. Îngrozitor. Exasperant. Toate acele lucruri se amestecară, ca o băutură otrăvitoare, şi aproape că i se făcu greaţă. Era de ajuns…

— Domnişoară Wright, intră!

Katherine tresări.

— Te pot vedea în oglindă, continuă lordul doctor fără să se întoarcă, iar Katherine îşi întoarse privirea spre peretele îndepărtat, spre şemineul, deasupra căreia era atârnată o oglindă masivă.

Îl privi în ochii închişi la culoare, partea de sus a capului lui fiind vizibilă în partea de jos a oglinzii lucioase.

— Ţi-ai ales impecabil momentul.

— Pentru ce anume? reuşi ea să cârâie, încercând să îşi păstreze echilibrul.

Simţea înăuntrul ei o furie incandescentă pe care o primi cu drag. Intră cu paşi apăsaţi în cameră. Cum îndrăznea să profite de o tânără naivă…

— Pentru aortă.

Katherine se opri împleticindu-se, convinsă că nu auzise bine. Femeia de lângă el se răsucise între timp şi o privea pe Clara cu ochi cenuşii frumoşi. Dar nu se citea nici urmă de spăşire sau de ruşine în ei. Nici urmă de stinghereală sau de nelinişte. Doar o uşoară curiozitate şi un interes călduros.

— Suzette, permite-mi să ţi-o prezint pe domnişoara Katherine Wright. Domnişoara Wright este moaşă şi, în plus, un chirurg desăvârşit prin forţe proprii. Îţi va preda cursul pentru femei după prânz, dar, între timp, dacă binevoieşte să participe la lecţia noastră, bănuiesc că ar avea multe de adăugat la investigaţiile noastre prezente.

Nu îşi luase privirea de la ea în oglindă.

Katherine trase aspru aer în piept şi se apropie. Acum, putea vedea o măsuţă în faţa lordului doctor, cu o tavă pe ea. Lordul doctor îşi ţinea mâinile pe marginile tăvii, ca să o ţină nemişcată.

Suzette atingea o inimă.

„O inimă de porc”, se gândi Katherine cu întârziere, cu atriul superior stâng şi atriul superior drept deja disecate, bisturiul aşezat frumos lângă organ, pe un prosopel.

— Suzette este singura mea studentă la medicină vara asta, zise lordul doctor în felul lui nonşalant şi imperturbabil. Se pare că dreptul şi arhitectura sunt mai populare anul acesta.

— Nu ştiu ele ce pierd, spuse Suzette zâmbind ştrengăreşte.

— De acord, răspunse lordul doctor.

Katherine se holbă la Suzette şi la degetele ei mânjite de sânge şi apoi la Harland Hayward. Studentă la medicină? Afirmaţia lui era la fel de lipsită de sens ca scena care se desfăşura în faţa ei.

— Ce faceţi aici?

— Cea mai bună lumină e în încăperile din faţă de la Avondale, îi explică Suzette. Menajera nu se supără să le folosim când facem disecţii, cu condiţia să mutăm mai întâi covorul.

— Poftim?

Tot nu pricepea ce se întâmpla.

— Sângele iese greu din lână, murmură lordul doctor.

— Astăzi, studiem inima, continuă Suzette veselă. Mai exact, traseul şi propulsarea sângelui prin sistemul arterial. Mâine, vom diseca rinichiul şi ficatul. Organe importante, dar nici pe departe la fel de fascinante ca inima. Cel puţin, în opinia mea.

Katherine se apropie şi mai tare de ei, neputând să se împotrivească, şi se opri chiar în faţa lui Suzette. Categoric o inimă de porc; îi recunoscu forma.

— Ai experienţă cu inima, domnişoara Wright?

Lordul doctor îi adresase întrebarea cu un profesionalism calm, dar o privise în ochi cu o intensitate care o lăsă fără suflare. O intensitate care sugera că întrebarea lui avea un sens mult mai profund, mult mai personal şi nu se referea doar la anatomie.

Da, avusese o experienţă cu inima, care aproape că o

distrusese şi pe care nu voia să o repete vreodată.

— Da, încercă ea să răspundă pe un ton la fel de calm. Habar n-avea ce se petrecea aici, dar nu avea să îi permită acestui baron să pătrundă în cele mai întunecate părţi ale trecutului ei. Iartă-mă, îi spuse tinerei pe care o chema Suzette. Dar nu sunt întru totul sigură…

Se opri, nefiind întru totul sigură de ce anume nu era întru totul sigură. Întrucât nu găsi ceva mai inteligent de spus, făcu un gest vag înspre tavă.

— Face parte din prospectul meu de anatomie, îi explică Suzette.

Nu o ajuta informaţia.

— Ah.

Katherine încuviinţă oricum din cap, de parcă i-ar fi spus un lucru perfect logic. Deoarece, ca profesoară la Şcoala de Fete Haverhall, ar trebui să ştie astfel de lucruri.

Ceasul cu pendul din antreu bătu de fix, iar Suzette se încruntă.

— Nu se poate să fie deja atât de târziu!

Lordul doctor îşi vârî mâna în buzunarul vestei şi scoase un ceas de buzunar uzat. Îl deschise dintr-o mişcare abilă a încheieturii.

— Ba este.

Suzette se încruntă şi mai tare.

— Sperasem să disec amândouă ventriculele înainte de diagramă.

— Fă o diagramă cu ce poţi. Concentrează-te pe sistemul arterial şi pe cel venos care sunt vizibile. Poţi face o diagramă a ventriculelor mai târziu. Organul este proaspăt şi va mai rezista o vreme.

Suzette oftă şi încuviinţă din cap, ştergându-şi mâinile de prosopel. Săltă cu grijă tava şi bisturiul.

— A fost o plăcere să te cunosc, domnişoară Wright, zise ea cu sinceritate. S-ar putea să te observ cândva când lucrezi? M-a interesat mereu moşitul.

Katherine clipi confuză.

— Când e convenabil pentru tine, desigur, şi cu condiţia ca pacienta să nu aibă nimic de obiectat.

Katherine încuviinţă din nou din cap, pentru că nu ştia ce altceva să facă.

— Mulţumesc, domnişoară Wright. Şi mulţumesc din nou, doctore Hayward, zise Suzette peste umăr în timp ce se îndreptă spre uşă, cu o inimă pe tavă.

— Unde se duce? întrebă Katherine, după care înjură că pusese o întrebare atât de prostească.

Ţinând cont de toate lucrurile pe care le-ar putea întreba, de toate lucrurile care nu aveau nicio logică în clipa aceasta, destinaţia lui Suzette era irelevantă.

— Cursul de artă, zise baronul, de parcă ar fi trebuit să fie evident.

Se ridică de pe scaunul lui şi se duse spre covorul rulat de lângă vatră.

— Cursul de artă? Cu o inimă de porc?

— Lucrează la diagrame anatomice.

— La cursul de artă?

— Tocmai am zis că da. Împinse covorul cu vârful cizmei, lăsându-l să se rostogolească la locul lui. Cealaltă soră a mea, Rose, este artistă şi predă la Haverhall. Printre alte locuri, adăugă el.

— Şi desenează inimi de porc?

— Suzette, da. Şi doar săptămâna aceasta. Celelalte studente vor lucra la un subiect relevant pentru propriul domeniu de studiu sau pentru propriile interese. Săptămâna viitoare vor studia silueta umană aşa cum apare în picturile clasice. Mai întâi la Tiţian, din câte o ştiu eu pe Rose. Uneori, Botticelli.

— Nu ştiam, mormăi ea.

— Clara nu prea face publicitate… programei de vară neconformiste a şcolii, zise baronul în timp ce puse scaunele tapiţate la loc pe covor. Tocmai de aceea se ţine în Dover şi nu la Londra. Programa pe care o are fiecare studentă depăşeşte cu mult limitele unei educaţii acceptabile pentru tinere. Eu le predau studentelor la Medicină. Un avocat din oraş le predă studentelor la Drept, un proprietar de hotel se ocupă de contabilitate şi tot ce ţine de ospitalitate, iar un arhitect le vorbeşte despre zidari,

artişti şi proiectanţi în devenire. De fapt, presupun că ar trebui să fie toate meseriile la feminin.

— De ce nu mi-a zis nimeni nimic despre asta ieri?

— Clara a vrut să le cunoşti mai întâi pe studente înainte să le judeci. Se opri, iar Katherine ştia că o privea cu atenţie. Surorile mele ştiu bine ce înseamnă lipsa de toleranţă atunci când eşti *diferit.*

Şi totuşi, în timp ce acceptase această propunere, Katherine le judecase pe studentele de la Haverhall. Le judecase pentru simplul păcat de a avea prefixul *lady* înaintea numelui. Se simţea umilită şi smerită în acelaşi timp.

Îşi aminti acum ce îi spusese Strathmore, cuvinte pe care le respinsese cu atâta dispreţ.

„Deşi nu pot pretinde că ştiu întocmai cum este să fii o femeie care se luptă cu prejudecăţile societăţii, vă pot spune cum este să fii un bărbat care se naşte nobil şi despre care nimeni nu crede că ar putea avea o altă vocaţie în afară de cărţi de joc şi cai, amante şi bani”.

— Şi tu, zise ea.

Lordul doctor se lăsă pe spătarul scaunului.

— Şi eu ce?

— Şi tu ştii ce înseamnă să fii diferit.

— Da. Îşi trecu mâna peste spătarul rotunjit al scaunului. Dar nu sunt forţat să o ascund, ca femeile. Sunt bărbat, nobil şi înstărit, iar aceste trei atribute combinate par să eclipseze şi să scuze în cele din urmă aproape orice. Ambiţii ciudate, comportament inacceptabil…

— Lipsa de caracter. Absenţa onoarei, zise Katherine şi îşi plecă privirea.

Probabil că nu ar fi trebuit să o spună. Dar, fir-ar să fie, lordul doctor avea felul lui de-a o face să spună lucruri care nu ar fi trebuit spuse. Cum a zis şi Matthew, ce s-a întâmplat în trecut nu avea nimic de-a face cu…

— Cine a fost? întrebă Strathmore.

Katherine încremeni.

— Poftim?

— Bărbatul care te-a făcut să fii atât de cinică. Atât

de… bănuitoare.

Katherine nu spuse nimic, cu privirea concentrată tot asupra mâinilor ei.

— A fost nobil, nu-i aşa?

Se forţă să nu reacţioneze. Nici în ruptul capului nu avea să discute cu lordul doctor despre relaţia ei din trecut.

— L-ai iubit?

Până aici.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti. Nici *tu* nu ştii despre ce vorbeşti.

Conversaţia lor se încheiase. Lordul doctor încerca să afle lucruri care nu erau treaba lui. Nu doar că se simţea insuportabil de incomod când îşi amintea cât de proastă şi de credulă fusese, dar se putea chiar ca baronul să facă parte din aceleaşi cercuri sociale ca fostul ei amant. Ameţi când îşi dădu seama că era posibil chiar să îl cunoască. Că era posibil ca baronul să ştie că încălzise cândva patul lui…

— Am o propunere pentru tine.

— Poftim?

— Nu genul de propunere la care te gândeşti. Încă nu am găsit ceva îndeajuns de priceput pentru aia.

Ea avu impresia că o tachina. Katherine se îmbujoră.

— Am nevoie de ajutor cu un pacient. Cu patru pacienţi, mai exact.

— Înţeleg. Încercă să vorbească pe un ton distant, detaşat. Lordul doctor îi oferea calea de scăpare perfectă dintr-o conversaţie despre dragoste, propuneri şi regrete de negrăit. Profită din plin de ea. Ce diagnostice au?

— Nu ştiu sigur. Malnutriţie, categoric. Cel mai probabil, leziuni topice şi infecţii aferente. Se prea poate să aibă şi fracturi, unele vechi, altele recente. Mi s-a spus că s-ar putea să fie nevoie de amputare.

Katherine se încruntă.

— Cum se face că nu ştii? Nu i-ai văzut?

— Nu încă.

Nu avea nicio logică.

— Unde sunt?

— În Londra.

— Poftim?

— M-ai auzit bine. Sunt în Londra. Şi am nevoie să mă însoţeşti.

— Nu. O rostise scurt. Şi pe un ton dur. Trebuia să o facă, pentru că o parte din ea îşi dorea să accepte. Aceeaşi parte nesăbuită şi proastă a ei care fusese atrasă de el din clipa în care îl întâlnise. Dar mai trecuse o dată prin asta. Îşi dorise nespus de mult să fie cu un bărbat, aşa că străbătuse jumătate de continent pentru el. Se lăsase orbită de sentimente şi năzuinţe până când adevărul îi sfărâmase inima şi aproape că o nimicise.

— Ai putea măcar să te gândeşti la asta.

O privea cu atenţie.

— Sunt convinsă că sunt alţi doctori în Londra pe care poţi să îi chemi.

Harland clătină din cap.

— Nu, nu sunt. Nu pentru asta.

— Nu îl pot lăsa pe tata singur. Nu se simte bine. Şi tocmai i-am făcut patru duzini de copci fratelui meu. Încă nu şi-a revenit.

Acestea erau pretextele uşoare.

— O voi ruga pe Suzette să se ocupe de tatăl şi de fratele tău cât suntem plecaţi. Starea tatălui tău, deşi este cronică, nu se va agrava considerabil într-o săptămână. Şi, dacă rănile lui Matthew ar fi puroiat, s-ar fi văzut deja până acum. Se va însănătoşi…

— Nu.

Baronul nu se clinti. Expresia nu i se schimbă; vocea nu îi tremură.

— E un post plătit. Un post prin care vei câştiga mult mai mult decât ţi s-a plătit ca să predai la Haverhall.

Katherine îşi simţi mâinile strângându-i-se pumn, unghiile înfigându-i-se în palme. Lordul doctor se pricepea, trebuia să recunoască. Ataca direct punctele slabe, vulnerabile.

— M-am angajat deja să predau cursuri aici, spuse ea, nu foarte convinsă.

— Da. O zi. Te-ai întoarce la timp pentru a doua zi. Nu

îţi vei pierde salariul pentru predat din pricina mea. Îţi ofer doar şansa de a-l spori semnificativ.

Iarăşi răsucea cuţitul în locul cel mai vulnerabil.

— De ce eu?

— Pentru că am nevoie de un chirurg de teren competent care înţelege valoarea discreţiei depline.

O idee îngrozitoare îi veni în minte.

— Mă şantajezi cumva?

— *Ce?*

Lordul doctor se îndreptă de spate, de parcă l-ar fi plesnit.

— Discreţia mea la schimb pentru a ta? Eu fac asta pentru tine, iar tu îmi păstrezi secretul de azi-dimineaţă, din golf?

— Dumnezeule, zise el, clătinând din cap. Nu, Katherine, nu te şantajez. Cerule mare! Ce fel de om mă crezi? Ce trebuie să fac pentru a-ţi dovedi că nu sunt…

Se opri şi îşi adună vizibil gândurile.

Reuşise în sfârşit să îl provoace. Doar ca să descopere că nu se simţea deloc învingătoare.

— Îţi cer ajutorul. Nu pentru că vreau să mă culc cu tine, să te şantajez sau orice alt lucru pe care l-a scornit mintea ta bănuitoare. Ci pentru că eşti un chirurg competent. Un chirurg competent în care se poate avea încredere.

Cuvintele îi erau dure. Katherine îşi mută privirea de la el, simţindu-se inconfortabil.

— Pacienţii aceştia din Londra. Unde se află? Mai exact?

— La Woolwich Warren.

Baza militară situată la est de Londra propriu-zisă.

— Sunt soldaţi?

Măcar avea cunoştinţe în domeniu.

— Nu tocmai.

Se încruntă. Trecuse multă vreme de când fusese acolo, dar îşi amintea de barăci, o topitorie, un şantier forestier şi depozite de artilerie cu ziduri groase. O mulţime de alte clădiri îngrămădite pe malurile Tamisei, ale căror

scopuri le putea doar ghici. Şi, pironite de ţărmuri şi limbi de pământ mâloase, nave mari, mătăhăloase, trecute de mult de vremea lor, pline cu prizonieri care…

— Prizonieri.

Descrierea pe care o făcuse li s-ar fi potrivit. Rănile anticipate şi lipsa unei evaluări.

— Da. Se opri. Şi nu.

— Nu înţeleg.

— Când îi vom trata, nu vor mai fi prizonieri.

— Sunt eliberaţi?

— Într-un fel.

Katherine îşi întoarse brusc privirea spre el, pricepând dintr-odată totul. Cerinţa lui pentru discreţie deplină. De ce, dintre toţi, o întrebase pe ea prima, chiar dacă avea competenţe medicale. Şi de ce Harland Hayward se arătase, la fiecare pas, întru totul indiferent la traficul de bunuri din jurul lui. Pentru că se părea că şi el se bălăcea de cealaltă parte a legii.

— Vor fi fugari.

— Fugari francezi, zise Harland, pe un ton uşor provocator. Marinari. Prinşi în timpul războiului şi ţinuţi prizonieri în ultimii ani. Cel mai tânăr dintre ei avea doisprezece ani când a fost capturat.

Katherine tresări. Un *copil.*

Îi venea să plângă. Cerule, ura războiul şi toate urmările lui. Nu exista niciun strop de glorie sau de onoare în el, orice ar fi spus poeţii. Era doar o mocirlă de moarte, cruzime, durere şi deznădejde care înghiţea totul în calea ei. Cei norocoşi doar supravieţuiau. Şi nu se uitau niciodată în urmă, dacă voiau să supravieţuiască în continuare.

Se oţeli, temându-se că, altminteri, orice bucăţi din sufletul ei pe care războiul nu le frânsese s-ar fi fărâmiţat acum de tot.

— Acum, înţeleg. Trebuie să angajezi o infractoare ca să ajute infractori.

— Dacă insişti să te numeşti aşa înseamnă că suntem la fel, nu-i aşa? întrebă el. Căci nu va fi prima dată când am ajutat prizonieri francezi să se întoarcă în Franţa.

— Ba nu suntem la fel. Poate că, dacă o repeta îndeajuns de des, avea să o şi creadă într-un sfârşit.

— Eu văd lucrurile altfel.

Nu conta cum vedea sau nu el lucrurile, dacă alegea să despice firul în patru. Era o tranzacţie, ca toate cele pe care le făcuse ea de-a lungul ţărmurilor din Kent, doar că în acest scenariu erau mult mai multe necunoscute decât înfruntase ea vreodată. Începând cu Harland Hayward, care era cea mai mare necunoscută dintre toate.

— Ţie ce îţi iese din asta?

— Poftim?

O privi cu precauţie.

— Îţi asumi un risc mare. Şi presupun că sunt şi alţii implicaţi. Nu sunt atât de naivă încât să cred că o faci doar din galanterie. Trebuie să existe o recompensă.

— Familiile lor vor plăti ca să ajungă acasă.

— Ţie?

— Unui… coleg de-al meu. El se ocupă de logistică. Şi pe mine, adică pe noi, ne va plăti ca să îi tratăm, ca să ajungă acasă în viaţă.

Ceea ce dovedea că orice putea fi cumpărat şi vândut. Totul avea un preţ. Toată lumea avea un preţ.

Se oţeli şi mai tare. Nu se întorsese în Anglia ca să trăiască aşa. Şi-aşa era destul de rău că îşi ajuta fratele. Dar lucrul acesta avea să se încheie. Şi nu avea să o apuce din nou pe panta aceasta alunecoasă.

— Nu te pot ajuta.

— Pentru că nu ai încredere în mine.

— Ba am încredere în tine.

O spusese cam ezitant, ţinând cont de toate acţiunile ei care demonstrau contrariul.

— Într-adevăr? Apucă mai strâns spătarul scaunului. Când ai intrat în încăpere, ai crezut că îmi seduceam eleva.

Katherine se holbă la podeaua lustruită, dorindu-şi ca aceasta să se caşte şi să o înghită cu totul. Ba, mai rău, nu era o acuzaţie, ci doar o afirmaţie în care se simţea dezamăgire.

— Ai crezut că profitam de o tânără doar pentru că

puteam. Pentru că titlul şi poziţia mea îmi îngăduiau să cred că aş putea să o fac fără a fi tras la răspundere.

— Ba nu, minţi ea numaidecât.

Minţi prost. Pentru numele lui Dumnezeu, îi tremura vocea.

— Ţi-am văzut chipul în oglindă. Păreai că vrei să mă spinteci.

Nu îl putea privi în ochi.

— Nu am un plan ascuns, Katherine, îi zise el istovit. Scaunul scârţâi sub mâinile lui când îşi schimbă greutatea. Nu încerc să te păcălesc, sau să mă folosesc de tine, sau să te induc în vreun fel în eroare. Poate că nu ai îndeajuns de multă încredere în mine ca să îmi zici cine este răspunzător de toată amărăciunea pe care o porţi în tine, dar crede-mă când îţi spun că este epuizant să porţi ranchiună cuiva.

Nu greşea. Dar nici nu avea dreptate.

— Dar uneori este singurul lucru care îţi dă puterea să supravieţuieşti. Îl privi din nou pe baron şi descoperi că acesta nu îşi luase privirea de la ea. Uneori, o trădare este atât de profundă, încât vrei doar să te ghemuieşti şi să mori. Ştia că nu trebuia să îi spună astfel de lucruri. Nu trebuia să se explice. Dar, fir-ar să fie, cuvintele continuau să vină, iar ea nu reuşea să le oprească, şi Harland Hayward era acolo, ascultând-o pur şi simplu. Şi dacă nu îmbrăţişezi ura pe care a lăsat-o în urma ei, atunci nu ai nimic.

— Este adevărat, încuviinţă el simplu, iar Katherine îi simţi forţa privirii trosnind prin ea.

Spunea adevărul. În adâncul fiinţei ei, îşi dădu seama că şi el ştia. Ştia ce însemna să rămâi fără speranţă. Şi el cunoscuse aceeaşi disperare mohorâtă.

Îl privi neajutorată. Avea nevoie ca el să o contrazică. Avea nevoie să îi spună că era ilogică şi răzbunătoare, pentru că emoţii vechi se stârneau cu putere şi rapiditate şi, dacă urma să se scufunde şi mai mult în înţelegerea constantă pe care i-o arăta el, avea să se înece. Nu vorbise niciodată despre motivul pentru care plecase din Dover şi despre cel care o făcuse să se întoarcă. Fratele şi tatăl ei

ştiau doar minimul necesar cât să înţeleagă de ce nu voia niciodată să vorbească despre asta.

— Dar la un moment dat trebuie să îi dai drumul, zise el. Urii.

Katherine înghiţi în sec, cu greu. O spunea de parcă ar fi fost uşor.

Ca şi cum te-ai dezbrăca de un şorţ sau te-ai descălţa de o pereche de pantofi şi i-ai arunca într-un colţ, şi-apoi ai uita de ei.

— Tu ai făcut-o? întrebă ea dintr-odată. Ai lăsat în urmă ura?

Harland păru surprins. De parcă nu s-ar fi aşteptat să îl întrebe asta. Ea îl văzu luându-şi mâinile de pe spătarul scaunului şi apoi deplasându-se, oprindu-se chiar în faţa ei.

Când stătea atât de aproape de ea, îi putea vedea ridurile din jurul ochilor întunecaţi, roşul intens ascuns în părul lui de culoarea mahonului, legat în coadă, ca de obicei. O mâncau degetele de nerăbdare să îi desfacă părul. Să îşi treacă mâinile prin el. Să îi tragă capul spre al ei şi să guste din el. Aşa cum ar fi trebuit să o facă în tunel.

— Uneori, zise el.

— Uneori?

Trebuia să se îndepărteze de el. În schimb, rămase pe loc.

— E mai uşor aici.

— În Dover?

— Cu tine.

Katherine încremeni.

O privea, cu o năzuinţă în ochi pe care o recunoştea foarte bine. Aceeaşi năzuinţă care creştea şi în ea chiar acum şi care îi făcea tot trupul să se încălzească şi să o furnice, anticipând. Baronul ridică mâna, cu grijă, precaut, de parcă s-ar fi aşteptat să o ia la fugă.

Katherine nu se putea mişca. Nu putea respira.

O mângâie pe faţă, aşa cum făcuse în dimineaţa aceea pe întuneric. Urmă acelaşi traseu, cu aceeaşi blândeţe reverenţioasă. Doar că, de data aceasta, nu se mai putea ascunde în spatele întunericului.

Nu îşi mai putea ascunde dorinţa care se stârni în clipa în care pielea lui o atinse pe a ei. Îşi aminti cum îl atinsese în dimineaţa aceea. Îşi aminti felul în care muşchii i se contractaseră când se sprijinise pe el, felul în care o luase în braţe.

Îşi aminti cât de mult îi plăcuse. Cât de mult şi-o dorise. Cât de mult îl dorise pe el.

La momentul respectiv, îşi scuzase felul în care îi răspunsese drept o reacţie nesăbuită la faptul că aproape murise. O acutizare temporară a simţurilor, de fapt. Dar aici, în încăperea aceasta, fără contrabandişti, fără soldaţi şi fără posibilitatea de-a se ascunde în întuneric, nesăbuinţa şi dorinţa nu se atenuaseră. Ci doar se intensificaseră.

Baronul mai făcu o jumătate de pas spre ea, iar Katherine îşi puse mâna pe pieptul lui, în acelaşi loc ca azi-dimineaţă. În dreptul inimii. O simţi bătând cu putere sub palma ei.

— Eşti… neaşteptată, spuse el.

— Nu ştiu ce înseamnă asta.

El se încruntă, de parcă şi-ar fi căutat cuvintele. Îşi coborî mâna, jucându-se cu capătul cosiţei ei, trecându-şi uşor dosul palmei peste curba sânului ei.

— Mă faci să simt lucruri pe care nu…

Se opri.

— Lucruri pe care nu vrei să le simţi, încheie ea fraza în locul lui. Pentru că şi lordul doctor era neaşteptat. Şi pentru că, orice ar fi încercat să îşi spună, erau într-adevăr la fel. Diferiţi. Singuri. De neatins. Până în acele clipe când nu mai erau aşa. Într-o casă ţărănească, într-un tunel. În încăperea aceasta.

Şi se săturase naibii să fie de neatins.

— Da, încuviinţă el în şoaptă.

Katherine întinse mâna spre ceafa lui şi găsi fâşia de piele. O desfăcu, şi părul îi căzu în faţă. Îşi înfipse degetele adânc în părul lui des, aşa cum voise să o facă. Îl auzi ţinându-şi respiraţia, cu privirea înfierbântată.

Îşi mişcă mâna de pe pieptul lui mai sus, simţindu-i

inima cum îi bate nebuneşte în acelaşi ritm ca al ei. Îşi încolăci cealaltă mână pe scalpul lui.

— Nu ar trebui să îmi doresc asta, şopti ea. Nu ar trebui să te doresc.

— Ştiu, spuse el aproape inaudibil.

— Nu… Nu ce? Nu era îndeajuns de puternică să plece? Nu era îndeajuns de curajoasă ca să rişte să ia ce îşi dorea? Nu lua ce îşi dorea?

— Ştiu.

Harland îi dădu drumul la cosiţă şi o prinse de mână, apăsându-i-o cu putere pe muşchiul tare al pieptului lui.

— Nu-mi da drumul!

Şi apoi o sărută.

O sărută uşor, tandru şi lent, acordându-i tot timpul şi spaţiul de care ar fi avut nevoie ca să fugă. Nu că ar fi putut să o facă. Sărutul lui o străbătu ca un fulger, făcând-o să tremure. Dintr-odată, îşi simţi pielea febrilă, veşmintele prea restrictive. O năzuinţă de neastâmpărat i se cuibări în burtă, o nevoie de netăgăduit începu să pulseze în acelaşi ritm cu inima care îi bătea nebuneşte.

Totul în jurul ei se estompă, până rămase doar el. Atingerea lui, mirosul lui, puterea lui. Toate lucrurile pe care nu putuse şi nu voise, şi nu ar fi trebuit să le facă, pe care îşi construise zidurile de apărare şi care îi definiseră ultimii câţiva ani din viaţă, se retraseră, lăsând în urma lor un peisaj zdrobit, plin de nevoie, dorinţă şi speranţă.

Clipa aceasta, reacţia aceasta neinhibată ar fi trebuit să o înspăimânte. Dar apoi îl simţi mângâind-o în sus pe spate cu cealaltă mână, trăgând-o mai aproape de el, şi nu se împotrivi. Aşa trebuia să fie. Se afla întocmai unde trebuia să se afle. Îşi încordă mâna în a lui, ţinându-se de el cu toată puterea.

Până când o uşă se trânti undeva pe coridor, catapultând-o din nou în realitate. Se îndepărtă de el împleticindu-se, trăgându-şi mâna din a lui.

— Milord…

— Harland, mârâi el. Nu poţi să îmi faci una ca asta şi apoi să îmi zici *milord.* Gâfâia, iar în ochii întunecaţi i se

vedea încă flacăra dorinţei.

— Ce anume? întrebă ea cu voce răguşită.

— M-ai făcut să îmi doresc. M-ai făcut să simt atât de mult.

O străpunse cu o privire atât de intensă şi de încinsă, încât o simţi sfârâindu-i prin piept şi oprindu-i-se între picioare.

Întinse mâna şi se prinse de spătarul unui scaun, pentru echilibru.

— Spune-mi numele, Katherine.

Se căzni să îşi tragă sufletul, să îşi ţină echilibrul în contracurentul acesta de confuzie şi nevoie.

— Nu sunt el, fir-ar să fie! Spune-mi numele!

— Harland, şopti ea, incapabilă să mai spună ceva.

Îl văzu închizând scurt ochii, flexând şi apoi relaxând degetele.

Se auziră paşi pe marmură, zgomotul lor oprindu-se când Lady Theodosia apăru brusc în uşă, părând nervoasă. Avea şalul uzat pe umeri, coşul cunoscut pe braţ.

— Doctore Hayward, spuse femeia, îmbujorată de la mişcarea în aer liber sau de la indignare – sau poate de ambele. Căpitanul Buhler este aici. Spune că este urgent.

Capitolul 9

Harland clipi confuz spre femeia din uşă, încercând să îşi vină în fire. Încercând să răzbată prin negura de poftă care îl lăsase întru totul dezorientat şi năucit. Nu ar fi trebuit să o facă. Nu ar fi trebuit să o sărute vreodată pe Katherine Wright. Nu avea importanţă cât de extraordinară era. Nu avea importanţă cât de mult o dorea. Nu avea importanţă cu câtă intensitate dispreţuise mâhnirea pe care o văzuse pe chipul ei când îşi vârâse nasul în lucruri în care nu ar fi trebuit să îşi vâre nasul.

Voise să o facă să uite. Să uite orice ar fi fost lucrul care o rănise atât de profund. Să uite şi să se vindece. Dar, mai mult ca oricine altcineva, ar fi trebuit să ştie că nu era niciodată atât de simplu. Unele lucruri nu se vindecau

niciodată. Imboldul lui de a o proteja devenise şi mai puternic.

Dar Harland ştia prea bine că nu o putea proteja de trecutul ei. Dar putea face orice era necesar ca să o protejeze de pericolul pe care îl reprezenta căpitanul Buhler.

Îl străbătu un fior de nelinişte, dar măcar îi limpezi gândurile. Nu o putea proteja pe Katherine de trecutul ei, dar o putea proteja de viitorul ei iminent.

— Eşti disponibil, milord? întrebă Theo, de data aceasta cu o expresie de indiferenţă politicoasă, deşi Harland putea auzi în continuare dezgustul din tonul ei.

Nici el, nici sora lui nu îl plăceau pe căpitan sau vizitele lui neanunţate la Avondale.

— Da, da, pare disponibil. Căpitanul intră cu paşi apăsaţi în salon. Şi sunt convins că va fi mult mai săritor cu informaţii ca ultima dată când… ne-am văzut.

Tabby venea chiar în urma căpitanului, vizibil indignată de sosirea lui nedorită.

— L-am rugat pe căpitan să aştepte în antreu, milord. Probabil că nu m-a auzit.

Îl ţintui cu o privire feroce.

— Domnişoară Wright. Buhler se oprise, ignorând-o pe Lady Tabitha, mijind ochii la Katherine, măsurând-o din cap până în picioare. Cerule mare! Noaptea trecută, am crezut sincer că eraţi la un pas de moarte, când colo, iată-vă aici, rumenă în obraji. V-aţi revenit în mod uimitor. Ba chiar miraculos.

Harland se împotrivi imboldului de-a se arunca în faţa lui Katherine. În schimb, se întoarse spre cele două femei care zăboveau lângă uşă.

— Mulţumesc, Lady Tabitha, Lady Theodosia, zise el calm. Preiau eu de-aici. Nu aveau de ce să îndure doleanţele sau acuzaţiile pentru care venise căpitanul la Avondale de data aceasta. De fapt, nu prea voia ca ele să audă ce avea căpitanul de spus, mai ales dacă avea legătură cu ce se întâmplase de dimineaţă în golf.

Tabby pufni.

— Cred că ar trebui să rămânem.

— Într-adevăr, încuviinţă sora ei. Cine ştie ce lucruri odioase ar putea face un om cu maniere atât de odioase.

— Aveam aşteptări mai mari de la un ofiţer.

— Totul s-a schimbat atât de mult faţă de când eram tinere, bombăni Theo. Un astfel de comportament nu ar fi fost tolerat niciodată.

— E o minune că nu şi-a legat calul în antreu.

— Nu îi da idei, zise Theo. Ar distruge podelele.

— Şi mobilierul.

— E o minune că i-ar spune cineva vreun lucru important unui om atât de nemanierat. Eu cu siguranţă nu aş face-o.

Căpitanul se holba acum la cele două surori în vârstă, cu un dispreţ evident pe chip.

— Consecinţele trădării şi ale obstrucţionării justiţiei nu se limitează doar la oamenii de rând. S-ar putea să vreţi să vă reconsideraţi tonul.

Theo icni.

— Ne-a făcut cumva trădătoare?

— Cu siguranţă nu, răspunse Tabby, privindu-l dispreţuitor şi vădit indignată.

— Sunt convins că nu ar fi atât de needucat încât să insinueze aşa ceva, zise Harland, pe un ton tăios. Nu este aşa, căpitane?

Buhler încuviinţă aproape insesizabil din cap.

— Prea bine. Şi acum, nu am vrea să vă mai reţinem, Lady Tabitha, Lady Theodosia. Îi voi acorda căpitanului audienţa pe care o doreşte, după care îşi va vedea de drum.

— Prea bine. Doar să te asiguri că nu le deranjează pe studente, zise Tabitha pufnind dispreţuitor.

— Ţin să vă aduc aminte, căpitane, că fetele sunt fiicele unor oameni foarte influenţi care nu vor aproba un atac asupra simţurilor lor delicate, îl avertiză Theo.

— Sau o mânjire a integrităţii lor, adăugă Tabby.

Buza căpitanului se încreţi într-un mod neplăcut.

Surorile îşi dreseră glasul şi se răsuciră pe călcâie,

plecând în direcţia din care veniseră.

Harland se întoarse spre căpitan, punându-se parţial în faţa lui Katherine.

— Domnişoară Wright, acesta este căpitanul Buhler al Dragonilor din Zori ai Maiestăţii Sale. Nu ai cum să ştii asta, dar a fost… prezent temporar în timpul bolii dumitale.

— Ah, înţeleg. Katherine se înroşi convingător. Ei bine, mă simt mult mai bine. Vă mulţumesc pentru îngrijorare, zise ea.

— Într-adevăr.

Buhler zăbovi cu privirea pe capătul cosiţei ei umede, iar lui Harland i se zbârli părul de pe ceafă. Sau poate că exagera. Poate că ofiţerul se holba doar la sânii ei. Greu de spus.

— Ce… coincidenţă să vă găsesc aici cu doctorul, din nou, continuă Buhler. Ba încă în dimineaţa asta.

— Nu e neapărat o coincidenţă, cât o necesitate, zise Harland pe un ton firesc. Domnişoara Wright predă aici. Cum v-a amintit şi Lady Tabitha, Şcoala de Fete Haverhall închiriază conacul Avondale de la contele de Rivers.

Căpitanul strânse din buze.

— Sunt la curent cu asta, şi nu trebuie să mi se aducă aminte.

— Prea bine. Spuneţi-mi, atunci, ce vă aduce astăzi la Avondale, căpitane, continuă Harland cu voce plictisită. Se duse spre lateralul încăperii, îşi recuperă haina pe care şi-o dăduse jos şi o îmbrăcă. Se întoarse lângă Katherine, poziţionându-se cu totul între căpitan şi ea. Sper că încheietura soldatului Melnick se vindecă spre satisfacţia voastră? A apărut vreo problemă?

Ridurile din jurul gurii căpitanului se strânseră a nemulţumire când fu forţat să îi răspundă lui Harland.

— Nu am venit aici ca să vorbim despre soldatul Melnick, zise el cu răceală.

Harland ştia deja. Dar nu îi plăcea felul ostil în care Buhler apăruse în salon. Şi nu îi plăcea deloc felul în care o privise pe Katherine.

— Ah, nu? zise Harland prefăcându-se uşor interesat.

Atunci, cu ce vă pot ajuta?

Buhler se mută, ca să o poată vedea din nou pe Katherine.

— Fratele dumneavoastră, domnişoară Wright. L-aţi văzut recent? Harland se încordă şi se întrebă dacă venise însoţit de soldaţi.

Dacă îl aşteptau cumva afară chiar în clipa aceasta. Deşi nici mort nu l-ar fi lăsat pe căpitan să percheziţioneze Avondale.

— Pe fratele meu? Nu, răspunse Katherine întru totul năucită. Lucrează pe bărcile de stridii şi e plecat cu zilele, uneori cu săptămânile. Se opri. Poate că tata ştie mai bine pe ce vas se află acum.

— Tatăl dumneavoastră ar trebui închis la Bedlam, se răsti căpitanul. La fel ca hoaştele alea bătrâne care tocmai au plecat de-aici. Făcu un pas în faţă. Să vă amintesc că mincinoşii nu sunt trataţi cu blândeţe, domnişoară Wright?

— Poftim? icni ea jignită.

Harland se puse din nou în faţa căpitanului, blocându-i înaintarea.

— Acum, o acuzaţi cumva pe domnişoara Wright că ar fi făcut ceva, căpitane?

Buhler nu se clinti.

— Nu încă. Îşi mută privirea de la Harland şi încercă să o vadă din nou pe Katherine, după care reveni la Harland. Presupun că nu l-aţi văzut pe Matthew Wright de când am vorbit ultima oară, nu, Lord Strathmore?

— Din nefericire, nu l-am văzut. De aceea aţi venit? Aţi fi putut scuti un drum dacă ne trimiteaţi un mesaj.

— Iar au fost oameni în golful Avondale azi-dimineaţă, Lord Strathmore. Contrabandişti. Pe apă.

— Azi-dimineaţă? Pe ceaţa aia?

Încercă să o spună pe un ton neîncrezător.

— Puşcaşii noştri l-au scos pe unul dintre ei din ascunziş, pe mare. Căpitanul privi din nou la cosiţa umedă a lui Katherine, şi pe Harland îl străbătu un fior rece de îngrijorare.

— Şi are nevoie de îngrijire medicală? întrebă Harland

uşor nerăbdător.

— Asta speram să îmi spuneţi dumneavoastră, Lord Strathmore. Se poate să fi fost împuşcat.

— Credeţi că bărbatul acesta a venit aici, ca să primească ajutor?

Căpitanul bătu din vârful cizmei.

— Aşa a făcut?

— Bineînţeles că nu, zise Harland.

Buhler făcu o grimasă.

— Cineva ştie unde s-a dus. Unde este.

O sfredelea în continuare cu privirea pe Katherine.

— V-aţi gândit că se prea poate ca un bărbat aflat în apa aia rece ca gheaţa, pe ceaţă, sub o ploaie de gloanţe, să fie mort? zise Harland ţâfnos.

— Nu am găsit niciun cadavru.

— S-ar fi scufundat, căpitane. Dacă vreţi, vă pot preda o lecţie despre variabilele care afectează descompunerea necesară pentru ca un cadavru înecat să plutească, dar vă sugerez în schimb să monitorizaţi plajele în următoarele câteva zile dacă speraţi să vă găsiţi mortul. Poate veţi avea noroc, deşi orice pescar de pe ţărmurile astea vă va spune că aici curenţii sunt imprevizibili. Harland îşi încrucişă braţele peste piept. Mulţi bărbaţi s-au pierdut din pricina mareei şi nu au mai fost văzuţi niciodată.

— Poate că da.

Buhler încă nu îşi luase ochii de la Katherine.

— Mai este şi altceva, căpitane? Harland îl voia plecat. Departe de Avondale, departe de Katherine. Buhler nu era isteţ, dar era crud şi nemilos şi devenea tot mai îndrăzneţ şi mai neobrăzat. Harland se duse cu paşi apăsaţi spre uşă şi o deschise, semn clar pentru căpitan să plece. Dacă îl văd sau dacă primesc vreo veste de la Matthew Wright, veţi fi primul care va afla despre asta. Dar acum, domnişoara Wright trebuie să predea un curs, iar eu am mai mulţi pacienţi de văzut în dimineaţa aceasta. Unul dintre ei se află în convalescenţă chiar în barăcile dumneavoastră.

Bătu iritat darabana pe marginea uşii de lemn.

Buhler se încruntă şi mai tare când se văzu alungat, şi

obrajii i se înroşiră de indignare. Îşi puse pălăria pe cap şi se duse înspre Harland, oprindu-se lângă uşă.

— Vă voi supraveghea fiecare mişcare, domnişoară Wright, zise căpitanul, şi chiar şi un nătâng ar fi auzit ameninţarea din vocea lui. Cu cine vorbiţi, unde mergeţi, ce faceţi. Şi, dacă descopăr că minţiţi în ceea ce-l priveşte pe fratele dumneavoastră şi rolul lui în activitatea ilegală care ne năpăstuieşte ţărmurile, mă voi asigura că veţi fi pedepsită împreună cu el şi cu oricine altcineva v-ar fi ajutat pe parcurs. Trădătorii Coroanei au parte de o moarte neplăcută, domnişoară Wright. Mângâie mânerul sabiei. În cele din urmă, veţi face o greşeală. Iar eu o voi vedea.

Capitolul 10

„Vă voi supraveghea fiecare mişcare, domnişoară Wright”.

Cuvintele căpitanului îi răsunau la nesfârşit în minte. Se simţise incomod când auzise prima dată ameninţarea, dar, până să termine de predat primul ei curs domnişoarelor din Şcoala de Fete Haverhall, i se făcuse de-a dreptul greaţă. Şi nu pentru ea însăşi.

„Mă voi asigura că veţi fi pedepsită împreună cu el şi cu oricine altcineva v-ar fi ajutat pe parcurs. Trădătorii Coroanei au parte de o moarte neplăcută”.

Nu putea rămâne aici. Nici ea, nici Matthew. Poate că prezenţa lui Matthew la Avondale era un secret bine tăinuit, dar rolul ei de aici doar atrăgea priviri în direcţia pe care voia să o evite. Îşi putea purta de grijă singură, dar prezenţa ei aici îl punea în primejdie pe Matthew şi pe toţi ceilalţi din jurul ei, inclusiv pe cele opt tinere extraordinare cu care îşi petrecuse ultimele două ore. Toate erau înstărite, majoritatea nobile şi absolut toate, ca toţi ceilalţi din locul ăsta nenorocit, deloc cum se aşteptase.

Şi, fir-ar să fie, chiar le plăcea şi pe ele.

Nimic din toate astea nu ar fi trebuit să se întâmple.

Beleaua asta în care se băgase până la gât nu făcuse niciodată parte din planul ei.

De aceea trebuia să plece. Doar că nu ştia unde.

„Există o soluţie evidentă”, îi şopti o voce din mintea ei.

Poate că fusese într-adevăr o soluţie evidentă, până făcuse greşeala monumentală de a-l săruta pe lordul doctor. Nu, nu pe lordul doctor. Pe Harland. Pentru că acum nu mai era un mare lord, ci un bărbat. Un bărbat care îi făcea trupul să tânjească prin atingerea şi puterea lui şi inima după bunătatea şi compasiunea lui. Deşi fusese atrasă în mod inexplicabil de el, nu voise să îl placă. Şi acum, depăşise atât de mult stadiul de plăcut, încât îi era imposibil să se retragă.

„Îţi cer ajutorul. Nu pentru că vreau să mă culc cu tine, sau să te şantajez, sau orice alt lucru pe care l-a scornit mintea ta bănuitoare. Ci pentru că eşti un chirurg competent. Un chirurg competent în care se poate avea încredere”.

Îl credea. Şi credea că şi el avea încredere în ea. Ceea ce complica şi mai tare toată situaţia asta şi-aşa încurcată. Mârâi şi îşi sprijini fruntea de marginea dură a unui raft pentru cărţi.

— A fost chiar atât de rău la curs?

Katherine se răsuci şi o găsi pe ducesa de Holloway sprijinindu-se de uşa de la bibliotecă. Katherine se îndreptă de spate şi îşi dădu părul de pe faţă, încercând să îşi vină pe cât posibil în fire.

— Dimpotrivă, a fost foarte bine la curs.

Chiar aşa era.

— Mă bucur să aud asta. Judecând după comentariile lor, se pare că fetele te plac tare.

— Nu am făcut nimic remarcabil.

— Le-ai răspuns la toate întrebările sincer şi firesc, zise Clara, înaintând puţin mai mult în încăpere. Nu ai idee cât de remarcabil este acest lucru pentru unele dintre ele

— De ce faci asta? întrebă Katherine dintr-odată.

— Ce anume?

Katherine încercă să îşi organizeze cuvintele astfel încât să formuleze o întrebare care să nu fie îngrozitor de nepoliticoasă. Sau arogantă ori ignorantă.

— Suzette studiază medicina cât timp se află aici. Ce se întâmplă când se întoarce în lumea din care provine? La ce îi va folosi acolo?

Clara se uită la Katherine cu ochi închişi la culoare foarte asemănători cu ai fratelui ei.

— Tu cum ai început? Ca tămăduitoare?

Katherine ridică din umeri.

— Mama a fost moaşă şi tămăduitoare. Am asistat-o încă de mică. După ce a murit, am preluat profesia.

Acesta era adevărul, chiar dacă nu tot adevărul.

— Şi te-ai priceput la asta?

— Da.

Katherine nu avea să îi spună că mama ei fusese şi contrabandistă, împreună cu tatăl ei. Katherine fusese bine instruită şi în meseria aceea, iar mâinile care puteau trata şi rănile care apăreau în mod inevitabil erau de nepreţuit.

— De ce ai ales să mergi la război?

— Am crezut că pot ajuta.

Din nou, un adevăr pe jumătate. Nu avea de gând să recunoască în faţa acestei femei şi că îl urmase pe Jeffrey Walton pe front, convinsă că era îndrăgostită şi iubită la rândul ei. Ar fi părut o idioată credulă, cum şi fusese.

— Nu te-au izgonit.

— Am ales să le cer iertare, nu permisiunea. I-am urmărit şi am învăţat de la câţiva dintre cei mai buni chirurgi de război. Când au început luptele, oamenii au început să cadă pe capete. Necesitatea a primat în faţa sexului unei persoane. Oricine ştia să facă o sutură, să scoată gloanţe, să penseze vase de sânge şi să mânuiască un fierăstrău pentru oase a fost primit numaidecât în luptă, ca să echilibreze balanţa dintre viaţă şi moarte.

— Înţeleg.

— Şi eu înţeleg unde baţi, Exce… Clara. Dar povestea mea diferă de a lui Suzette.

— Cum anume?

— Circumstanţele călătoriei mele au fost… extreme.

— Extreme?

— Eram în toiul unui război. Şi am avut avantajul că celor mai mulţi dintre pacienţii mei nu le păsa. Erau disperaţi. Nu le păsa cine îi îngrijea, câtă vreme o făcea cineva. Nu i-am putut trata pe ofiţeri, bineînţeles, doar pe soldaţii de rând. Existau şi pe atunci limite, ca acum.

— Bineînţeles. Limitele pe care le impune societatea.

— Cu siguranţă, nu le impun eu, bombăni Katherine.

— Întocmai, zise Clara.

Katherine se holbă la ea.

— Nu ştiu unde le va duce viaţa pe aceste tinere, zise Clara cu îndârjire. Dar, oriunde le-ar duce, vreau să creadă în ele. Să plece de aici ştiind că pot face un lucru şi că l-au făcut. Şi că ar putea să îl facă şi că îl vor face din nou cândva. Limitele cu care se confruntă nu le aparţin.

Katherine se întrebă de ce îi venea să plângă.

— L-ai cunoscut pe fratele meu? Când aţi fost amândoi chirurgi în timpul războiului?

— Nu. Katherine se bucură de întrebare, pentru că putea răspunde cu uşurinţă la ea. Erau prea mulţi oameni.

— Mmm.

Clara îşi trecu degetele peste rândul îngrijit de cărţi de pe raft. A spus că ţi-a luat multă vreme să te întorci acasă după război. Era o afirmaţie şi o întrebare în acelaşi timp, iar Katherine fu convinsă că Clara se întreba dacă limitele despre care vorbiseră jucaseră vreun rol în asta.

Dar Clara nu era prima persoană care o întrebase de ce durase atât până să se întoarcă. Avea un răspuns pregătit. Un răspuns care nu menţiona motivul pentru care nu se întorsese, ci doar pe cele pentru care rămăsese. Erau două lucruri diferite.

— În urma războiului, a unei bătălii de asemenea proporţii, este mare nevoie de îngrijire medicală. Pentru cei prea grav răniţi ca să poată fi mutaţi. Pentru cei care nu se puteau întoarce acasă.

— Ai rămas ca să îi tratezi?

— E prea mult spus. În mare, am rămas ca să îi văd

murind.

— Îmi pare rău.

Katherine ridică din umeri cu tristeţe. Văzuse atunci englezi, prusaci şi francezi, toţi doar nişte suflete umile, căznindu-se să mai supravieţuiască o zi pentru ca poate, doar poate, să reuşească să plece acasă.

„Cam ca fugarii francezi pe care îi va trata Harland”.

Vocea aceea din mintea ei se întorsese. Îi amintea că ea făcuse deja ceea ce făcea Harland acum. Bărbaţii aceştia, băieţii aceştia, de fapt, nu fuseseră victime ale artileriei sau ale lamelor de oţel, ci ale circumstanţelor şi ale sorţii, dar mureau oricum. Îndurau fiecare zi cu speranţa că aveau să supravieţuiască îndeajuns de mult încât să plece acasă.

„Nu te pot ajuta”. Aşa îi spusese.

Ceea ce era o minciună. Îl putea ajuta. Îi putea ajuta pe tinerii aceia.

Pentru că nu era doar chirurg, ci şi contrabandistă.

Oricât de mult ar fi încercat să evite asta de când se întorsese, oricât de mult ar fi încercat să fugă de asta, nu avea cum să nege faptul că, într-o vreme, într-o altă viaţă, se pricepuse şi la asta. Cunoştea coastele de pe ambele părţi ale canalului; cunoştea râurile şi căile navigabile care intrau şi ieşeau din Londra. Ştia cum să se ascundă, cum să mintă şi cum să se facă invizibilă.

Cu toate acestea, alesese să nu îl ajute pe Harland din motive egoiste şi nepotrivite.

Iar asta era inacceptabil.

„Nu sunt el”, îi spusese Harland, şi, în momentul respectiv, nu îşi dăduse seama de adevărul din cuvintele lui. Harland nu era Jeffrey. Şi nici ea nu era fata îndrăgostită care fusese cândva. De data aceasta, nu îşi urma inima, agăţându-se cu disperare de iluzia şi de făgăduinţele false de viitor. Dacă avea să o facă, dacă urma să se ducă la Londra cu Harland, avea să îşi urmeze pur şi simplu conştiinţa şi un strop de decenţă umană elementară. Tinerii aceia aveau nevoie de ea.

— Mă bucur că ai riscat şi ne-ai dat o şansă,

Katherine. Mă bucur că eşti aici.

Tresări când o auzi pe Clara.

— Cu toate acestea, riscul pe care ţi l-ai asumat tu când mi-ai dat o şansă nu este sigur nici pentru tine, nici pentru familia ta, zise Katherine. Şi asta era la fel de inacceptabil. Eu şi fratele meu trebuie să plecăm de aici.

Expresia Clarei nu se schimbă.

— Aveam impresia că fratele tău ar trebui să se odihnească acolo unde e cel puţin o săptămână.

— Prezenţa lui continuă nu este sigură pentru nimeni de aici…

— Deşi titlul meu nu mă defineşte, o întrerupse Clara, am descoperit recent că a fi ducesă are într-adevăr şi numeroase beneficii. Cel mai mare dintre ele este, bineînţeles, faptul că eu şi soţul meu avem un rang mai mare ca aproape toţi ceilalţi. Se opri. Căpitanii de dragoni sunt neînsemnaţi.

Katherine îşi coborî privirea spre mâinile ei. Era limpede că Clara fusese informată de vizita lui Buhler.

— Harland mi-a spus despre asta chiar înainte să plece, zise Clara, parcă citindu-i gândurile.

— A plecat?

Abia acum pricepu ce spusese Clara.

— Spre Londra. Zicea ceva despre un caz medical.

Katherine simţi că se prăbuşeşte, de parcă ar fi pierdut un lucru de valoare. De parcă ar fi lăsat să îi scape un lucru de valoare.

— Mi-a zis şi mie câte ceva, murmură ea.

— Ei bine, am vorbit şi despre tine şi fratele tău înainte să plece. Uite ce este, nu trebuie să ştiu cum a fost rănit fratele tău sau ce legătură are cu tine. Harland v-a dat cuvântul lui că veţi fi în siguranţă aici, la Avondale, şi aşa va fi. Puteţi rămâne aici cât vreţi voi.

Lui Katherine îi venea şi mai tare să plângă, aşa că scrâşni din dinţi, ca să alunge senzaţia. Era ridicol.

— De ce faci asta? Pentru mine? Pentru fratele meu? Nu ne cunoşti.

— Harland nu prea vorbeşte despre lucrurile pe care

le-a văzut sau pe care le-a făcut în armată, pe continent. Dar ştiu că încă îl trezesc uneori din somn. Ştiu că tu trebuie să fi văzut şi făcut aceleaşi lucruri. Şi ştiu că ţi-ai sacrificat o parte din viaţă ca să îi ajuţi pe cei aflaţi la nevoie, sfidându-i cu îndrăzneală pe cei care nu au crezut că ai putea să o faci. Sau că ar trebui să o faci. Ridică din umeri. Eu judec după fapte, nu după vorbe. Aşa aflu tot ce trebuie să ştiu despre o persoană.

Katherine avu impresia că încuviinţă din cap.

— Mă bucur că a fost bine la curs, zise Clara, părând să simtă că, deodată, Katherine rămăsese fără cuvinte.

Fără motive, fără ură. De data aceasta, chiar reuşi să încuviinţeze din cap.

— Da.

Clara se duse spre uşa de la bibliotecă şi se opri.

— Cere orice ai nevoie şi vei primi, zise ea, repetând oferta pe care i-o făcuse deja contele de Rivers.

Katherine clipi, năucă. „Răspunsul este limpede”, îi şopti din nou mintea ei. Aşa avea să se îndepărteze de Dover, de fratele ei, de toţi cei de la Avondale. Aşa avea să îşi alunge propriile temeri egoiste şi să facă ceea ce trebuia.

— Cred, zise ea lent, că am nevoie de un cal.

Capitolul 11

Harland se foi întruna, până când se ridică în cele din urmă în şezut ca să aprindă lumânarea ce ardea pe măsuţa de lângă patul lui. Se întunecase cu ore în urmă, şi ar fi trebuit să fie obosit după o zi lungă pe drum. Mersese repede, şi ar fi trebuit să fie încântat că avea să ajungă în Londra în ziua următoare.

Doar că, pe măsură ce se îndepărtase de Avondale,

regretase tot mai mult că plecase. Regretase că plecase fără Katherine, se corectă el. De două ori aproape că se întorsese, dar apoi îşi amintise că ea îşi purtase singură de grijă toată viaţa şi că era deopotrivă ridicol şi încrezut din partea lui să creadă că acum avea nevoie de el să fie cavalerul ei personal în armură strălucitoare. Ştia că gestionase prost propunerea. Şi fusese o idioţenie din partea lui să o sărute. Poate că, dacă ar fi păstrat lucrurile la un nivel profesional şi distant, Katherine ar fi fost acum aici, în siguranţă, departe de căpitanul Buhler.

O zbughise din salon în clipa în care plecase căpitanul. Ameninţările lui Buhler fuseseră destul de făţişe, iar Harland nu ştia ce intenţiona căpitanul. Nu ştia ce măsuri ar fi întreprins căpitanul ca să aresteze un contrabandist şi să îl dea drept exemplu. Sau o contrabandistă.

Harland vorbise cu Clara şi cu Eli înainte să plece, relatându-le foarte clar ce se spusese şi ce ameninţări fuseseră făcute. Eli îi făgăduise că aveau să le poarte de grijă lui Katherine şi fratelui ei. Dar acum Harland se întreba dacă făcuse îndeajuns. Poate că nu…

O bătaie în uşă îi întrerupse şirul gândurilor.

Nu din nou. Hangiţa durdulie venise de patru ori de când sosise la han ca să îl întrebe dacă mai avea nevoie de ceva. Să vină a cincea oară, la o oră atât de târzie, era de-a dreptul absurd. Şi inacceptabil. Şi avea să îi explice foarte clar acest lucru. Se duse cu paşi apăsaţi spre uşă, trase zăvorul şi o deschise cu putere.

— Nu vreau să fiu deranjat…

Se opri brusc.

— Pot reveni într-un moment mai bun. Katherine îşi mută o geantă de pânză voluminoasă pe care o avea pe umăr. Dar aş prefera să nu o fac. Sunt destul de obosită.

Era îmbrăcată cu o mantie simplă gri, cu părul de culoarea şampaniei răsfirat peste umeri şi suflat de vânt într-un fel care îi tăie răsuflarea. Era rumenă în obraji, făcându-i ochii să pară şi mai albaştri. Era ca o lumină diafană pe coridorul întunecos şi mohorât al hanului. Ca un

înger care s-a arătat în cel mai neaşteptat moment în cel mai neaşteptat loc. Harland se întrebă în treacăt dacă nu cumva era o halucinaţie. O plăsmuire a minţii şi a îngrijorării lui.

— Katherine.

— Aşteptai pe altcineva?

Îşi coborî privirea la cămaşa lui şifonată, scoasă din pantaloni, şi la picioarele lui goale.

— Nu, se bâlbâi el. Dar nu… Doar că… Vreau să zic…

Se opri.

— Pot să intru? Sau ai prefera să aştept aici până dimineaţă?

— Da. Cerule, da. Intră!

Harland tresări şi deschise şi mai tare uşa, conducând-o în odaie şi închizând şi zăvorând apoi uşa în urma lor.

— Scuze că am întârziat! Cursul a durat mai mult decât m-am aşteptat.

— Poftim? Mintea lui leneşă nu ţinea pasul. Era limpede că ratase ceva pe undeva. Cum ai ajuns aici?

— Călare.

— Singură?

Katherine părea să fi zâmbit.

— Uiţi, milord, că sunt o simplă muritoare. O femeie comună care poate merge în diverse locuri fără un grup de protectori care să îi păzească virtutea.

— Nu la asta m-am referit. Există tâlhari la drumul mare. Hoţi. Ucigaşi.

— Cu care nu m-am intersectat pe drum, spuse ea pe un ton tranşant.

Harland se duse în faţa ei.

— Ce cauţi aici? întrebă el, nefiind încă pe deplin convins de ceea ce vedea.

— Tu m-ai chemat. Nu am reuşit să ne încheiem conversaţia într-un fel care să mă satisfacă. Şi apoi ai plecat înainte să reuşim să o facem.

— Poftim?

Încă simţea pe ea răceala nopţii şi mirosul de natură –

şi încă unul doar al ei. Katherine se uită în jur la spaţiul îngust, trecându-şi privirea peste lavoar, apoi peste singurul scaun din odaie şi în cele din urmă peste pat. Harland o văzu frământându-şi buza de jos cu dinţii şi, dintr-odată, îşi amintea doar cum se simţise când gustase din buzele acelea. Şi cât de tare îşi dorea să o facă din nou.

— Îţi accept propunerea, zise ea, târându-şi ochii de la pat spre chipul lui.

I se uscă gura.

— Nu cea la care te gândeşti.

— Nu mă gândeam…

Nu se gândea la nimic, de fapt, pentru că mintea nu îi mai funcţiona. Libidoul, în schimb, nu întâmpina astfel de dificultăţi. Îl străbătu un tremur de anticipaţie, şi îi crescu pulsul. Se afla la niciun braţ distanţă de el, în mijlocul unei odăi mici dintr-un han mic dintr-un cătun mic şi, în clipa aceasta, era a lui. Doar a lui.

— Cum m-ai găsit?

Reuşi în sfârşit să formuleze o întrebare logică. Pentru că nu îşi folosise numele adevărat şi, în general, evitase cât mai multe locuri publice posibil.

Katherine ridică din umeri, îşi lăsă geanta pe podea şi îşi dădu jos mantia de pe umeri, atârnând-o pe spătarul scaunului.

— După cal, spuse ea. E acelaşi cu care ai venit la casa noastră. Cel pe care l-ai înhămat la căruţă. Şi m-am gândit că nu ai sta în locuri aglomerate, ţinând cont că trebuie să fii discret. Îl privi în ochi. Nu a trebuit să fiu poliţist ca să te găsesc, deşi a trebuit să trec pe la câteva grajduri până să îl găsesc pe cel potrivit.

Harland se întrebă de ce nu se simţea câtuşi de puţin surprins, ţinând cont că ştia întocmai cât de isteaţă era.

— Hangiţa m-a prins uitându-mă în registru. Aşa că i-am zis că sunt soţia ta, spuse ea cu nonşalanţă. Mi s-a părut dezamăgită.

— Soţia mea.

Mintea, care tocmai i se pusese din nou în mişcare, se scufundă la loc într-o băltoacă de gânduri libidinoase.

— Mi s-a părut eficient. *Amantă* mi s-a părut cam ciudat.

Nu avea să supravieţuiască acestei conversaţii. Nu fără să o sărute din nou.

Katherine se aplecă, apucă breteaua de la geantă şi o trase într-o parte, după care se îndreptă de spate.

— Îmi pare rău că nu ţi-am răspuns cum se cuvine azi-dimineaţă. Singura scuză pe care ţi-o pot oferi este că m-a dat peste cap vizita căpitanului Buhler şi că nu gândeam limpede în clipa aceea.

Cuvintele îi păreau repetate, căci le rostise grăbită. Încă nu reuşea să gândească limpede.

— Vizita căpitanului Buhler?

— Da. După ce m-am gândit puţin la vorbele căpitanului, mi-am dat seama că prezenţa mea continuă la Avondale, în Dover de fapt, îi pune în primejdie pe fratele meu şi pe toţi ceilalţi. Pe sora ta, studentele ei, mătuşile bătrâne ale contelui…

— Am vorbit cu contele înainte să plec…

— Nu m-ai lăsat să termin.

Harland tăcu.

— Tatăl meu este… adică a fost contrabandist. Mama a fost moaşă, dar şi contrabandistă, şi şi-a folosit meseria legală ca acoperire pentru cea ilegală. Aşa am fost crescuţi eu şi Matthew, aşa am trăit şi asta am devenit şi noi. Dar apoi mama a murit, iar eu şi fratele meu am plecat la război. Şi, cât am fost acolo, tata aproape că a murit de mâna soldaţilor pentru o duzină de bidoane de coniac. Matthew aproape că a murit din acelaşi motiv. Şi apoi aş fi putut muri şi eu, încercând să termin ce a început el.

Harland tăcu, indecis. Îşi dădea seama cât de greu îi era lui Katherine să îi mărturisească toate astea. Îşi dorea să o răsplătească la fel. Ceea ce ar fi fost periculos.

— Nu vreau să mai trăiesc aşa. Am văzut prea multă moarte. Nu pot trăi aşteptându-mă ca toţi cei pe care îi iubesc să fie împuşcaţi sau spânzuraţi pentru că, preţ de o clipă, nu s-au mai uitat peste umăr. Îl privi în ochi. Înţelegi?

— Da. Pentru că, ani la rândul, şi el se uitase mereu

peste umăr. Dar sarcina aceasta ne va cere să ne uităm destul de mult peste umăr…

— Nu am zis că nu mă pricepeam la contrabandă şi la alte… demersuri ilegale. Am zis că nu voiam să trăiesc aşa. Dar bărbaţii aceştia, băieţii aceştia, merită o şansă să se întoarcă acasă. Am văzut prea multe suflete care nu au avut ocazia să se întoarcă acasă. Să îşi ia rămas-bun. Şi nu aş putea să fiu împăcată cu mine însămi dacă aş îngădui ca acest lucru să se repete. Mai ales că acum pot schimba ceva.

Harland înghiţi în sec.

— Aşa este corect. Şi, când o vom duce la bun sfârşit, însărcinarea aceasta îmi va oferi mijloacele necesare ca să o iau de la capăt. Ca familia mea să o ia de la capăt. Într-un loc în care nu vom fi nevoiţi să ne uităm peste umăr.

— Eu… Ce-ar fi trebuit să spună? Că era încântat? Că înţelegea? Atunci, mă bucur că te-ai hotărât să îmi accepţi oferta, zise el în cele din urmă, pentru că măcar era adevărat. Nu am ştiut pe cine altcineva aş fi putut ruga să mă ajute cu o asemenea însărcinare. Şi asta era adevărat. Mi-am făcut griji că poate ţi-am dat motiv să te îndoieşti de motivele pentru care ţi-am făcut propunerea. Îşi regretă vorbele de cum le rosti. Nu ştia de ce le spusese. În afară de faptul că era un lucru care rămăsese nerezolvat.

Katherine se îmbujoră şi mai tare, iar Harland se întrebă dacă mai văzuse vreodată pe cineva atât de afurisit de frumoasă.

— Vrei să zici când te-am sărutat, spuse ea.

— Cred că eu te-am sărutat pe tine.

— Eu am început.

Harland clătină din cap.

— Îmi pare rău. Nu ar fi trebuit să deschid subiectul…

— Ba nu. Ai procedat bine. Dar eu ar trebui să îţi cer scuze.

— Pentru ce anume?

— Pentru că am început un lucru pe care nu îl pot duce la bun sfârşit. Se holba la vârful cizmelor acum. Şi nu vreau să îţi ofer vreun temei ca să te îndoieşti de motivele

pentru care ţi-am acceptat propunerea sau pentru care mă aflu aici.

Harland se îndepărtă un pas de ea, ca să nu o atingă. Se lovi cu pulpele de marginea patului, aşa că se lăsă pe saltea, frânghiile scârţâind tare în tăcerea din încăpere. Încercă să găsească vorbele potrivite ca să o liniştească. Cuvinte care să o asigure că oferta lui fusese sinceră şi bine intenţionată, lipsită de aşteptări intime. Cuvinte care să o convingă că îi auzise şi înţelesese mărturisirea.

Desigur, asta nu însemna că, în clipa aceasta, nu o dorea în continuare mai mult decât dorise vreodată pe cineva.

— Nu pot fi cu tine, zise Katherine. Îşi ridică privirea din podea şi îl privi în ochi, cu vocea răguşită, pe chip citindu-i-se suferinţa. Te voi ajuta şi voi lucra cu tine, dar nu îţi pot fi amantă.

Harland ştiuse că avea să spună asta, şi totuşi îl durea mai tare decât ar fi trebuit.

— Katherine…

— Nu mai am ce să îţi dăruiesc, zise ea încet. Sau oricui altcuiva, înţelegi?

Harland văzu că ea strânsese atât de tare de breteaua de la geantă, încât încheieturile degetelor i se albiseră.

Da, înţelegea. Înţelegea ce însemna să fii cu desăvârşire gol. Înţelegea că, oricât de mult ai fi lucrat şi oricât de departe te-ai fi dus, nimic nu putea umple golul pe care ura şi trădarea le lăsau în sufletul tău. Şi, dacă încercai să umpli întunericul acela cu relaţii scurte, care nu însemnau nimic, lucrurile doar se înrăutăţeau. O ştia foarte bine. Încercase varianta asta. Dar se oprise cu mult timp în urmă, acceptând amorţeala ca fiind o opţiune mai bună.

Dar Katherine… era diferită. Îl făcea să simtă din nou. Şi era un lucru pe cât de minunat, pe atât de dureros. Şi nu era încă pregătit să renunţe la ea.

— Vino aici, zise el punându-şi mâna pe saltea, lângă el.

Katherine şovăi.

— Te rog, adăugă el.

Katherine încuviinţă şi dădu drumul la geantă pe podea. O ocoli, apoi se aşeză sfioasă pe pat, lângă el, având grijă să nu îl atingă.

— Vreau un singur lucru de la tine, zise el, ceea ce nu era chiar adevărat.

Pentru că voia totul de la ea. Dar, dacă i-ar fi spus asta, ar fi zbughit-o pe uşă înapoi spre Dover cu viteza gândului.

Katherine se holba la mâinile pe care le ţinea împreunate în poală. Harland se întinse şi o luă de mână, apoi i le aşeză pe cuvertură, între ei, când văzu că ea nu se împotrivea.

— Trebuie să ai încredere în mine, zise el. Să ai încredere în mine că nu te voi trăda niciodată.

Katherine se holbă la mâinile lor împreunate, apoi îşi ridică privirea spre el, iar Harland nu reuşi nici în ruptul capului să îşi dea seama la ce se gândea.

— Am, şopti ea, şi se încruntă, de parcă ar fi fost o noutate şi pentru ea.

— Într-adevăr?

— Da, am, repetă ea mai tare.

— Am vorbit serios când ţi-am zis că eşti neaşteptată, continuă el, încercând să îşi aleagă cu grijă cuvintele, comparându-le cu nevoia care încă îl mistuia. Nu am cunoscut nicio femeie ca tine. Talentată. Inteligentă. Curajoasă şi frumoasă. Şi nu voi regreta niciodată că te-am sărutat. Trebuia să o ştie. Sau că tu m-ai sărutat pe mine, de fapt.

Katherine îl strânse mai tare de mână şi zâmbi uşor.

— Aş minţi dacă aş spune că nu vreau să o mai faci. Trebuia să ştie şi asta. Dar înţeleg.

Katherine întoarse mâinile lor împreunate şi îl mângâie cu mâna liberă pe dosul palmei.

— Cum o chema? întrebă ea. Pe femeia care te-a făcut să înţelegi ura şi urmările ei.

Harland se încordă.

— Era de viţă nobilă, nu-i aşa?

O auzi repetând întrebarea pe care i-o adresase el şi ştiu că o făcuse în mod intenţionat.

— Ai iubit-o?

O altă întrebare pe care i-o pusese el ei, tot intenţionat.

— Aşa am crezut. Aşa mi-am dorit.

Se aşternu din nou tăcerea. Katherine nu îl mai mângâie pe mână, dar nu îşi trase mâna din a lui.

— Jeffrey Walton. Amantul… meu.

Harland nu cunoştea numele. Dar recunoscu darul pe care i-l încredinţase Katherine: încredere.

— Patrice Hayward, răspunse el. Soţia mea.

Katherine îşi ridică privirea de la mâinile lor, uitându-se la el cu ochi mari şi nesiguri.

— Îmi pare rău.

— Şi mie.

De data aceasta, o strânse el mai tare de mână.

Ea se mişcă şi îşi lăsă capul pe umărul lui, iar el închise ochii, inhalându-i mirosul, simţindu-i părul moale pe braţ.

— Eşti un om bun, Harland Hayward, zise ea simplu.

Ba nu era un om bun. Un om bun i-ar fi spus că avea propriile interese când venea vorba despre coasta din Dover. Un om bun i-ar fi spus lucrurile pe care le făcuse şi pe care continua să le facă şi care puneau şi familia ei în primejdie. Un om bun nu şi-ar fi dorit cu disperare să îi cuprindă faţa cu mâinile şi să o sărute până o lăsa fără simţire. Să îi dezlege rochia şi să o vadă cum se prelinge la podea şi apoi să împingă şi restul veşmintelor de pe ea. Să o întindă în pat, să guste fiecare părticică din ea şi să o facă să uite de orice, mai puţin de el. Şi abia mai târziu să îşi facă griji pentru consecinţe.

— Ar trebui să dormi puţin, zise el cu voce aspră. Mâine ne aşteaptă o nouă zi de drum lung. Poţi dormi pe pat. Dorm eu pe podea.

Dădu să se ridice, dar se opri când îi simţi atingerea pe braţ.

— Rămâi, zise ea.

Harland închise ochii. Nu era convins că avea atâta voinţă.

— Te rog.

Încuviinţă şi se aplecă, stingând lumânarea, cufundând odaia în întuneric. Se întinse pe pat, cât mai aproape de margine. O auzi dându-şi jos cizmele şi apoi se întinse lângă el, cu spatele lipit de el. Îşi puse mâna pe umărul ei şi se înjură în gând în o mie de feluri că fusese un prost. „Ai încredere în mine”, aşa îi spusese. „Înţeleg”, aşa îi zisese.

Acum, aici, în timp ce îi simţea trupul cald, curbele cuibărite în ale lui, înţelegea un singur lucru: cât de mult o dorea.

— Vei fi aici mâine-dimineaţă? întrebă ea dintr-odată.

Harland se încruntă. Ce întrebare mai era şi asta? Unde altundeva să se ducă?

— Bineînţeles, murmură el.

— Promiţi?

— Promit.

O simţi încuviinţând din cap, apoi îi simţi mâna atingând-o pe a lui, de parcă ar fi vrut să se asigure că nu plecase.

— Mulţumesc, şopti ea.

Nici asta nu avea logică.

În câteva minute, respiraţia i se schimbă, şi trupul i se relaxă lipit de al lui.

Iar el închise ochii, resemnat cu gândul că avea să fie cea mai lungă zi din viaţa lui.

Capitolul 12

Katherine uitase cum era Londra pe timp de vară. Încă i se făcea greaţă de la duhoarea râului şi a bordelurilor de pe malurile lui, indiferent de câte ori fusese aici. Până terminară de trecut podul Blackfriars, lui Katherine îi era deja dor de brizele curate şi proaspete de pe coasta

Doverului şi de sunetul alinător şi statornic al valurilor îndepărtate. Sunetele din oraş erau asurzitoare şi câtuşi de puţin alinătoare. O cacofonie de zgomote, omeneşti şi animalice, toate răsunând pe fundalul de roţi de la o mie de cărucioare, căruţe şi trăsuri care se luptau să îşi găsească loc pe străzile înguste.

Dar lăsaseră deja în urmă partea aglomerată a Londrei, şi era mai bine aici, la marginea oraşului. Katherine îşi feri ochii de lumina soarelui care dănţuia pe marmura casei masive ce tocmai deveni vizibilă. O vilă impunătoare, se gândi ea, un alt tribut pentru bărbaţii care aveau suficienţi bani ca să le construiască. Doar că aceasta era diferită. Aceasta se afla pe o moşie împrejmuită de un gard, iar Katherine şi-o închipui ca pe o închisoare idilică foarte frumuşică. Se întrebă dacă gardul trebuia să îi oprească pe oameni să intre sau să iasă.

Lângă ea, Harland îşi mână calul spre ceea ce părea a fi o gheretă de paznic, care s-ar fi potrivit mai bine la baza unui castel, nu într-o vilă. Katherine încercă să nu se uite la el. Aşa cum încercase să nu se uite la el din clipa în care se trezise, înainte să se crape de ziuă, cu braţul lui peste mijlocul ei, cu trupul lui dur lipit de al ei, cu capul ei pe umărul lui şi simţindu-i cadenţa statornică a răsuflărilor în ureche.

Fusese o prostie din partea ei să îi ceară să rămână. O femeie deşteaptă l-ar fi lăsat să doarmă pe podea, iar ea ar fi dormit în pat. În tăcerea rece de dinainte de ivirea zorilor, când se trezise şi îl găsise exact unde promisese că avea să fie, avusese nevoie de toată voinţa ca să nu se întoarcă spre puterea, siguranţa şi căldura lui şi să nu îşi dovedească singură că era o mincinoasă. Să nu îl facă amantul ei şi la naiba cu orice consecinţe! Şi acum, era ispitită să facă la fel. Iar ispita aceasta nu dispărea.

— Când îi vom putea vedea pe prizonieri? întrebă ea, mângâindu-şi calul obosit pe grumaz, încercând să îşi distragă atenţia.

— Nu ştiu sigur, răspunse el cu glas stins.

— Vor fi aduşi aici?

— Nu. Vor rămâne pe râu.

— Deci îi vom duce în sus pe Tamisa. Şi apoi vom traversa canalul.

— Da.

— Cu ce tip de navă?

— Nu ştiu sigur.

— Splendid, bombăni ea, gândindu-se că ar fi trebuit să îl întrebe toate astea mai repede.

Şi poate că ar fi făcut-o dacă discursul pe care îl repetase cu grijă nu s-ar fi prăbuşit noaptea trecută în explicaţii şi mărturisiri. Dezvăluirea aceea de adevăruri şi secrete o lăsase nesigură, în derivă şi… cu o nevoie intensă de afecţiune. Katherine tresări. Nu avea nevoie de afecţiune. Nu avusese nevoie de nimeni de multă, foarte multă vreme.

— Încă te poţi răzgândi. Încă te poţi întoarce la Dover.

Katherine se încruntă şi nici măcar nu se sinchisi să îi răspundă.

— Ce e locul ăsta? întrebă în schimb.

— Casa Helmsdale, răspunse Harland.

— Văd şi eu asta, zise ea holbându-se la placa de piatră sculptată ce se întrezărea sub o iederă de lângă gheretă. Dar ce este? O locuinţă? Un azil? O închisoare? O casă de întruniri?

Harland scoase un zgomot ciudat, posibil un chicot.

— E puţin din toate, zise el.

— Ce util, spuse ea sarcastic, întorcându-se spre el.

Ceea ce fu o greşeală, pentru că acum tot ce observă fu felul în care soarele îi făcea părul să pară roşu, felul în care haina lui simplă îi îmbrăca umerii laţi şi felul în care pantalonii îi îmbrăţişau coapsele.

Se îndreptă în şa. Trebuia să se oprească. Să se gândească la însărcinarea de care îşi promisese că avea să se ocupe.

— Doi bărbaţi în gheretă, zise ea. Încă o duzină care ne-au urmărit pe străduţă, ascunşi după gard. Mă rog, în mare parte ascunşi. Ce ar trebui să ştiu mai exact?

— Proprietarul acestei case este colegul despre care

îţi ziceam. Ia foarte în serios siguranţa lui proprie, precum şi a casei şi a bunurilor pe care le deţine.

— Iar gardul e ca să-i împiedice pe oameni să iasă sau să intre? întrebă ea.

— Depinde de persoană.

Katherine îi aruncă o privire tăioasă lui Harland, neştiind sigur dacă glumea sau nu. Nu părea să glumească. Părea încruntat. Îşi mută privirea de la el spre umbrele care ieşiseră din structură şi se poziţionaseră în faţa porţii uriaşe. Aduceau mai mult a gorile decât a bărbaţi. Ambii stăteau cu o mână pe săbiile pe care le purtau într-o parte. Ambii aveau un pistol în cealaltă.

— Doctore Hayward, zise cel din stânga, deşi o privea pe Katherine. Te aşteptam. Dar nu ni s-a spus că vei fi însoţit de o amantă.

Katherine îşi opri calul brusc şi se holbă la rândul ei, fără să clipească. Cunoştea genul acesta de oameni. Lucrase cu astfel de oameni de-a lungul coastelor şi tratase astfel de oameni în corturile medicale. Cântăreau şi măsurau purtarea şi tăria de caracter, îndrăzneala şi loialitatea. Dar, în cele din urmă, ţineau cont de judecata altcuiva. A unui lider de echipă. A unui ofiţer comandant.

— Chirurg, îl corectă Harland.

— Poftim?

— Doctoriţa Wright nu este amanta mea. Este chirurg.

— Nu se poate, îl luă în derâdere paznicul.

— Ba te asigur că se poate, zise Harland răbdător.

Cei doi bărbaţi se priviră neîncrezători.

— Ce caută aici?

— Întreabă-ţi stăpânul.

Harland lăsă frâiele pe grumazul calului.

Katherine îi privi pe cei doi paznici uitându-se din nou unul la celălalt. Cântăreau dacă nesiguranţa şi întrebările lor meritau să fie aduse în atenţia şefului lor. Mai văzuse şi asta de o mie de ori. Se holbă la ei ca împietrită, fără să le arate în vreun fel că toate astea i se păreau sub aşteptări.

— Suntem pe drumuri de două zile pentru că mi s-a dat de înţeles că trebuie să ne mişcăm rapid, zise Harland,

întrerupând tăcerea încordată care se aşternu. Dar, întrucât se pare că nu este cazul, ne întoarcem mâine, după ce veţi fi avut timp să confirmaţi că am fost solicitaţi. Vă rog să-i transmiteţi lui King salutările noastre.

Apucă frâiele şi dădu să întoarcă iute calul.

— Aşteaptă. Cel mai înalt dintre paznici prinse frâiele în pumnu-i cărnos.

Celălalt paznic îşi luă mâna de pe mânerul sabiei şi îşi vârî pistolul la betelia pantalonilor. Se mişcă şi împinse cu forţă poarta din fier forjat, deschizând-o.

— Dacă ne minţi, doctore Hayward…

— Veţi pune să fiu împuşcat, încheie Harland fraza în locul lui. Da, da, cred că ştiu deja cum merg lucrurile pe aici.

Katherine îl privi pe Harland cu coada ochiului. Începea să îşi explice tot mai bine de ce nu lua în seamă activităţile ilegale, tăinuite din Dover, ţinând cont că situaţia curentă nu părea să i se pară câtuşi de puţin deranjantă. Începea să îşi dea seama că Harland Hayward nu era deloc aşa cum îl crezuse ea. Harland se răsuci în şa în timp ce îşi conduse calul pe aleea lungă.

— Haide, doctoriţă Wright, zise el. Ne aşteaptă răspunsurile la întrebările noastre.

Capitolul 13

Harland se plimbă încolo şi încoace prin birou.

În afară de antreu, cu podelele lui din piatră lustruite, cu pereţii lucioşi şi tavanul înalt de care atârnau candelabre de cristal strălucitoare, aceasta era singura încăpere din casa Helmsdale pe care o văzuse vreodată. Presupuse că şi aceasta, ca antreul, era menită să impresioneze.

Un birou de mahon masiv, fără obiecte îngrămădite pe el, se afla în centrul încăperii, cu un scaun de piele în spatele lui. Un covor de lână scump întreţesut cu o nuanţă stacojie subtilă era întins peste podeaua de lemn lucioasă.

Ca în antreu, candelabre de cristal şi de perete luminau încăperea, alungând orice umbră a înserării. Pereţii erau tapetaţi într-o nuanţă de roşu-închis intens, lucru pe care Harland îl observase doar după cel puţin vreo şase vizite, deoarece lucrările de artă atârnate pe ei îţi atrăgeau, de fapt, întru totul atenţia.

Deşi acum abia de le mai observa. Cu fiecare minut care trecea, începea să creadă că nu fusese o idee bună să o aducă pe Katherine aici. Ceea ce era o prostie, ştia asta. Katherine Wright fusese de acord să îl ajute ştiind exact în ce se implica şi era important să fie aici, ca să poată auzi aceleaşi informaţii ca el. Era egala lui, nu o floare fragilă pe care trebuia să o protejeze.

O privi dând roată încăperii, cu mâinile împreunate la spate, cercetând cu atenţie lucrările de artă. Portrete, scene biblice şi creaturi mitologice atârnau în rame aurite, fiecare lucrare cu o vârstă şi istorie bogate. Se opri în faţa picturii care domina spaţiul din spatele biroului.

— Aceasta este destul de… violentă, zise ea fără să se întoarcă. Mă întreb ce-a făcut ca să merite una ca asta.

— *Iudita decapitându-l pe Olofern,* îi spuse Harland, alăturându-i-se în faţa picturii.

Ilustrată în culori vibrante, o tânără mânuia o sabie curbată împlântată în gâtul unui bărbat care avea ochii bulbucaţi de groază.

O slujnică bătrână zăbovea lângă umărul Iuditei, cu o mină crudă şi privirea vag înnebunită.

— Olofern a fost un general ale cărui armate erau pe punctul de a distruge casa Iuditei, oraşul Betulia, continuă Harland. În noaptea de dinainte să se întâmple acest lucru, Iudita s-a strecurat în cortul lui pentru că toată lumea ştia că generalul îşi dorea cu disperare să se culce cu ea. În cele mai multe versiuni ale poveştii, se spune că a aşteptat până a leşinat de la băutură, după care i-a tăiat capul.

— Mmm. Katherine privi cu atenţie pictura. E şi acesta un fel de-a te ocupa de problemă. Deşi nu sunt convinsă că a fost cel mai bun.

— Propuneţi o altă soluţie, doctoriţă Wright? se auzi o

voce de la intrare.

Harland se răsuci şi îl găsi pe King sprijinindu-se cu nonşalanţă în bastonul cu vârf de argint pe care îl avea mereu la el. Era aranjat impecabil, ca de obicei, cu cămaşa şi lavaliera orbitor de albe, iar haina şi pantalonii de un negru imaculat. Părul lui roşcat-auriu era aranjat într-un stil modern, iar cizmele îi erau lustruite de luceau ca oglinda. Bărbatul arăta ca un prinţ! Deşi, sub exteriorul acela desăvârşit, se ascundea un bărbat ambiţios, periculos şi nemilos. Un bărbat care îi putea oferi orice oricui dacă preţul era corect. Un bărbat pe care îl contraziceai o singură dată – şi nu supravieţuiai îndeajuns cât să repeţi isprava.

Harland înaintă. Era limpede că paznicii îl informaseră deja pe King de prezenţa lui Katherine, dar le făcu oricum cunoştinţă aşa cum se cuvenea.

— Doctoriţă Wright, el este colegul meu, King. King, ea este doctoriţa Wright, chirurgul care mă va asista în următoarele zile.

Alesese să i se adreseze lui Katherine folosindu-i profesia nu doar pentru că era adevărul, ci şi pentru că, spera el, îi ilustra lui King natura relaţiei lor. King nu tolera deloc ataşamentele personale când venea vorba despre afaceri. Ataşamentele personale implicau emoţie, iar aceasta îi făcea pe unii oameni altminteri inteligenţi să ia decizii proaste.

King îl privi încă o dată pe Harland cu ochii de un albastru pal, după care îşi mută din nou privirea spre Katherine.

— Încântată, domnule King, zise Katherine politicoasă. Părea pregătită să înfrunte comentariile pline de neîncredere, ca de obicei.

— Doar King, zise bărbatul. Şi trebuie să îmi spuneţi soluţia la care vă gândeaţi la dilema Iuditei.

Katherine îl privi cu atenţie pe King, de parcă i-ar fi evaluat sinceritatea.

— Aştept, doctoriţă Wright.

— Prea bine. Se întoarse spre pictură. Decapitatul nu

este doar murdar, ci şi dificil, cu precădere pentru o femeie care s-ar putea să nu fie îndeajuns de puternică pentru o asemenea faptă. Pe lângă muşchii, ligamentele şi tendoanele care se găsesc de obicei la gât, şira spinării poate fi foarte greu de retezat, mai ales că foloseşte o sabie mică, nu un instrument cu mai multă forţă, cum ar fi o ghilotină. Jetul arterial ar fi ţâşnit peste tot, pe cadavru, pe cearşafuri, pe cort şi pe ludita, ceea ce înseamnă că i-ar fi fost foarte dificil să fugă neobservată. Poate că l-a ucis pe general, dar cel mai probabil nu a supravieţuit nici ea. Şi mai rău este că a adus o martoră, iar bătrâna nu îi conferă niciun avantaj tactic.

King înaintă până ajunse în drept cu Katherine, iar Harland se foi neliniştit. Bărbatul se holba în continuare la ea şi nu se uitase nici măcar o dată în spate, spre el.

— Continuaţi, doctoriţă Wright!

— Presupun că o variantă ar fi fost otrava, dar, istoric vorbind, a fost preponderent o armă folosită de femei, aşa că ar fi fost din nou bănuită, ţinând cont de prezenţa ei acolo. Iar otrava poate fi imprevizibilă şi imprecisă.

— Ziceţi că nu ar fi trebuit să îl ucidă?

— Nicidecum. Zic că, dacă aş încerca să îmi salvez casa, oraşul, nu ar fi de ajuns să îl ucid pe general. Aş ucide astfel doar un bărbat, nu cauza. Generalul ar fi pur şi simplu înlocuit cu un alt ofiţer, dornic să îndeplinească ordinele comandantului lui mort şi martirizat. Oraşul ar cădea oricum după moartea lui, probabil mai rapid şi cu mai multă cruzime, drept răzbunare.

Harland se holbă la ceafa lui Katherine, puţin neliniştit de maniera senină în care îţi exprima astfel de păreri.

„Nu am zis că nu mă pricepeam la contrabandă şi la alte… demersuri ilegale. Am zis că nu voiam să trăiesc aşa”.

Era limpede că Harland nu o ascultase cu prea mare atenţie.

— Ludita trebuie să le dea ofiţerilor generalului un motiv ca să se îndoiască de el şi de motivele din spatele ordinelor pe care le-a dat. Să le insufle nesiguranţă şi

confuzie, continuă Katherine.

— Şi cum aţi face asta, doctoriţă Wright?

— Dacă Olofern o dorea pe Iudita cu atâta disperare înseamnă că îl putea manipula. Îl putea ademeni din rândul ofiţerilor lui. Îl putea face pur şi simplu… să dispară – şi apoi să îl ucidă. Aşa nu doar că se elimină problema dovezilor, dar şi trupul poate fi ascuns într-un loc în care să nu fie găsit vreodată. Katherine ridică din umeri. În cel mai bun caz, generalul moare, cauza moare odată cu el şi oraşul este lăsat în pace, ofiţerii lui crezând că liderul lor a fugit, ca un laş. În cel mai rău caz, ofiţerii întârzie distrugerea oraşului, aşteptând întoarcerea generalului înainte de a lua o hotărâre, iar locuitorii au timp să fugă.

King bătu darabana în capul bastonului, un rubin licărind pe degetul lui mic în lumină.

— Spuneţi-mi, doctoriţă Wright, aveţi experienţă cu decese contractate?

— Poftim?

Harland se îndreptă de spate. Doar nu sugera ce…

— Asasinări, clarifică King.

Katherine doar îşi înclină capul.

— Nu.

— Păcat. Aţi avea mintea necesară pentru ele. Şi vocaţia. Aruncă o privire în spate, la Harland. De ce ai adus-o, Strathmore?

Interesul dispăru, înlocuit de o răceală distantă.

Era limpede că Patrick Gibbs nu trecuse pe-acolo ca să discute cu King de când plecase din Dover. Harland se apropie de Katherine.

— Voi avea nevoie de ajutor în zilele următoare. Ajutor medical, se simţi obligat să specifice.

— Nu îmi plac surprizele, Strathmore.

— Dacă mi s-ar fi oferit mai mult timp, aş fi trimis la rândul meu un avertisment, răspunse Harland calm.

— Mmm. King se îndepărtă de pictură şi îşi sprijini bastonul de birou, apoi se aşeză pe scaunul lat. Presupun că ai dreptate. Îşi puse cizma peste genunchi, bătând darabana pe pielea lustruită. Şi crezi că doctoriţa Wright va

fi un bun de preţ în sensul acesta?

— Nu mă întreba pe mine. Întreabă-i pe bărbaţii care s-au întors vii de la Nivelle, Toulouse sau Waterloo.

King se opri din bătut darabana. Peste încăpere se aşternu o tăcere densă şi apăsătoare. În cele din urmă, King o privi din nou pe Katherine.

— Ia spuneţi-mi, doctoriţă Wright, ce credeţi că faceţi aici?

— Situaţia i-a fost explicată doctoriţei Wright, interveni Harland.

King flutură din mână.

— Vreau să aud ce are de spus doctoriţa Wright.

Harland o văzu pe Katherine privindu-l în ochi înainte să se întoarcă spre King.

— Îl voi asista pe Lord Strathmore ca să menţină în viaţă cel puţin patru bărbaţi cu vârste şi stări de sănătate diferite până în momentul în care vor putea fi transportaţi pe coasta Franţei.

King îşi uni degetele.

— Aveţi un stil poetic de-a vă exprima.

— De fapt, am întrebări.

Nu îl privi pe Harland. Două sprâncene roşcate-aurii se ridicară uşor.

— Chiar vă rog, întrebaţi-mă orice vreţi, murmură King. S-ar putea să aleg să vă răspund. Sau nu.

— Căpitanul navei care ne va transporta în sus pe râu şi apoi de partea cealaltă a canalului…

— Un căpitan foarte iscusit.

— E un mincinos iscusit? întrebă Katherine.

— E o întrebare stranie.

— E o întrebare importantă. Deoarece căpitanul dumneavoastră va fi pus la încercare de patrule cel puţin de două ori în sus pe Tamisa, în estuarele estice. Întrebări de rutină în cazul în care absenţa fugarilor trece neobservată. Altminteri, întrebări agresive.

King îşi puse mâinile în poală.

— Cum spuneam, doctoriţă Wright, este foarte iscusit. În toate privinţele. Drept dovadă, lucrează de ani în şir

pentru mine, spuse el cu voce calmă.

— Mă bucur să aud asta. S-ar putea ca viaţa mea să depindă de acest lucru, spuse Katherine cu voce la fel de calmă. Unde trebuie transportaţi pacienţii?

— Franţa.

— Calais? Dunkirk? Cherbourg?

King îşi lăsă capul pe spate gânditor.

— Wissant, zise el în cele din urmă.

— Pe plajă sau în oraş?

King îşi lăsă piciorul pe podea şi se ridică în şezut.

— Ce aţi recomanda, doctoriţă Wright?

— Plajele sunt plate. Expuse. Se poate ajunge uşor, spaţiu mare şi gol, dar nu prea ai acoperire. Cel mai bine este să fie folosite când este lună nouă. Pe de altă parte, satul este micuţ. Sigur vom fi observaţi, ceea ce ar putea funcţiona în favoarea dumneavoastră dacă sunteţi pregătit să le prezentaţi un lucru lumesc la care se aşteaptă. În cazul de faţă, cred că am vrea să nu fim observaţi. Funcţionarii portuari încep să se agite şi, prin urmare, să devină imprevizibili dacă va fi nevoie să cărăm oameni la mal pe tărgi. Încă se tem de vărsat. Îşi ridică bărbia şi adăugă: Folosiţi plajele.

King îl privi pe Harland.

— Mi-ai prezentat-o drept chirurg, Strathmore.

— Într-adevăr, răspunse Harland pe un ton dur şi câtuşi de puţin spăşit.

Dumnezeu ştie ce îi trecea prin cap lui King…

— Lasă-ne singuri, Strathmore.

Harland se crispă.

— Nu este nevoie.

Toate jurămintele pe care şi le făcuse că avea să îşi ignore tendinţele de cavaler se risipiră, şi aproape că îl copleşi imboldul de a o proteja de acest bărbat. Lucru absurd, de altfel, pentru că el o adusese aici.

Absurd pentru că începea să vadă foarte limpede că nu ştia mai nimic despre Katherine Wright.

Chipul lui King se înăspri.

— Iar eu te pot asigura, Lord Strathmore, că este

necesar. Aşa cum fac cu toate persoanele de care depind pentru a îndeplini însărcinări pentru care sunt, în definitiv, răspunzător, voi face o verificare prealabilă şi voi hotărî dacă este capabilă şi demnă de încredere.

Cu alte cuvinte, se gândi Harland, King nu o avea cu nimic la mână pe Katherine. Nu aşa cum îl avea la mână pe el. King avea să facă tot posibilul să îndrepte acest lucru.

La naiba, nu ar fi trebuit să o aducă pe Katherine aici. Fusese o greşeală.

— Va dura doar o clipă, Lord Strathmore, spuse King. Se ridică şi se întoarse cu spatele la Harland, privind din nou cu atenţie pictura cu Iudita. Te pot asigura că respect femeile care au destulă minte cât să nu îşi ceară iertare pentru asta. Nu o voi silui pe doctoriţa Wright, nici nu o voi ucide în următoarele zece minute. Deşi, adăugă el uşor amuzat, dacă dispar brusc şi nu mă mai găsiţi, veţi şti pe cine să întrebaţi în caz că vreţi să îmi găsiţi cadavrul.

*

Katherine îl privi cu coada ochiului pe King şi se înfioră.

Nu era un soldat sau o gorilă. Era generalul care ar fi distrus fără scrupule Betulia dacă acest lucru era în interesul lui şi probabil că i-ar fi spintecat gâtul Iuditei după ce o forţa să îşi privească oraşul cum era distrus. În fosta viaţă a lui Katherine, întâlnise bărbaţi ca el pe plaje pustii şi în taverne aglomerate, pe drumuri pustii şi în porturi pline ochi de oameni, de-a lungul liniilor de coastă de-aici până în Franţa. Bărbaţi isteţi şi violenţi mânaţi de lăcomie, control sau teamă.

Katherine nu ştia ce anume îl mâna pe el. Poate că lăcomia, într-o anumită măsură, ţinând cont de lucrurile frumoase cu care se înconjurase. Şi cu siguranţă exista şi un element de control. Cât despre teamă, oricare ar fi fost demonii lui personali, îi ascundea bine.

— Spuneţi-mi despre Wissant, zise el, rupând tăcerea care se aşternu după plecarea lui Harland.

Katherine îşi împreună mâinile la spate şi se duse spre o altă pictură în care era ilustrat un bărbat în armură care ucidea o bestie cu solzi ce se zvârcolea. Se gândi la întrebarea lui, dar nu găsi niciun motiv să nu răspundă.

— Am lucrat pe secţiunea aceea de coastă, zise ea. Pe plaje. Când am fost mai tânără.

— Deci îl cunoaşteţi pe *monsieur* Mercier.

— Guillaume? Numele neaşteptat al vechiului ei prieten o luă prin surprindere. Vă ştiţi?

King o privea acum cu intensitatea unei păsări de pradă.

— Din nefericire, nu. Îmi doresc să remediez acest lucru. Asociaţii mei actuali de pe acea porţiune, deşi sunt competenţi, operează la scară mică. *Monsieur* Mercier oferă un potenţial şi oportunităţi mult mai mari. Totuşi, în ultima vreme, s-a dovedit a fi cam… evaziv.

Instincte de demult se stârniră cu rapiditate şi cu intensitate. Nu se ofereau niciodată informaţii voluntar, ci se vindeau sau erau folosite ca tocmeală când voiai sau aveai nevoie de ceva. Iar Katherine habar n-avea ce voia sau de ce anume avea nevoie acest bărbat de la Guillaume Mercier, deşi îşi închipuia într-o oarecare măsură.

— Nu l-am mai văzut de multă vreme.

De ani în şir. Îşi întoarse privirea din nou spre pictură. Îi veni în minte imaginea unei haine de cavalerie franceze mânjite de sânge, pe care o spintecase cu cuţitul ca să vadă cât de gravă îi era rana de la şold. Îl găsise după carnajul din ultima bătălie, iar el supravieţuise, mulţumită ei. Şi cu foarte mult noroc.

— *Monsieur* Mercier a fost unul dintre cei mai buni contrabandişti din Franţa în perioada în care l-am cunoscut eu, zise ea cu grijă. Dacă mai operează de-a lungul coastei, îmi închipui că este la fel de precaut. Soldaţii aflaţi de ambele părţi ale canalului, care vor să se ia la bătaie, nu mai sunt distraşi acum de război.

— Într-adevăr.

Katherine îşi ţinu privirea aţintită la bestia muribundă.

— Lord Strathmore nu a vorbit niciodată despre

dumneavoastră.

— Oh? Katherine se desprinse de lângă pictură şi se duse să cerceteze alta, de data aceasta un portret al unei tinere femei, cu părul desfăcut, cu cearşaful tras peste pieptul gol. Până în urmă cu două zile, nici mie nu mi-a vorbit vreodată despre dumneavoastră.

Îl auzi pe King mişcându-se din spatele biroului, paşii lui abia auzindu-se pe covorul gros.

— Ce înseamnă pentru dumneavoastră? întrebă King. Baronul.

Katherine se întoarse spre el.

— Mă bucur că aţi întrebat. Aveam de gând să vă întreb acelaşi lucru.

King se afla chiar în faţa ei, privind-o cu ochi pali, reci şi inexpresivi.

— Vă culcaţi cu el?

Voise să o şocheze, ştia asta, ca să îi evalueze şi să îi puncteze reacţia. Erau mai multe în joc decât un simplu interviu pentru o slujbă. Doar că nu ştia exact ce anume.

Îşi desfăcu mâinile de la spate.

— Dar dumneavoastră?

Nu era singurul care învăţase să interpreteze reacţii.

— Nu.

Nu părea ofensat. Nici măcar uşor surprins. Părea… meditativ.

— Atunci, avem un lucru în comun.

— Mmm, îngână King, sprijinindu-se în baston. Momentan.

Katherine îşi înăbuşi imboldul de-a se încrunta. „Nu momentan, ci pentru totdeauna”.

— Sunteţi foarte diferită de răposata lui soţie.

Katherine nu ştia cum ar fi trebuit să răspundă la asta, aşa că nu spuse nimic.

— I-a cerut să renunţe la meseria de doctor a doua zi după nuntă. A refuzat.

King căuta o anumită reacţie, ştia asta. O reacţie pe care nu avea să i-o ofere.

— Foarte bine, spuse ea simplu.

— Aţi cunoscut-o vreodată? Pe soţia lui?

— Nu.

Nu reuşea să îşi dea seama încotro se îndrepta această conversaţie şi nu era deloc convinsă că voia să afle.

— A murit într-un accident public, foarte… obscen, în Hyde Park, continuă King. Amantul ei a murit în acelaşi accident.

Lui Katherine i se puse un nod în stomac, şi se înfurie imediat, inexplicabil, în numele lui Harland. Iată reacţia pe care o căuta King. O înăbuşi, răspunzând pe un ton voit plictisit.

— Şi cum aţi putea să ştiţi că era amantul ei?

— Erau amândoi goi când au murit. Îşi trecu mâna peste capul de argint al bastonului. Presupun că există şi alte posibilităţi. Dar am descoperit că, de cele mai multe ori, cu precădere când vine vorba despre cei din înalta societate şi predilecţia lor pentru diversiuni egoiste şi distructive, când auzi copite, nu te uiţi după zebre.

Repulsia se alătură furiei. Era de ajuns.

— Nu ştiu de ce credeţi că aş fi interesată de astfel de bârfe.

King zâmbi, deşi nu şi cu privirea.

— Mulţi vă vor spune că Strathmore şi-a ucis soţia. Că a făcut-o să se îndepărteze şi, în cele din urmă, să îşi găsească moartea datorită… egoismului său de a-şi urmări propriile ambiţii şi pentru că a sfidat aşteptări şi răspunderi.

— Şi credeţi că asta face şi acum? Că îşi urmăreşte propriile ambiţii egoiste şi sfidează aşteptări pe spinarea mea?

— Aşa face, oare?

Katherine îl privi în ochii glaciali.

— Spuneţi-mi dumneavoastră.

— Nu, zise el în cele din urmă. Presupun că nu.

— Atunci, mă bucur că suntem de acord. Alegerile mele îmi aparţin. La bine şi la rău. Se opri, apoi continuă: Şi poate că răposata soţie a doctorului Hayward ar fi trebuit trasă la răspundere pentru ale ei.

— Poate că da, într-adevăr. King se duse înapoi spre portretul Iuditei. Baronul ştie cu ce vă ocupaţi? întrebă el fără să se uite la ea. Pe lângă amputări şi alte cele?

— Cu ce mă ocupam, îl corectă Katherine. Şi da, ştie. Baronul nu e prost. Nici slobod la gură. Datorită acestor două lucruri şi profesiei lui ca medic, este la curent cu tot soiul de secrete existente de-a lungul coastelor din Dover.

— Da, încuviinţă King, întorcându-se uşor, cu o mină gânditoare. Şi aveţi dreptate. Nu e prost. Şi se pricepe foarte bine să ţină secrete.

Katherine se foi, începând să se neliniştească. Avea impresia foarte clară că îi scăpase ceva.

— Nu mai lucraţi în... import? întrebă King părând aproape dezamăgit.

— Nu.

— Iarăşi e păcat. Se holbă la ea. Vă irosiţi cu desăvârşire aptitudinile şi mintea. Dacă veţi dori, pot îndrepta oricând acest lucru, cu o răsplată pe măsură. Am mereu nevoie de persoane cu abilităţi rare. Mai zâmbi o dată lipsit de emoţie. Cum ar fi cele pe care le posedă Lord Strathmore. Sau doctorul Hayward, în funcţie de zi.

— Zilele în care aveţi nevoie de un doctor discret.

— Da, spuse King lent. Zilele în care am nevoie de un doctor discret. Se opri. Ia spuneţi-mi, doctoriţă Wright, de ce aţi acceptat să faceţi asta?

Sub nicio formă nu avea să repete mărturisirea de noaptea trecută. Un bărbat ca el nu ar fi înţeles.

— Lord Strathmore m-a rugat să îl asist, iar eu mă aflam într-o situaţie care mi-a permis să accept.

— Haide, doctoriţă Wright! Nimeni nu face nimic din bunătatea inimii. Toată lumea are un motiv, ascuns sau nu, rosti el pe un ton dezaprobator. Vorbiţi despre alegeri. Vreau să ştiu ce anume o motivează pe a dumneavoastră.

Katherine ridică din umeri.

— Lord Strathmore s-a oferit să mă recompenseze pentru timpul şi abilităţile mele, zise ea, oferindu-i un motiv pe care l-ar fi înţeles. Toată lumea înţelegea banii. Acelaşi motiv pentru care baronul o face pentru dumneavoastră,

adăugă ea.

King o privi în ochi o fracţiune de secundă prea mult.

— Într-adevăr, murmură el în cele din urmă. Într-adevăr.

Fir-ar să fie, nu îi plăcea deloc. Se întâmpla ceva mai profund aici, şi nu reuşea să îşi dea seama ce anume.

King se întoarse fără grabă la biroul lui.

— Avem multe detalii de discutat înainte să acţionăm mâine, acum că faceţi parte din plan. Se aşeză pe scaun şi o privi. Vă rog să îl chemaţi pe Lord Strathmore înapoi, doctoriţă Wright, înainte să facă o gaură în covorul de afară. A fost importat de la Constantinopol, şi ţin destul de mult la el.

Capitolul 14

Harland se holbă la tavanul întunecos, neputând să doarmă, chiar dacă era epuizat, pentru că mintea refuza să i se liniştească.

Poate că îl deranja că planul care avea să fie pus în aplicare în următoarele zile nu îi aparţinea. Deşi nu prea avea multe de criticat la el. Fuseseră mituite persoanele potrivite, fuseseră plănuite diversiuni şi fusese asigurat un transport rapid, demn de încredere. Piesele şi jucătorii se aflau pe poziţii, iar Patrick Gibbs avusese dreptate. Modul de abordare a acestei însărcinări nu diferea foarte tare de cel folosit pentru oricare alta. Cu excepţia faptului că scoteau prizonieri dintr-o adevărată fortăreaţă şi nu din Newgate şi împrejurimile acesteia, labirint pe care îl cunoştea. Şi cu excepţia posibilităţii foarte mari ca prizonierii să piară înainte să ajungă la destinaţie.

Katherine îi spusese clar că ar fi preferat să fie alături de Harland când el şi Gibbs aveau să pătrundă în Warren ca să îi scoată pe prizonieri, dar recunoscu că era posibil ca prezenţa ei să atragă atenţie nedorită. Cu toate acestea, ascultase cu atenţie restul planului, după care pusese

întrebări care scoseseră la iveală potenţiale puncte slabe. Harland se gândise de mai multe ori ce imperiu ilegal măreţ ar fi construit Katherine pe coasta din Dover şi mai departe chiar dacă nu ar fi plecat la război şi ar fi călcat în schimb pe urmele tatălui ei. Ce imperiu măreţ ar fi putut construi şi acum dacă ar fi ales să o facă.

Pe drumul de întoarcere de la casa Helmsdale, nu discutaseră însă despre conversaţia privată dintre Katherine şi King. Ea nu deschisese deloc subiectul, iar Harland şovăise şi nu o întrebase, pentru că ar fi sugerat că nu avea încredere în ea, iar legătura de prietenie şi încredere dintre ei continua să fie fragilă.

Harland mârâi şi se tot foi în pat. Nu avea să adoarmă mai uşor dacă se gândea la Katherine. Alesese să vină la Haverhall, în loc să meargă la casa modestă pe care o avea într-o piaţă modestă dintr-o zonă modestă a Londrei. Şcoala se afla pe o moşie întinsă, cu grădini, pajişti şi chiar şi un heleşteu destul de mare care înconjura conacul modificat. Avea câteva camere alocate aici, la fel şi surorile lui, dar, în această perioadă a anului, şcoala era goală, mai puţin o mână de servitori care întreţineau casa şi proprietatea. Cu cât ştiau mai puţini oameni că se afla în Londra, cu atât mai bine.

Deşi era conştient de prezenţa lui Katherine. Era un chin aparte să fie atât de aproape de ea şi, totuşi, atât de departe. Încercă să nu se gândească la cum se simţise când petrecuse noaptea lângă ea, cu trupul ei lipit de-al lui, când îi simţise părul moale pe obraz şi pielea şi mai moale. Ştia exact cum arăta. Ştia exact cum ofta în somn, ştia exact cum se mişca, cum mirosea.

Nu ştia însă ce gust avea pielea ei. Sau ce sunete ar fi scos dacă ar fi pătruns-o adânc, împingând-o spre muchia extazului şi apoi aruncându-se amândoi în abis…

Se auzi o bufnitură de cealaltă parte a zidului, care îl făcu să se ridice în şezut. Încă o bufnitură puternică şi sunetul unui scaun sau al unui articol de mobilier târât pe podea. Fără să se gândească, îşi trase pe el cămaşa şi pantalonii, deschise uşa şi ieşi degrabă pe coridor. Se opri

în faţa uşii de la camera lui Katherine. Pe sub ea putea vedea strălucirea neuniformă a lumânării. Ascultă cu atenţie, căznindu-se să audă vreun sunet de cealaltă parte a uşii. Peste câteva secunde, auzi un râcâit ritmic ce aducea a oţel târât pe piatră.

Nici ea nu dormea.

Bătu la uşă, şi sunetul încetă.

O clipă mai târziu, Katherine deschise şovăielnic uşa, de parcă s-ar fi temut de ce se afla de cealaltă parte.

— Îmi pare rău, zise ea, ridicându-şi privirea spre el, cu ochii de im albastru-verzui intens în umbre. Te-am trezit cumva?

Harland dădu să îi răspundă, dar nu îşi putu găsi cuvintele. Stătea în lumina slabă, îmbrăcată cu ceea ce părea a fi cămăşuţa ei, acoperită de un capot gros pe care probabil îl găsise în garderobă. Degetele de la picioare i se iţeau de sub tiv, şi părul i se revărsa pe spate, ca un nor de mătase de culoarea şampaniei, aducându-i aminte de o prinţesă dintr-un basm. Nu mai văzuse în viaţa lui o femeie atât de năucitor de frumoasă. Posibil nici să nu mai vadă vreodată.

Fusese o idee proastă. Mai bine şi-ar fi pus o pernă peste cap.

— Harland? Katherine se încruntă. Te simţi bine?

— Nu, reuşi el să îngâne.

— Ce s-a întâmplat?

Katherine deschise uşa mai larg, încordată, pe trăsăturile-i frumoase citindu-i-se îngrijorare.

Ce se întâmplase? Stătea lângă uşa de la dormitorul unei femei care îl lăsa fără suflare, fără minte şi fără cuvinte. O femeie pe care voia să o ţină aproape şi să o protejeze. O femeie pe care o dorea şi de care avea nevoie ca de aer.

O femeie care nu avea nevoie de el.

— Nici eu nu pot să dorm, murmură în cele din urmă, pentru că măcar era adevărat.

Katherine n-avea decât să tragă ce concluzii voia din asta. Ea îl mai privi puţin în ochi, după care se dădu la o

parte.

— Atunci, intră, zise ea, ţinând uşa larg deschisă.

Harland intră, desculţ, în odaia ei, în timp ce undeva în mintea lui o voce firavă urla să se întoarcă în odaia lui. Că nu avea să supravieţuiască după încă o noapte ca aceea anterioară fără ca instinctul lui de a o proteja să cedeze în faţa instinctului lui de a o poseda. După vreo patru paşi în odaie, picioarele trădătoare i se opriră brusc.

— Ce faci? întrebă el, privind scena din faţa lui.

Geanta din pânză voluminoasă cu care călătorise stătea goală într-un colţ. Mapa de piele cu instrumente chirurgicale era desfăşurată pe pat, lamele scoase din ea şi aliniate pe o măsuţă decorativă pe care o trăsese în centrul odăii, lângă un scaun de lemn. Lângă ele se aflau o piatră pătrată, o curea de piele şi o cârpă. Pe un lavoar dintr-o parte a odăii, ligheanul fusese golit şi umplut cu diverse săculeţe de piele, fiecare dintre ele legat cu sfoară. Sticluţe mici erau aliniate frumos pe suprafaţa lui, lângă lighean.

— Mai verific o dată ce am adus. Mă asigur că lamele sunt ascuţite.

Harland se întoarse şi o privi.

— Vei avea timp să o faci mâine.

Katherine clătină din cap.

— Trebuie să o fac acum. Trebuie să le dau bărbaţilor, de fapt, băieţilor acestora o şansă să ajungă acasă. *Trebuie* să ajungă acasă.

— Vor ajunge.

— Nu ai de unde să ştii asta.

Se întinse după piatră, cu mişcări rigide.

Harland simţi cum se încruntă. Era limpede că o deranja ceva. Poate că nu mai era aşa sigură că voia să îl ajute. Poate că avea legătură cu ce îi spusese King în încăperea aceea.

Se duse în faţa ei, deşi nu ştia sigur ce voia să îi spună. Nu ştia ce ar fi trebuit să o întrebe.

— Nu trebuie să vii cu mine, zise el şovăielnic.

— Ba da, trebuie, spuse ea frecând marginea pietrei.

— Nu va avea nimeni o părere proastă despre tine

dacă te răzgândeşti.

— Eu voi avea o părere proastă despre mine. Şi, dacă ai de gând să continui cu astfel de întrebări, cel mai bine ar fi să pleci. Răspunsul meu nu se va schimba, indiferent de câte ori mă întrebi.

— Katherine.

Harland îşi puse mâinile peste ale ei, oprindu-i mişcarea degetelor.

— Nu trebuie să mai vorbim despre asta…

— Eu cred că trebuie…

— King mi-a spus despre soţia ta. Aşeză piatra pe măsuţă cu o grijă exagerată.

Harland se trase în spate şi se îndepărtă.

— Înţeleg.

Dacă urmărise cumva să devieze conversaţia dinspre ea, reuşise să o facă. Deşi orice i-ar fi spus King ar fi putut citi în oricare dintre ziarele care devoraseră bucuroase toate detaliile sordide, ca mai apoi să le trâmbiţeze lumii. De ce? Tot ce făcea King era calculat la rece.

— A vrut să ştie dacă alegerile îmi aparţin. Sau dacă eram o victimă a ambiţiilor tale.

El se simţi străbătut de un val de furie. Era furios pe King pentru că îi spusese lucruri pe care nu avea dreptul să i le spună. Pe el însuşi că nu fusese mai sincer cu Katherine când avusese ocazia.

— O victimă a ambiţiilor mele? Atunci, probabil că ţi-a spus ce-a apărut în ziare. Că mi-am îndepărtat soţia când am refuzat să renunţ la meseria mea *ambiţioasă* şi intolerabilă de medic. Rămăşiţe ale urii de demult, pe care o cunoştea foarte bine, prinseră din nou viaţă, în pofida eforturilor lui. Soţia mea mi-a amintit la fiecare pas că insistenţa mea de a avea o profesie comună se reflecta prost asupra ei. Că o stingheream. Că nici măcar averea mea nu merita umilinţa pe care o suferea. Şi, când am refuzat să renunţ la profesie, să devin aşa cum credea ea că ar fi trebuit să fiu, m-a pedepsit. La nesfârşit.

Katherine nu spuse nimic, ci îl privi neclintită.

— Presupun că ţi-a spus cum a murit? zise el cu

amărăciune.

— A spus că a fost un accident.

— Un accident? Presupun că se poate spune şi aşa. Ai auzit de Thomas Rowlandson? Nu? A scris o poezie intitulată „îndemânări noi de echitaţie”. Este despre un bărbat care face sex cu amanta lui călare, în galop…

— Harland…

— Doar o altă ispravă publică de-a ei cu unul dintre amanţii ei, numai că, de data asta, calul a călcat într-o groapă şi…

— Opreşte-te!

— La început, am încercat să mă schimb, să fiu aşa cum voia ea să fiu…

Ea îşi puse degetele pe buzele lui, reducându-l la tăcere.

— Să nu cumva să îndrăzneşti. Să nu cumva să îndrăzneşti să te schimbi.

Ura şi furia care îl cotropiseră se scurseră dintr-odată, cu o rapiditate pentru care Harland nu fusese pregătit. Avusese nevoie să audă cuvintele acelea, cuvintele pe care tocmai le rostise ea, cu ani în urmă. Poate că şi acum avea nevoie să le audă. Deşertăciunea cronică ce îi amorţise furia şi ura, resentimentele şi regretele care îl încercaseră de-a lungul anilor fuseseră înlocuite cu ceva nou. Ceva care îi făcea pieptul să i se strângă şi aducea foarte tare a speranţă.

— Am menţionat conversaţia purtată cu King doar pentru că sora ta, Clara, m-a întrebat despre alegerile mele. De ce am ales să plec la război, zise Katherine, coborându-şi mâna spre gulerul lui. Am minţit-o. I-am spus că am mers la război pentru că am crezut că puteam fi de ajutor.

— Chiar puteai. Chiar ai fost.

— Adevărul este că m-am dus pentru că am crezut că sunt îndrăgostită, zise ea. Cel mai prostesc şi mai egoist motiv imaginabil.

Harland se încruntă.

— Nu eşti nici proastă, nici…

— L-am cunoscut pe Jeffrey Walton în Dover, când regimentul lui se pregătea să plece în Franţa, îl întrerupse ea înainte ca Harland să apuce să protesteze până la final. Era fermecător şi isteţ – şi m-a făcut să mă simt specială. S-a străduit să îşi facă timp pentru mine, deşi ştiam că era ocupat. Şi nu a râs de mine când i-am sugerat că aş putea merge cu el. Aşa că m-am dus, îngâmfată şi convinsă că eram mai mult decât o simplă amantă. M-am urcat pe navă convinsă că nu aveam nimic în comun cu atât de multe femei care îi urmau pe militari şi le ofereau un pat cald într-o noapte rece, contra cost.

— Nu trebuie să îmi spui, Katherine.

Poate că partea urâtă a căsniciei lui se jucase pe o scenă publică, fusese analizată şi judecată de toată lumea, dar nu era nevoie ca ea să îi împărtăşească un lucru atât de intim.

— Ba da. Ca să înţelegi de ce sunt aici. De ce nu pot să *nu* fac asta.

El îi cuprinse mâna cu a lui, ţinându-i-o la piept.

— Jeffrey era ofiţer în brigada a opta a lui Kempt. Au suferit pierderi grele la Quatre Bras şi la Waterloo şi, în ultima zi, înainte ca francezii să se împrăştie, un grup de trăgători francezi s-a strecurat după flancul îndepărtat al liniilor noastre şi i-au prins pe el şi pe garda lui într-un crâng aflat în apropiere de Mont St. Jean. Le-au tăiat calea şi i-au prins în capcană – pe el şi şase dintre oamenii lui –, într-o fermă abandonată. Abia la amurg mi s-a spus ce s-a întâmplat şi că lipsea. După ce s-a întunecat, în toată confuzia generată de retragere, m-am strecurat printre linii. M-am gândit că îi puteam ajuta pe Jeffrey şi pe oamenii lui să scape dacă erau încă prinşi.

— Îţi pierduseşi minţile? întrebă Harland.

— Nu, zise ea uşor tristă. Doar aveam foarte multă experienţă să evit bărbaţi înarmaţi pe întuneric. Încă nu îl privise. Dar, până am ajuns la ei, doi dintre oamenii lui erau deja morţi, ceilalţi patru grav răniţi apărându-şi poziţia. Apărându-şi comandantul, aşa cum fuseseră instruiţi să o facă, cu loialitate şi curaj. Jeffrey era nevătămat.

— Bineînţeles, bombăni Harland pe sub mustaţă.

— Francezii erau tot acolo. Nu se retrăseseră cu grosul armatei, fie pentru că erau încăpăţânaţi sau confuzi, fie pentru că erau pur şi simplu furioşi. Aveam suficientă muniţie ca să îi ţinem la distanţă. Trăgătorii au dispărut cândva înainte de ivirea zorilor. Am reuşit să îi ţin pe cei patru oameni ai lui Jeffrey în viaţă până atunci. Şi Jeffrey le-a promis că avea să aducă ajutoare şi să se asigure că urmau să se ducă acasă după ce ne întorceam la restul armatei. Că aveau să fie răsplătiţi pentru vitejia lor. Îşi luă mâna de pe gulerul lui. Dar, la revărsatul zorilor, Jeffrey dispăruse.

— Dispăruse?

— Am adormit, zise Katherine cu glas monoton. Nu am vrut, dar nu dormisem de o zi şi jumătate. Jeffrey a plecat pe furiş cândva înainte să mă trezesc. Mult mai târziu, mi s-a dat de înţeles că se îmbarcase pe una dintre primele nave care plecaseră spre Anglia, împreună cu alţi ofiţeri. Buza i se curbă. Eroi, până la ultimul, care aveau să fie celebraţi şi primiţi cu bucurie în sânul Angliei după o victorie măreaţă.

Harland scrâşni din dinţi, aşa că se forţă să îşi relaxeze maxilarul. Nu îl cunoscuse niciodată pe Jeffrey Walton, dar îi cunoscuse pe alţii ca el. Bărbaţi care nu erau în stare să înţeleagă ce însemna curajul adevărat. Ce însemna loialitatea. Walton nu fusese singurul care fugise, care părăsise câmpul de luptă şi groaza rămasă în urmă. Harland îi privise plecând.

— Au murit toţi… oamenii lui, continuă Katherine. Nu i-am putut salva. Cel mai tânăr dintre ei avea 15 ani. Minţise în legătură cu vârsta lui când se înrolase. A durat două luni până rănile l-au biruit, şi a murit plângând după mama lui. Ceilalţi trei au rezistat mai puţin de două săptămâni, dar şi ei au murit aşteptând un lucru pe care nu li-l puteam oferi.

— Îmi pare rău.

— Ştii că am crezut că Jeffrey avea să se întoarcă? Am crezut sincer că se dusese să aducă ajutoare. I-am scris

multă vreme, crezând că avea să îşi ţină promisiunile faţă de oamenii lui. Faţă de mine. Îşi trase mâinile din ale lui. Pentru că îmi promisese că avea să ne căsătorim la încheierea războiului. Că avea să îmi dăruiască apoi copiii la care am visat dintotdeauna şi o casă cu o grădină în spate şi un câine. O viaţă lipsită de disperare şi infracţiuni şi plină în schimb de fericire şi siguranţă. Îşi masă fruntea cu vârfurile degetelor. Doamne, cât de credulă am fost!

— Ba nu eşti.

— Ai dreptate. Nu mai sunt. Îşi lăsă mâinile pe lângă corp. Nu l-am mai văzut şi nu am mai primit vreo veste de la el de atunci. Deşi am auzit zvonuri, la scurtă vreme după ce a plecat, că ar fi ajuns colonel şi ar fi primit o funcţie importantă la închisoarea Dartmoor.

— Katherine…

— Cu cât am rămas mai mult timp în Belgia, cu atât mi-a fost mai greu să plec, continuă ea de parcă nu l-ar fi auzit. Pentru că nu doar oamenii lui Jeffrey s-au chinuit să supravieţuiască îndeajuns cât să se întoarcă acasă. Erau atât de mulţi. Şi nu doar englezi, ci şi francezi şi prusaci.

— Ştiu, zise el încet, deşi nu era convins că ea îl auzise de data aceasta.

— Toţi fuseseră folosiţi şi apoi lepădaţi, pentru că viaţa lor era considerată mai puţin valoroasă.

Harland ştia că vorbea despre soldaţi, dar, în realitate, se referea şi la ea însăşi. Un suflet folosit şi lepădat când nu mai fusese util. Ura şi furia reveniră, dar de data aceasta nu pentru el însuşi. Îl copleşi imboldul de-a o strânge în braţe, de parcă aşa ar fi ferit-o de toată suferinţa pricinuită de altcineva. Îşi repetă în gând că nu o putea proteja de trecut, aşa cum nici ea nu îl putea proteja de al lui.

— Aveau nevoie de îngrijiri, şopti Katherine. Dar, mai important de atât, aveau nevoie de cineva care să le fie alături, ca să nu moară singuri când le suna ceasul. Cineva care se putea preface că era mama, sora sau soţia bărbaţilor şi a băieţilor care nu aveau să le mai vadă vreodată. Care nu aveau să mai ajungă acasă pentru a-şi lua rămas-bun. Pipăi absentă mânerul unuia dintre cuţitele

de pe măsuţa de lângă ea. Ştiu că înţelegi ce înseamnă să fii neajutorat, să nu poţi face nimic şi doar să îi priveşti murind. Ştiu că ai văzut aceleaşi lucruri ca mine.

Harland încuviinţă din cap.

— Am rămas în Belgia mai bine de patru ani. Chiar şi după ce toţi soldaţii au plecat, nu am reuşit să îmi fac curaj să mă întorc în Anglia. Nu am reuşit să îmi fac curaj să mă întorc şi să îl înfrunt. Nici până acum nu l-am înfruntat. Ştiu că sunt o laşă, dar aveai dreptate. Înainte, mă refer, când mi-ai zis că nu am renunţat la ură…

— Nu eşti o laşă. Dumnezeule, Katherine, ce ai făcut, ce faci şi acum… nu sunt fapte de laşitate.

Katherine ridică din umeri.

— Nu are importanţă, sincer. Dar înţelegi de ce sunt aici, de ce fac asta? Pentru că, în momentul de faţă, nu sunt neajutorată. Nu sunt victima ambiţiilor cuiva. Nici a alor tale, nici a ambiţiilor lui Jeffrey, nici a ambiţiilor nimănui. Sunt alegerile mele. Nu i-am putut duce acasă pe cei patru soldaţi lăsaţi în urmă, dar am o şansă cu cei de-acum. Chiar dacă doar ca să îşi ia rămas-bun de la rudele lor, care este limpede că îi iubesc îndeajuns de mult încât să recurgă la măsuri extreme ca să îi aducă înapoi. Nu pot să privesc pur şi simplu cum se întâmplă din nou, fără să fac nimic. Înţelegi?

— Da, spuse el cu voce răguşită.

— Şi ştiu că nu poţi promite nimic…

— Te înşeli.

— Nu m-ai lăsat să termin…

— Nu trebuie să o faci. Trebuie să mă asculţi, Katherine, şi să o faci cu atenţie. Aşa este, nu îţi pot promite că bărbaţii aceştia vor rămâne în viaţă până ajung în Franţa. Dar îţi pot promite că voi face tot ce îmi stă în putere să îi ajut să ajungă acolo. Nu îţi pot promite că ceea ce facem nu va fi periculos, dar îţi pot promite că nu te voi lăsa să înfrunţi pericolul de una singură.

Se opri, încercând să controleze întrucâtva torentul de cuvinte ce se scurgea din el. Katherine îl privea palidă.

— Harland…

— Îţi promit, Katherine, că nu te voi părăsi. Niciodată.

O mângâie pe obraz. Katherine închise ochii şi îşi apăsă obrazul în palma lui.

— Ţi-am spus că nu pot face asta. Noi… Eu…

— Nu trebuie să faci nimic.

Se aplecă şi o luă de mână.

Katherine făcu mari ochii de un turcoaz-argintiu în lumina lumânării.

— Nu sunt el.

Era a doua oară când îi spunea asta.

— Ştiu, îngână ea. Dar eu sunt aceeaşi. Şi tot nu pot… Nu… Nu îţi pot oferi ce ai nevoie.

Era a doua oară când îi spunea asta.

— Te înşeli. Îşi trecu cealaltă mână peste obrazul ei, peste gâtul ei, încolăcindu-şi degetele în jurul cefei ei. Mi-ai dăruit deja totul. Acceptarea ta. Încrederea ta. Credinţa ta. Mărturisirile tale. Nu am nevoie de mai mult, Katherine.

Lucrurile pe care i le oferise deja erau nepreţuite. Îl smereau.

— Harland…

Îi duse mâna la buze şi o sărută uşor pe interiorul încheieturii.

— Dar vreau ca tu să îţi iei ce ai nevoie.

Buzele i se desfăcură, şi Katherine expiră uşor.

Era o nebunie, ştia asta. O nebunie nesăbuită şi minunată pentru care probabil fusese sortit din clipa în care păşise într-o casă ţărănească şi Katherine Wright îndreptase puşca spre el.

— Ia-o, şopti el. Sau nu. Dar eu…

Katherine îşi puse din nou degetele pe buzele lui. Îi urmări foarte lent conturul gurii.

Harland uită să mai respire.

Katherine urmări cu privirea traseul degetelor, iar Harland avu nevoie de fiecare strop de voinţă de care dispunea ca să nu se mişte. Fusese atins de femei de multe ori şi în feluri mult mai vădit sexuale, dar felul în care ea îi explora cu blândeţe buzele aproape că îl nimici.

Katherine îşi coborî mâna spre pieptul lui şi îl împinse

uşor în spate. Harland se lovi cu picioarele de scaun şi se aşeză, luându-şi mâna de pe gâtul ei.

Ea i-o prinse, se întinse şi după cealaltă şi le ridică pe amândouă în faţa ei, rămânând în picioare, privindu-le cu atenţie.

— Ai mâini incredibile, zise ea şi îşi întrepătrunse degetele cu ale lui, întorcându-le invers. Am crezut asta de când te-am întâlnit.

Harland înghiţi în sec, străbătut de un val de excitaţie, ca o furtună pe punctul de-a se dezlănţui.

Katherine se apropie de el până când îl atinse cu picioarele pe genunchi. Harland nu se mişcă. Nu cedă imboldului sălbatic de a-şi smulge degetele din ale ei şi de-a o ridica în poală, ca să îi arate exact ce puteau face mâinile lui.

Ea îi mai ţinu o clipă degetele, după care le dădu drumul. Harland îşi ţinu răsuflarea, îngrozit de gândul că poate Katherine avea să se răsucească şi să plece. Îngrozit de gândul că nu avea să o facă.

Katherine se aplecă foarte lent, ridicându-şi capotul şi cămăşuţa până la genunchi, şi, dintr-o mişcare fluidă, i se aşeză în poală, încălecându-l. Excitaţia care se acumulase răbufni, fiecare părticică din trupul lui întinzându-se spre al ei.

Katherine îi ridică partea de jos a cămăşii şi i-o trase peste cap, lăsând-o să cadă. Harland încremeni, apucând cu degetele de marginile scaunului, aşteptând ca ea să se mişte. Aşteptând să ia ce avea nevoie.

Katherine îşi ridică mâinile între ei şi, cu o grijă infinită, îşi puse palmele pe pieptul lui gol, trecându-şi uşor degetele peste scobitura gâtului lui. Harland se întrebă dacă îi simţea inima bătându-i nebuneşte în piept sau felul în care respira mult prea repede. Katherine se mişcă în poala lui, trecându-şi mâinile peste crestele muşchilor lui abdominali, şi se poziţionă peste mădularul lui erect, care se împingea în partea din faţă a pantalonilor.

Harland inhală brusc, iar Katherine se opri, cu degetele prinse între trupurile lor. Se aplecă în faţă,

trecându-şi buzele peste partea de dedesubt a maxilarului lui şi apoi încingându-i lateralul gâtului, explorându-l fără grabă. Harland închise ochii, încercând să nu se repeadă în căldura ei minunată. Katherine îşi trecu mâinile în sus, peste pieptul lui, apoi şi le încolăci în jurul gâtului lui şi acum îi găsi gura şi parcurse cu limba acelaşi traseu pe buzele lui pe care îl urmărise cu degetele.

Harland îi îngădui să stabilească ritmul sărutului, îi îngădui să îl guste şi să îl tachineze. La început lent, nevoia războindu-se cu ceva ce părea a fi precauţie. Sau poate control. Greu de spus când el însuşi era în pericol să îşi piardă orice urmă de control. Dar poate că şi ea se afla în aceeaşi situaţie, pentru că scoase un sunet slab, disperat, în timp ce se agăţă mai tare de gâtul lui şi începu să îşi mişte şoldurile. Plăcerea sfârâi prin el când simţi fricţiunea şi gemu.

— Spune-mi ce vrei, Katherine, zise el cu voce răguşită.

Ea îşi plecă uşor capul, muşcându-l de lobul urechii.

— Vreau să mă atingi, şopti ea.

*

„Vreau să mă atingi”.

Katherine nu ştia ce soi de nebunie îi dăduse curajul să fie atât de brutal de sinceră sau ce soi de dementă o făcuse să accepte ce îi oferise Harland Hayward. Dar, în clipa de faţă, nici nu îi păsa.

„Vreau să mă atingi”.

Se mişcă sub ea, dându-i jos halatul care îi alunecase de pe umeri. Acesta se alătură cămăşii lui, undeva pe podea, iar Katherine rămase doar în cămăşuţă, materialul acela imposibil de subţire mângâindu-i pielea imposibil de sensibilă. Katherine se aşteptase ca el să îi dea jos şi cămăşuţă, dar Harland o atinse doar în sus pe lateralele coapselor, îngropându-le sub materialul subţire adunat laolaltă în poala lui. Îşi duse mâna spre posteriorul ei, aşezând-o mai ferm pe umflătura erecţiei lui.

O străbătu din nou un fior de nevoie şi dorinţă, care se răsuci şi se roti în adâncul ei, şi îşi arcui spatele.

— Cum vrei să te ating? îi şopti el la ureche.

Katherine îşi lăsă capul pe umărul lui, scântei de plăcere încingându-i fiecare nerv. Ea începuse asta. Ar trebui să o poată termina. Dar, în clipa de faţă, părea incapabilă să rostească ceva coerent.

— Aşa? întrebă el, mângâind-o în sus pe spate şi apoi pe coaste, atingându-i cu încheieturile degetelor partea de dedesubt a sânilor.

Cămăşuţa i se frecă delicat de sfârcuri, pornind valuri de nevoie direct spre vintrea ei. Posibil să fi încuviinţat din cap.

— Aşa? întrebă el şi urcă mai sus pe sub cămăşuţă, trecându-şi mai întâi degetele peste claviculă, apoi peste pantele sânilor ei şi, în cele din urmă, încercuindu-i sfârcurile.

— Da, reuşi să îngâne ea.

Îi atinse sfârcurile cu degetele-i mari, susţinându-i cu palmele sânii grei şi dureroşi. Katherine îşi lăsă capul pe spate şi se arcui şi mai tare, împingându-se şi mai mult în el. Harland îşi puse mâna pe spatele ei, susţinând-o în timp ce ea se întindea, iar pe cealaltă o coborî pe centrul pieptului ei.

O ciuguli cu buzele de gâtlej în timp ce o mângâie tot mai jos, coborându-şi degetele sub buricul ei şi apoi oprindu-se în dreptul pubisului. Katherine îl strânse mai tare de după gât, anticipând, respirând mult prea rapid. Ştia că era umedă, iar zvâcnirea dintre picioare o mistuia.

Harland îşi coborî şi mai mult degetele, tachinându-i cârlionţii.

— Aşa? şopti el din nou.

— Da.

Katherine îşi încordă picioarele în jurul lui şi îşi ridică trupul îndeajuns ca el să îşi pună degetele acolo unde şi le dorea cel mai mult.

Când simţi prima mişcare a degetelor lui prin pliurile sexului ei, gemu instantaneu, un sunet pe care nu îl

recunoscu, nici nu îl putu împiedica. Muşchii coapselor lui i se părură din oţel şi mâna de pe spatele ei – rigidă. Harland o mângâie din nou în locul ei cald şi umed, de data aceasta apăsându-i subtil apexul. Katherine îşi încolăci degetele în părul lui, de parcă aşa ar fi reuşit să rămână înrădăcinată, plăcerea aprinzând un caleidoscop de lumină în spatele pleoapelor închise şi incendiindu-i tot trupul.

Chiar că avea mâini incredibile, se gândi ea ameţită, iar lucrurile pe care le putea face cu ele erau şi mai grozave.

— Spune-mi de ce ai nevoie, îi zise Harland.

Îi simţi respiraţia fierbinte pe gât, iar barba lui scurtă era ca o tortură erotică.

— De tine. Mai mult.

Cuvintele ei erau doar nişte fragmente amestecate, trupul i se afla pe muchia prăpastiei, pregătit să se destrame în zbor. Harland gemu şi apoi o sărută apăsat şi poruncitor. Explorarea lentă de mai devreme fusese înlocuită de ceva mult mai primitiv, mult mai visceral. Katherine îi răspunse cu aceeaşi nerăbdare, concentrându-se pe presiunea chinuitor de perfectă pe care mâna lui o exercita în timp ce Harland o pătrunse adânc cu degetele. Exact de asta avea nevoie.

Fu ultimul ei gând coerent înainte să se arcuiască şi să fie străbătută de spasme de plăcere, fiecare muşchi contractându-se într-un extaz orbitor. Îi strigă numele, dar el captă sunetul cu gura, sărutând-o de nenumărate ori. O ţinu în braţe, statornic şi puternic, prelungindu-i cu degetele-i perfecte şi isteţe vârtejurile şi tremurele orgasmului.

Când îşi veni în sfârşit în fire, îl auzi şoptindu-i numele şi îi simţi mâinile alunecându-i în sus pe spate, de-a lungul şirei spinării, ţinând-o lipită de el. Îl sărută fără vlagă, descâlcindu-şi degetele din părul lui, lăsând ca văpaia să îi inunde membrele acum molatice. El îi dădu părul la o parte de pe faţă, iar ea îşi rezemă capul pe pieptul lui.

— Chiar că ai mâini incredibile, murmură ea.

Harland chicoti, un huruit jos care îi vibră la ureche,

apoi se foi sub ea. Cu întârziere, Katherine îşi dădu seama că era în continuare tare ca piatra în pantaloni.

Se îndreptă de spate şi îşi duse mâna spre betelia pantalonilor lui.

Harland o prinse de mână înainte să apuce să continue.

— Nu. Ne-am concentrat la tine. La ce aveai tu nevoie.

— Dar…

O sărută apăsat, nelăsând-o să termine propoziţia.

— Te-aş putea privi la nesfârşit dezintegrându-te sub atingerea mea, şopti el.

Katherine se îmbujora toată. Ceea ce era absurd, ţinând cont de ce se întâmplase. Ceea ce era ridicol, ţinând cont de ce îi ceruse să facă. Ceea ce era stupid, ţinând cont că voia să îl roage să o facă din nou.

Fără vreun avertisment, Harland se ridică iute cu ea în braţe. Stinse lumânarea de pe măsuţă şi o duse în pat pe întuneric, aşezând-o cu blândeţe în mijloc. Se urcă lângă ea, patul înclinându-se sub greutatea lui când se întinse lângă ea, trăgând-o spre el.

Îşi puse mâna peste şoldul ei.

— Culcă-te, zise el. Voi fi aici când te vei trezi.

Katherine îl luă de mână, îşi întrepătrunse degetele cu ale lui, simţind un nod în gât şi lacrimi usturătoare în ochi. De ce nu putea găsi cuvintele pe care voia să le rostească? Cuvinte care exprimau mai mult decât recunoştinţă faţă de bărbatul acesta care îi preschimbase vulnerabilitatea în curaj.

Şi care o făcea să creadă, pentru prima dată după mulţi ani, că nu mai era singură.

Capitolul 15

— Avem o problemă.

Katherine încremeni când auzi vocea necunoscută,

aşa că nu deschise de tot uşa de la odăile lui Harland.

Auzi un zdrăngănit şi apoi o înjurătură.

— Ce ţi-am zis eu despre bătutul la uşă, Gibbs? mârâi Harland dinăuntru.

— Şi ce ţi-am zis eu despre ferecatul ferestrelor, Lord Strathmore?

Katherine rămase cu mâna pe zăvorul rece, nehotărâtă. Harland se ridicase din patul ei nu de mult şi se întorsese în odăile lui ca să se îmbrace şi să se pregătească pentru ziua ce le stătea înainte. Prin uşa parţial deschisă, îl putea vedea lângă lavoar, lumina de la felinar reliefându-i trăsăturile pe umbrele adânci dinainte de ivirea zorilor. Bărbatul căruia îi spusese Gibbs putea fi doar Patrick Gibbs, cealaltă piesă din acest plan, dar nu îl putea vedea.

— Aproape că mi-am retezat jugulara cu briciul din pricina ta, mârâi Harland, ştergându-şi urmele de săpun de pe faţă cu un prosop.

— Nu poate aştepta, zise Gibbs cu îndârjire.

Harland se încruntă.

— Nu ai reuşit să faci rost de suficient explozibil?

— Glumeşti, nu-i aşa? spuse Gibbs de undeva din întuneric, părând jignit. Se găseşte armament literalmente la fiecare pas în Warren şi e depozitat în spatele unor uşi cu încuietori de secolul trecut. Şi la cinci ani aş fi putut să îmi însuşesc o parte din el.

— Atunci, care e problema?

— Ofiţerul care supraveghea închisoarea Warren, cel pe care l-am plătit ca să fie foarte ocupat în dimineaţa asta cu nişte îndatoriri vagi şi ca să gestioneze prost orice… haos neaşteptat… a murit cu două nopţi în urmă într-o încăierare dintr-o tavernă. S-a lovit cu capul de o masă, a început să tremure ca un nebun şi a murit numaidecât. Sau cel puţin aşa mi s-a spus.

— La naiba, bombăni Harland, aruncând prosopul într-o parte. I-au ales un înlocuitor?

— Da. A ajuns la Warren târziu azi-noapte. Şi e colonel. Ceva erou de război, dar, din câte îmi dau eu seama, un nenorocit îngâmfat. Nu e prima închisoare pe

care o supraveghează şi, din câte se zvoneşte, îi place gustul puterii. Îşi ia foarte în serios funcţia.

Katherine apucă mai strâns zăvorul. I se puse un nod în stomac şi i se tăie respiraţia. O străbătu un fior rece straniu, plin de groază.

— Am auzit că e fiul mai mic al unui nobil, care a devenit moştenitorul legal cu patru luni în urmă, continuă Gibbs. Fratele lui mai mare împuşca pentru amuzament câini vagabonzi în Dials, dar calul lui s-a speriat şi l-a lăsat într-o băltoacă de noroi, cu gâtul frânt, iar colonelul a ajuns succesorul legal al unui conte. Lucru irelevant în clipa de faţă dacă nu ar fi însemnat că e un individ care nu are nevoie de banii mei. Şi nu mai am timp să găsesc alt mijloc prin care să-l influenţez.

— Cum îl cheamă? Fiind un membru al aristocraţiei, poate reuşesc să aflu despre el ceva care să ne fie de folos, zise Harland.

— Colonelul Jeffrey Walton, ceva viconte acum şi viitorul conte de Wheldham.

Katherine îmbrânci cu putere uşa.

— Hanveck, zise ea. Titlul de curtoazie pe care îl are acum este viconte de Hanveck.

Îl ignoră pe Harland, adresându-i-se direct celui căruia i se zicea Gibbs. Bărbatul scund şi îndesat îi aruncă o privire lui Harland, apoi reveni la ea.

— Doctoriţa Wright, presupun? întrebă Gibbs.

— Da.

— Şi îl cunoaşteţi pe acest colonel?

— Să zicem.

Katherine înaintă în odaie şi se sprijini cu mâna de spătarul unui scaun. Undeva, zeii şi zeiţele care manipulaseră sforile retribuţiei şi ale răzbunării, ale duşmăniei şi ale dreptăţii râdeau chiar acum. Şi priveau să vadă ce avea Katherine să facă.

— Cât de bine îl cunoaşteţi? întrebă Gibbs cu speranţă în glas. Îndeajuns cât să ne folosim de asta spre avantajul nostru?

Katherine se simţi ciudat de amorţită, dar, undeva în

adâncul fiinţei ei, amărăciunea şi ura de demult începură să clocotească din nou.

— Da, domnule Gibbs, îndeajuns cât să ne folosim de asta spre avantajul nostru.

— Sub nicio formă, zise Harland şi se duse spre Katherine. Orice ţi-ar trece acum prin gând, opreşte-te! Mă ocup eu de el. Îl voi ţine în loc. Îl voi distrage. Ne vom povesti unul altuia isprăvi din război. O să-l înec în Tamisa, dacă trebuie.

Katherine clătină din cap. Ar fi putut ceda în faţa urii şi a amărăciunii care începeau să se înteţească, vuindu-i prin membre ca o herghelie de cai sălbatici scăpaţi de sub control pe timp de furtună şi, în cele din urmă, să profite de această oportunitate ca să îl confrunte pe Jeffrey. Ar fi putut să îi ceară public toate răspunsurile la care era îndreptăţită. Ar fi putut să îl încolţească, să se înfurie şi să scoată de la el scuzele pe care li le datora nu doar ei, ci şi bărbaţilor care îşi riscaseră viaţa pentru el şi pe care el îi abandonase şi îi lăsase în urmă să moară. Ar fi putut să îi spună că era un mincinos neloial şi laş. Şi toate acestea nu ar fi schimbat nimic.

Sau ar fi putut face o alegere foarte diferită.

— Nu, zise Katherine, încântată că reuşise să răspundă fără să îi tremure vocea. Nu veţi îneca pe nimeni. Mă voi ocupa eu de colonelul Walton şi mă voi asigura că nu va fi unde ar trebui să fie la momentul care contează. Voi vă veţi ocupa de pacienţi. Pe partea aceasta nu se schimbă nimic.

Harland se încruntă feroce.

— Nici măcar nu ştim dacă Walton va fi în curte atât de devreme…

— Ba da, ştim, îl întrerupse Gibbs. Un căpitan mi-a spus că are de gând să le poruncească paznicilor şi grupurilor de deţinuţi să se adune pentru inspecţie la prima oră şi, când o va face, el sau altcineva va observa că sunt cel puţin doi deţinuţi care nu ar fi trebuit să fie duşi pe ţărm în dimineaţa asta pentru muncă. Li se va porunci să se întoarcă pe navă, paznicul va fi mustrat şi înlăturat şi va fi

aproape imposibil să îi scoatem din nou pe prizonieri…

— Cum am spus, mă voi ocupa eu de colonel, repetă Katherine.

Harland se apropie de ea şi îi cuprinse degetele reci cu degetele lui calde.

— Nu trebuie să o faci…

— Ba da, trebuie. Gata cu feritul! Nu mă voi ascunde cu preţul vieţii pacienţilor. Trase aer în piept, adânc şi lent. Ştiu că azi-noapte ţi-am spus că nu îmi poţi face promisiuni, dar am nevoie să îmi spui că îi vom duce pe băieţi acasă. Orice s-ar întâmpla.

— Asta e şi ideea.

— Promite-mi, Harland!

— Katherine…

— Ştiu că sunt egoistă. Ştiu că sunt ilogică. Dar am nevoie de asta. Am nevoie să ştiu că vă voi ajuta să schimbaţi situaţia. Că, de data aceasta, voi reuşi şi nu voi mai da greş ca înainte. Promite-mi!

— Nu ai dat greş.

— Spune-le asta celor care au murit la sute de kilometri depărtare de cei dragi. Promite-mi că băieţii aceştia nu se vor număra printre ei!

— Promit!

— Mulţumesc.

Patrick Gibbs se uită când la unul, când la celălalt.

— Ar trebui să ştiu ceva?

— Nu, răspunse Katherine. Tot ce trebuie să ştiţi este că planul s-a schimbat puţin. Deşi eu ar trebui să ştiu ceva.

— Ce anume? întrebă bărbatul blond pe un ton bănuitor.

— Cât de repede îmi puteţi face rost de o rochie?

Capitolul 16

Cerul de dimineaţă era plumburiu, făcând Tamisa să pară o placă de ardezie mohorâtă.

Într-adevăr, cerul întunecat făcea ca închisoarea Warren şi întregul şantier naval să pară palide. Culorile erau lipsite de culoare, gri precum noroiul care le înconjura, iar peste şantier plana o pâclă de fum de la focurile din topitorii.

În aval faţă de închisoare, navele vechi legate cu lanţuri de maluri şi de fundul Tamisei contrastau puternic cu vasele frumoase ancorate în faţa şantierelor navale ordonate. Navele dezafectate erau doar nişte găoace acum: catargele erau goale, punţile fuseseră golite, barăci dărăpănate iţindu-se ca nişte scoici pe puntea rămasă. De-a lungul prorei şi al pupei fuseseră improvizate sfori pentru rufe, pe care atârnau haine de un gri fantomatic, ţepene şi lipsite de viaţă.

Nu diferea foarte mult de închisoare, la rândul ei un labirint întortocheat. Ateliere, şantiere forestiere şi depozite răsfirate de-a lungul malurilor. Lângă apă se vedeau grămezi alandala de balast şi pământ. Mai în spate se vedeau barăci, pe care haosul din faţa lor le făcea să pară pitice.

Când venea vorba despre demersuri ilegale, lui Katherine îi plăcea haosul.

În jurul ei, aerul matinal era stătut şi cald. De-a lungul râului, diverse grupuri de oameni îşi începeau osteneala zilnică, descărnând balast de pe nave şi mahone. Alţi oameni săpau găuri pentru piloni de-a lungul malurilor şi împingeau roabe pline cu pietre ca să consolideze marginile malului care se eroda. Mai spre interior, mai multe echipe de bărbaţi începeau să se răspândească prin şantierele forestiere, stivuind, tăind şi transportând lemne. Cam o treime dintre ei erau zilieri civili, uşor de depistat datorită veşmintelor obişnuite. Celelalte două treimi purtau o uniformă standard formată dintr-o jachetă maronie, o cămaşă aspră şi pantaloni. Şi lanţuri.

Unii dintre ei erau încătuşaţi pe perechi, cu lanţuri în jurul taliei sau al gleznei. Alţii erau legaţi cu lanţuri de fiecare picior, unii dintre ei având cătuşe la gât. Cei mai mulţi dintre ei erau numai piele şi os, istoviţi, înfometaţi

sau ambele. Mulţi dintre ei aveau răni deschise sau o tuse prevestitoare de rău. Şi toţi erau păziţi de paznici zgomotoşi care se plimbau ţanţoşi încolo şi încoace, cică pentru a se asigura că prizonierii munceau şi pentru a nu-i lăsa să scape.

Katherine respiră superficial, duhoarea mâlului îmbinându-se cu fumul cronic şi cu putoarea îngrozitoare a navelor vechi: prea multe trupuri înghesuite într-un loc prea mic, pentru prea mult timp. Dar îi plăcea foarte mult aerul ceţos şi unsuros, nemişcat precum moartea. Nu se simţea nicio briză care să alunge fumul nociv produs de topitorie. Iar vizibilitatea avea să fie şi mai redusă când…

— Ai fost vreodată într-o închisoare?

Katherine nu se întoarse de la locul ei de pe drumul care trecea mai sus de închisoare. Era prima întrebare pe care i-o adresa Harland de când plecaseră din Haverhall într-o birjă închiriată ca să ajungă aici. După micul dejun, după ce Patrick Gibbs plecase, Harland o sărutase, îndelung şi apăsat, iar de atunci nu îi mai spusese nimic până acum. Lucru pentru care Katherine îi era recunoscătoare.

— Ca prizonieră sau ca vizitatoare? întrebă ea.

— Oricare.

— Nu, răspunse ea. Tu?

— De prea multe ori. La Marshalsea cel mai adesea, la Newgate ocazional şi sporadic pe câte o navă veche ca acestea. Sunt locuri pline de…

— Suferinţă? întrebă Katherine.

— Mai rău. Sunt locuri în care speranţa se duce să moară. Şi, dacă speranţa moare, sufletul moare odată cu ea.

Katherine se concentră la bărbaţii care descărcau balast.

— Încă putem face partea asta fără tine, zise Harland încet. Ai putea să ne aştepţi pe vas şi am putea să îl distragem în alt mod pe…

— Mergem? întrebă Katherine.

Încercă să tragă adânc aer în piept, dar corsetul cu care nu era obişnuită o freca fără milă pe coaste pe sub

rochia cu care nu era obişnuită. Aproape că îi plăcea disconfortul acesta, pentru că aşa nu se mai gândea la durerea îngropată mult mai adânc.

— Voi fi prin preajmă.

— Vei face ceea ce trebuie să faci. Mi-ai promis. Şi, mai important de-atât, şi eu mi-am promis să fac acelaşi lucru.

În sfârşit, îl privi. Şi Harland o privea pe ea, cu intensitate. Katherine se forţă să zâmbească.

— În plus, cu cât voi scăpa mai repede de rochia asta, cu atât vom fi mai fericiţi.

— Vorbeşte pentru tine. E o rochie brumoasă.

Katherine îşi coborî privirea spre sânii care se împingeau în marginea de sus a corsajului.

— Normal că tu ai spune aşa ceva.

Harland o luă de mână şi o sărută pe degete, zâmbind ştrengăreşte.

— Da, încuviinţă el. Da, aş spune aşa ceva. Zâmbetul îi dispăru, şi îi spuse fără nicio urmă de tachinare: Nu cred că înţelegi cât de frumoasă eşti în clipa aceasta. Îmi tai respiraţia.

— Mulţumesc, doctore. Dar sunt doar câţiva metri de mătase.

Se străduia să pară amuzată, căci faptul că Harland îi spusese că îi tăia respiraţia o lăsa pe ea fără suflu. Şi nu îşi permitea aşa ceva. Avea o treabă de făcut.

— Nu e vorba despre rochie, Katherine. Ci despre tine.

Katherine răsuflă tremurat şi se forţă să râdă.

— Să vedem cum te vei simţi după ce vei critica felul în care leg un garou. S-ar putea să te răzgândeşti.

— Mă îndoiesc. O privi în ochi. Fii partenera mea!

— Poftim?

— Când terminăm aici. Vino să lucrezi cu mine! Fii partenera mea!

Partener însemna mai mult decât prieten. Mai mult decât amant.

Un aliat. Un egal. Harland era toate acestea pentru ea. Şi mult mai mult. Doar că nu ştia cum să îi spună toate

astea.

— Nu trebuie să îmi răspunzi chiar acum, zise el, interpretându-i ezitarea drept îndoială. Dar trebuie să ştii că eu cred că am putea face lucruri măreţe împreună.

— Şi eu cred că am putea, zise ea. Din impuls, se ridică pe vârfuri şi îl sărută uşor pe buze. Şi acum, hai să ne luăm pacienţii!

*

În faţa porţilor se strânseseră deja o mulţime de bărbaţi şi femei care duceau coşuri pline cu legume şi fructe sau pâine la braţ, sperând să le vândă ofiţerilor şi muncitorilor care intrau în închisoare. Apăruseră şi mai multe clădiri mici şi dărăpănate unde se ofereau tot felul de servicii, de la croitorie, la reparaţii de pantofi şi lucrări de fierărie, servicii convenabile pentru care ofiţerii şi paznicii nu erau nevoiţi să se ducă în Londra.

Katherine şi Harland îşi croiră drum prin mulţime, Katherine fiind profund conştientă de faptul că oamenii se holbau la ea. Sau cel puţin la rochia elegantă de care făcuseră rost Gibbs şi Harland. Se gândi că părea înşelător de scumpă. Era croită din mătase albastră neornamentată, iar fâşiile subtile de dantelă erau importate. Nu era deloc genul de rochie sau de femeie peste care dădeai de obicei la porţile închisorii. Combinaţia dintre cele două îi făcu pe cei doi paznici cu mine plictisite rezemaţi de zid să se ridice împleticindu-se.

— Domnişoara Wright a venit să îl vadă pe colonelul Walton, zise Harland.

Întinse un teanc de documente ce păreau oficiale şi îşi începu discursul exersat. Unul din paznici luă documentele de la Harland şi se prefăcu a le citi, dar nici el, nici partenerul lui nu îşi luară o clipă privirea de la decolteul lui Katherine. Aceasta rămase dreaptă ca lumânarea, lăsându-i să se uite cât pofteau, iar, când Harland termină de vorbit, ar fi pariat tot ce avea că nu auziseră niciun cuvânt din ce le spusese.

— Colonelul este un om ocupat, spuse unul din paznici. Mai ales azi.

— Într-adevăr. Aşa mi-a dat şi mie de înţeles când mi-am făcut programare să îl văd. Îl ţintui pe paznic cu îndârjire: Dar şi-a făcut timp pentru mine.

Paznicul care ţinea hârtiile i le înapoie lui Harland şi îşi privi scurt partenerul. Ridică din umeri şi îi conduse într-o cămăruţă în care se aflau doar o masă robustă, un registru şi câteva scaune.

— Semnaţi aici, zise paznicul, împungând registrul cu degetul lui gros. Numele şi scopul.

Harland lăsă din mână geanta de doctor voluminoasă şi se aplecă deasupra registrului, în timp ce Katherine se prefăcu a cerceta locul.

— Ăsta nu-i un loc potrivit pentru o doamnă, să ştiţi. Paznicul molfăia o scobitoare, mişcându-şi maxilarul ca o bovină, în timp ce continuă să se holbeze la ea. Aş putea aştepta aici cu dumneavoastră. Sau v-aş putea duce într-un loc mai frumos.

Katherine pufni dispreţuitoare.

— Vă pot asigura că este locul potrivit pentru mine. Sunt fondatoarea Societăţii Doamnelor din Londra pentru îngrijirea, Educarea şi Reabilitarea Deţinuţilor. Bunul doctor aici de faţă a fost de acord să mă însoţească într-un tur al şantierelor de lucru, ca să pot vedea cu ochii mei ce mai este de făcut. Colonelul Walton ne va însoţi.

Paznicul îşi scăpă scobitoarea din gură.

— Rebil… Reebe… Cum?

— Societatea de Doamnelor din Londra pentru…

— Doamna este foarte pioasă, zise Harland îndreptându-se de spate după ce termină de completat în registru, apoi o bătu uşor pe braţ şi îl privi spăşit pe paznic. Crede că toată lumea ar trebui să aibă parte de o a doua şansă. O astfel de servitute poate duce la o viaţă de servitute virtuoasă faţă de o putere mai mare. Se opri, apoi adăugă: Şi este dispusă să doneze o sumă importantă din averea sa pentru astfel de lucruri. Colonelului Walton îi plac orice propuneri care implică diverse contribuţii de care este

mare nevoie. Înţelegi ce vreau să zic.

Paznicul închise gura. Dădu să spună ceva, dar se răzgândi. Harland se uită la ceasul de buzunar, după care o luă de braţ şi îşi ridică geanta de doctor.

— Trebuie să plecăm dacă vrem să ajungem la ora stabilită. Administrarea timpului este o virtute atât de importantă, nu crezi?

Paznicul clătina din cap. Le făcu semn să plece, uşor dispreţuitor.

— Administrarea timpului este o virtute foarte atractivă, murmură Katherine în timp ce ieşiră din odaia mică şi străbătură o potecă din lemn neprelucrat ce ducea spre Tamisa.

— Nu-i aşa? zise Harland fără să se oprească. Douăzeci şi două de minute.

Douăzeci şi două de minute până aveau să pună în practică o evadare.

Pătrunseră şi mai adânc în închisoare, apropiindu-se de malul râului. Aici duhoarea era mai copleşitoare, iar lanţurile care zăngăneau întruna şi strigătele oamenilor se auzeau şi mai tare. Fumul se agăţa de ei ca o miasmă vie, deşi de aici era mai uşor să îi vezi pe prizonieri muncind de-a lungul malului decât de pe drum.

— Ah. La ţanc.

Katherine îşi mută privirea dinspre ţărm şi văzu un ofiţer apropiindu-se de ei. Era scund, dar puternic pentru statura lui compactă, cu părul blond tuns scurt, cu grijă, o mustaţă de aceeaşi culoare ascunzându-i buza de sus, şi cu ochelari care reflectau lumina soarelui pe nas, aşa că era greu să îi vezi ochii. Îşi ţinea cu nonşalanţă o mână pe sabia din talie; în cealaltă avea o pipă de lut simplă.

— Gibbs, zise Harland încet.

Katherine îl privi cu atenţie pe ofiţer, puţin şocată de transformarea bărbatului pe care îl văzuse în odaia umbrită de la Haverhall cu doar câteva ore înainte. Ar fi putut trece pe lângă el pe stradă şi nu l-ar fi recunoscut. Căpitanul care nu era, de fapt, căpitan făcu o plecăciune, apoi se îndreptă de spate.

— Colonelul se pregăteşte să iasă ca să îşi adune soldaţii, zise Gibbs.

Katherine îşi trecu o mână peste corsajul rochiei, de parcă asta ar fi ajutat-o să scape de neliniştea tot mai mare care o încerca.

— Priceput.

Gibbs privi peste umărul lui Katherine.

— Uite-l că vine! Se uită şi el la ceasul lui de buzunar. Zece minute, zise el, apoi se întoarse, îndreptându-se spre malul râului.

Katherine nu se uită în spate.

— Orice s-ar întâmpla, Harland, du pacienţii pe navă şi du-i de aici. Departe de Anglia. Dacă poţi, aşteaptă-mă. Dacă nu, pleacă.

— Katherine, nu te las în urmă.

— Ai promis că îi vei duce pe băieţi acasă, cu orice preţ. Acum, suntem la partea *cu orice preţ.*

Zâmbi afectat şi îşi îndreptă umerii. Apoi se întoarse.

Jeffrey Walton arăta la fel. Aceiaşi ochi albaştri, aceiaşi umeri laţi, aceeaşi purtare încrezătoare. Lucruri care i se păruseră cândva atrăgătoare. Poate că era puţin mai împlinit şi poate că părul lui şaten-nisipiu era mai cărunt acum pe la tâmple, dar, în afară de asta, părea sănătatea întruchipată. Un bărbat care avusese norocul să scape de pedeapsa războiului şi care fugise de urmările acestuia, întorcându-se la o viaţă sigură, liniştită.

Pentru o clipă înspăimântătoare, furia şi amărăciunea pe care crezuse că le înfrânsese ameninţară să o copleşească, inundând-o şi făcând-o să vadă roşu în faţa ochilor. Lângă ea, Harland îşi puse mâna pe spatele ei, în dreptul taliei. Se rezemă de atingerea lui, întărită de gestul acela mărunt, şi îşi aminti de ce se afla de fapt acolo.

Jeffrey aproape că ajunsese în faţa lor acum, înconjurat de un grup de ofiţeri tineri, toţi cărând hârtii şi registre şi părând chinuiţi. Se încruntă în timp ce studie o hârtie pe care i-o întinsese unul dintre ofiţeri. Îşi ridică privirea şi se uită în treacăt la Katherine şi la Harland, după care se opri brusc, întorcându-şi din nou privirea spre ea şi

pălind când o recunoscu.

Pentru o clipă, păru să se gândească să se întoarcă, poate chiar să o ia la sănătoasa, ca să nu îi confirme prezenţa acolo. Katherine aproape că îşi dori să o facă: să fugă, aşa cum mai fugise cândva. Să fugă, ca un laş, în văzul tuturor.

— O, bună dimineaţa, colonele Walton, zise Katherine tare.

Jeffrey privi în toate părţile, de parcă ar fi căutat pe cineva care să îl salveze, dar nu îi veni nimeni în ajutor. Nu de data aceasta. Nu când ofiţerii din jurul lui se holbau făţiş la Katherine.

— Bună dimineaţa, răspunse el băţos. Ce... surpriză! A trecut multă vreme.

— Într-adevăr. Ultima oară când ne-am văzut a fost în timpul larmei de la Waterloo. Le zâmbi orbitor cârdului de lachei. De fapt...

— Mă puteţi aştepta la barăci, le spuse răstit Jeffrey ofiţerilor lui, întrerupând-o. Nu va dura mult.

— Condoleanţele mele pentru decesul fratelui tău. Katherine îi privi pe oameni îndepărtându-se. Am înţeles că a fost o moarte tragică.

Jeffrey împături hârtia pe care o ţinea în mână şi se îndreptă de spate, într-un efort vizibil de a-şi veni în fire.

— Mulţumesc.

— Asta înseamnă că acum eşti viconte, nu-i aşa?

Jeffrey încuviinţă din cap.

— În cazul acesta, milord, permite-mi să ţi-l prezint pe baronul Strathmore, de asemenea fost ofiţer în armata lui Wellington. Lord Strathmore, dânsul este colonelul Jeffrey Walton, viconte Hanveck şi, bineînţeles, acum moştenitor al contatului Wheldham, se forţă Katherine să spună cu voce fermă.

— Strathmore? repetă Walton, părând să-l observe pentru prima oară pe Harland. Da, bineînţeles. Eşti doctor, nu-i aşa?

— Astăzi, da. Am fost chemat pentru un consult.

Vicontele zăbovi cu privirea pe locul în care Katherine

îşi ţinea mâna pe braţul lui Harland.

— Am auzit că te-ai înrolat în serviciul medical după treaba aia urâtă cu soţia ta. Deşi mărturisesc că nu mă aşteptam ca un bărbat care şi-a preluat titlul să mai piardă vremea cu un astfel de hobby.

Harland zâmbi rece, deloc amuzat.

— Un bărbat are nevoie de un scop, nu crezi, colonele? La urma urmei, şi tu ţi-ai păstrat funcţia.

— Într-adevăr. Şi aşa voi face până la moartea tatălui meu. Cu riscul de-a părea neobrăzat, serviciul militar m-a transformat într-un erou. O sursă de inspiraţie pentru alţii. Nu pot pur şi simplu să renunţ la asta, oricât de ilustru ar fi titlul pe care îl deţine familia mea.

— Într-adevăr.

Katherine simţi cealaltă mână a lui Harland, pe care încă o ţinea pe spatele ei, ca oţelul.

În spatele lui Jeffrey, Katherine îl putea vedea pe Gibbs, care se oprise lângă o grămadă de pământ proaspăt ce fusese depozitat în capătul îndepărtat al şantierului. Îşi aprinsese pipa şi avea capul înconjurat de fuioare mici de fum albăstrui. Scăpă ceva din mână, aşa că se aplecă să o ridice, după care se îndreptă de spate şi plecă mai departe.

Era vremea ca Harland să plece.

— Mulţumesc, Lord Strathmore, pentru că ai binevoit să mă însoţeşti, dar cred că ţi-am răpit prea mult din timpul dumitale, zise Katherine. Colonelul Walton mă va putea escorta spre ieşirea din închisoare. Aşa vom avea ocazia să mai povestim.

— De fapt, Ka… domnişoară Wright, sunt pe deplin răspunzător de ce se întâmplă în aceste şantiere sub supravegherea mea şi am întârziat deja cu inspecţiile. Aş putea trimite un alt ofiţer să…

— O, haide, colonele! Cred că îmi datorezi măcar o escortă până la porţile închisorii. Nu crezi?

Chiar şi un prost ar fi sesizat răceala din vocea ei.

— Eu… Se opri, privindu-l scurt pe Harland, apoi din nou pe ea. Da, bineînţeles.

Peste umărul lui Jeffrey, Katherine îl văzu pe Gibbs

deplasându-se de-a lungul şantierelor, lăsând în urmă o dâră de fum. Din nou, păru să ţină ceva în mână, după care se aplecă să ridice un obiect pe care îl scăpase.

— Eşti sigură, domnişoară Wright?

Harland o apăsă mai tare pe spate.

— Foarte sigură, spuse Katherine. Mulţumesc, Lord Strathmore, şi o zi bună îţi doresc.

Îşi luă mâna de pe braţul lui Harland şi se apropie de Jeffrey.

Pentru o clipă, Katherine se temu că Harland nu avea să plece. Acesta ezită şi apucă mai bine geanta de doctor voluminoasă pe care o ţinea în mână.

— Ziua bună, spuse în cele din urmă, apoi se întoarse şi porni înspre maluri.

Katherine estimă că aveau mai puţin de trei minute până să se dezlănţuie haosul. O porni înspre porţi, forţându-l pe Jeffrey să o urmeze.

— Ce cauţi aici, Kate? o întrebă Jeffrey încruntându-se cu înverşunare.

— Sunt fondatoarea Societăţii Doamnelor din Londra pentru îngrijirea, Educarea şi Reabilitarea Deţinuţilor. Lord Strathmore a binevoit să îmi arate pe viu cu ce se va confrunta societatea noastră într-un astfel de demers.

Îndrugă toate aceste minciuni cu mai multă uşurinţă decât ar fi crezut că se putea. Jeffrey o privi absent.

— Nu ai venit ca să mă cauţi pe mine?

Katherine închise scurt ochii. Bineînţeles că el presupusese că prezenţa ei acolo avea de-a face cu el. Că venise să îl caute pe el. Nu se opri din mers.

— Sinceră să fiu, nu am crezut că te voi mai vedea vreodată. Printre toate minciunile, acesta era adevărul. Când un bărbat dispare în toiul nopţii, ajungi la anumite presupuneri.

— Pentru numele lui Dumnezeu, după atâta vreme, doar nu mai eşti furioasă că am plecat când a trebuit să o fac.

— Când a trebuit să o faci? Se opri, simţind amăreală în gâtlej şi, odată cu ea, furie. Ţi-ai lăsat oamenii în urmă.

„M-ai lăsat pe mine în urmă”.

— Uite ce este, Kate, mi-ai adus multă alinare şi mi-ai distras atenţia într-o perioadă foarte dificilă. Şi nu contest că le-ai fost de folos chirurgilor şi medicilor, dar eşti femeie. Nu ai cum să înţelegi importanţa politică a faptului că un nobil şi un ofiţer trebuia să le prezinte neîntârziat victoria regelui şi ţării întregi. Bărbaţii ca mine trebuie să fie foarte vizibili în faţa maselor. Câţiva soldaţi răniţi m-ar fi încetinit.

— Ţi-ai lăsat oamenii în urmă, repetă ea fără să vrea.

— Oricum, aveau să moară.

Katherine se simţi de parcă ar fi încasat un pumn. Ura pe care încerca din răsputeri să o controleze începu să se iţească, comprimându-i plămânii, contractându-i gâtlejul.

— Erau oamenii tăi, sub comanda ta. Au murit protejându-te.

— Când s-au înrolat, ştiau că vor lupta într-un război, zise Jeffrey nerăbdător.

— Nu s-au înrolat ca să moară.

Jeffrey îşi dădu ochii peste cap.

— Nu am cum să schimb ce au păţit, aşa cum nu pot schimba ce a păţit oricare alt soldat. Erau oameni de mică însemnătate, care şi-au făcut datoria protejându-l pe cel care era mai bun ca ei. Nu le datorez nimic pentru asta.

Lui Katherine i se făcu dintr-odată greaţă, în mare parte pentru că îi era scârbă de ea însăşi. Cum de se crezuse vreodată îndrăgostită de acest bărbat?

— Le-ai promis că te vei asigura că se vor întoarce acasă. Că aveau să îşi revadă familiile.

— Sunt convins că familiile lor au depăşit momentul. Aşa cum a făcut toată lumea.

Jeffrey îşi scutură haina.

— Şi eu?

— Ce-i cu tine?

— Ţi-a fost la fel de uşor să mă laşi în urmă?

— Kate, nu aveam timp de istericalele inevitabile.

— Istericalele inevitabile? Eu… Katherine închise gura înainte să spună ceva ce avea să regrete. Se uită spre malurile Tamisei. Pe partea pustie a şantierelor cu balast, în

apropiere de o movilă de pământ proaspăt, se înălţa acum un fum ce nu provenea nici de la topitorii, nici de la pipa nimănui.

Jeffrey îşi bătu în palmă cu hârtia pe care o ţinea în mână.

— Uite ce este, din păcate, ţi-am rănit sentimentele, dar trebuia să mă concentrez la chestiuni mai importante. Sper că poţi înţelege asta. Ezită, privind când la faţa ei, când la corsajul ei. Poate că aş putea să mă revanşez faţă de tine. Dacă mi-ai îngădui.

Katherine se holbă la el, nefiind convinsă că auzise bine.

— Ne-am potrivit cândva, Kate, zise Jeffrey şi îşi puse mâna pe umărul ei. Poate că ne-am potrivi din nou.

— Mă ceri din nou în căsătorie?

Jeffrey oftă.

— Nu ar fi trebuit să te cer nici prima dată şi îmi pare rău că am făcut-o. Dar, sincer, Kate, un bărbat nu poate fi tras la răspundere pentru lucrurile pe care le spune în focul luptei. Pe timp de război. În plus, voi fi conte acum. Ştii la fel de bine ca mine că voi avea nevoie de o mireasă potrivită. Dar nu există niciun motiv pentru care să nu ne bucurăm de raporturile de altă dată. Am capitalul necesar ca să te ţin în confort. Rochii, bijuterii, propria ta căsuţă…

— Nu. Se îndepărtă de el şi o porni cu pas hotărât spre porţi.

— Îţi voi da timp să te gândeşti la asta.

— Nu.

— Atunci, ar trebui măcar să ai grijă cu cine alegi să îţi petreci timpul.

Veni după ea, iar din vocea lui îşi dădu limpede seama că era nervos.

— Nu cred că este înţelept să îi permiţi lui Lord Strathmore să devină prea familiar.

Katherine nu se opri din mers.

— E un medic excelent.

— E un ins bun de gură. Se ştie că toată familia lui e ciudată. Nu vrei să fii asociată cu o astfel de nebunie.

Tocmai de-aia Strathmore n-a reuşit să-şi ţină nici măcar propria soţie în pat.

Katherine ajunsese la porţi şi se răsuci.

— Tu…

Se opri şi îşi veni în fire. Nu avea de ce să-i răspundă la o astfel de afirmaţie. Deoarece Katherine ştia deja ce fel de om era Harland Hayward.

Şi ştia ce fel de om era Jeffrey Walton.

— Câini au fost? întrebă ea.

— Poftim?

— Fratele tău. Când a murit, împuşcaţi cumva câini vagabonzi în Dials?

Jeffrey îşi mişcă buzele, dar nu se auzi niciun sunet. Începu să se înroşească uşor pe gât.

— L-ai lăsat şi pe el în urmă când lucrurile au luat o turnură proastă?

Katherine văzu hârtia din mâna lui Jeffrey rupându-se în două şi pe el făcându-se de-a dreptul stacojiu la faţă.

— Ai grijă, Katherine! Nu ai cum să ştii aşa ceva. Ai face bine să îţi aminteşti cu cine vorbeşti.

Vârtejul de fum proaspăt din partea îndepărtată a şantierului cu balast se îngroşase, având acum mărimea unui stâlp. Avea să fie observat în câteva secunde. Dar era deja prea târziu.

— Ba pot şti, pentru că îmi amintesc întocmai cu cine vorbesc, Jeffrey.

Jeffrey strânse pumnii, mototolind bucăţile de hârtie.

— Mă descurc singură de aici. Simţi cum durerea pe care o simţise atât de mult timp se rupse şi se eliberă, suferinţe de demult luându-şi zborul, precum cenuşa purtată de vânt.

— Nu poţi pleca pur şi simplu de lângă mine, zise Jeffrey clocotind de furie. Dădu să se năpustească asupra ei, dar se opri când auzi un ţipăt panicat, căci fumul atrăsese în sfârşit atenţia cuiva.

— Cu bine, Jeffrey, zise Katherine încet, în timp ce iadul se dezlănţui pe pământ.

Capitolul 17

Prima explozie comprimă aerul cu o bufnitură slabă, împroşcând cu bulgări de pământ care căzură ca o ploaie în jurul lui Harland. Se feri din instinct, deşi ştia foarte bine că, în realitate, nu prea avea şanse să fie rănit. Ardeau doar nişte moviliţe de paie îmbibate în smoală, în care se adăugase praf de puşcă şi care fuseseră lăsate lângă toate celelalte mormane de moloz şi pământ de pe maluri. Erupseră flăcări, şi un fum negru şi gros se înălţă deasupra închisorii. Oamenii începură să strige „foc” şi să o ia la sănătoasa, abandonându-şi însărcinările.

Răsună o a doua bufnitură şi o nouă explozie zgudui închisoarea, o altă moviliţă de pământ putrezit şi paie izbucnind în flăcări lângă şantierul forestier şi instigând o tură nouă de panică în rândul oamenilor.

În aerul stătut deveni dificil să poţi vedea prin fum. Acesta se învolbură în jurul şantierelor şi al clădirilor, răspândindu-se în nori unsuroşi peste Tamisa. Un ofiţer blond îşi făcu apariţia în învălmăşeală, urlând ordine contradictorii oamenilor tot mai panicaţi şi sporind confuzia generală. Harland se îndrepta deja spre maluri când ofiţerul cu pricina îl ajunse din urmă.

— A fost distractiv, zise Patrick, ştergându-şi mâinile cu o batistă. Ar trebui să o mai facem cândva.

— Sau poate nu, îi răspunse Harland fără să încetinească.

— Domnişoara Wright s-a ţinut de cuvânt. L-a scos pe colonel din închisoare, ca flautistul din Hamelin.

— Într-adevăr.

Harland abia de reuşise să pună un picior în faţa altuia când plecase de lângă ea şi Walton. Avusese nevoie de toată voinţa ca să nu se întoarcă la ea.

— Mama naibii, domnule Gibbs. Paznicul care supraveghea echipa de balast îşi făcu apariţia prin fum, frecându-se la ochi, care îi erau iritaţi şi îi lăcrimau. Câte

butoaie de praf de puşcă aţi folosit?

— Ţine de amestecul de ulei şi smoală folosit în paie, nu de cantitatea de praf de puşcă. Patrick îi înmânã un săculeţ de piele. Restul de bani care ţi se datorează.

Paznicul îşi vârî săculeţul în haină şi îi dădu lui Harland o cheie grea.

— O plăcere să fac afaceri cu matale. Franţuzii dumitale te aşteaptă pe mahonă. Dar tre' să v-avertizez: s-ar putea ca ăl mic să fie deja mort.

Harland înjură uşor.

Paznicul dispăru în fum.

Harland coborî malul, tuşind. Prora unei mahone oprite la întâmplare pe mal se materializă prin întuneric şi se auzi sunetul lanţurilor lovindu-se de lemn.

Patrick se îmbrânci pe lângă el şi se urcă la bord, iar Harland îl urmă. Patru prizonieri fuseseră legaţi de inele grele prinse de copastiile micii ambarcaţiuni. Doi erau întinşi pe jos, iar ceilalţi doi trăgeau fără izbândă de lanţuri.

Făcură ochii mari când îi văzură pe Patrick şi pe Harland şi se împleticiră în spate, iar lanţurile legate în jurul gleznelor şi al taliei lor zornăiră, în timp ce ei priviră ţintă la cuţitul pe care îl ţinea Harland în mână. Unul dintre ei începu să ţipe ceva, dar se opri brusc în clipa când Patrick ridică cheia.

— Dacă vrei ca fratele tău să trăiască, vei face linişte, zise Harland limpede în limba franceză. Şi acum, stai locului!

Patrick se mişcă primul, desfăcând cătuşele rapid şi eficient.

— Trăieşte? întrebă Harland, neplăcându-i cât de nemişcaţi erau cei doi băieţi întinşi pe fundul bărcii.

Patrick se mişcă, eliberându-i cu grijă.

— Respiră amândoi, raportă el. Pentru moment.

Harland lăsă din mână geanta grea, care ateriză pe proră cu o bufnitură, şi o deschise.

— Cine sunteţi? întrebă prizonierul care se afla cel mai aproape de ei, cel care trăsese de lanţuri.

Era numai piele şi os, cu ochii prea mari pentru faţa

lui, cu părul tuns scurt de tot, ceea ce îi conferea o înfăţişare înfricoşător de scheletică. O cicatrice lată îi străbătea sprânceana stângă, accentuând imaginea macabră.

— Un doctor. Am venit să vă ajutăm să fugiţi de aici, îi răspunse Harland vag. Nu trebuia să le dea niciun nume, în caz că lucrurile aveau să iasă prost. Daţi-vă jos jachetele!

— De ce?

— Pentru că, în clipa de faţă, arătaţi ca nişte prizonieri. Harland scoase un maldăr de veşminte şi le aruncă înspre ei. Îmbrăcaţi-vă cu astea. Şi voi, şi ceilalţi doi.

Patrick desfăcu şi ultimele cătuşe şi aruncă lanţurile peste bord.

— E timpul să plecăm.

Sări de pe barcă şi smulse frânghia groasă de pe pilonul de care era pironită, aruncând capătul acesteia pe mahonă.

Patrick împinse cu umărul de proră, iar Harland se aşeză la vâsle, iar ambarcaţiunea alunecă silenţioasă înapoi în apă. Patrick sări cu iscusinţă înapoi pe mahonă, Harland dădu din vâsle, iar ambarcaţiunea mică se îndepărtă de uscat, spre largul Tamisei.

Cei doi prizonieri care încă stăteau în picioare reuşiseră să se dezbrace şi să se îmbrace cu veşmintele ponosite de muncitori de pe râu. Se căzneau să facă acelaşi lucru cu cei doi care erau în continuare întinşi pe jos, nemişcaţi. Cel mai pipernicit dintre pacienţi gemu când îi dădură jos haina.

— Moare, spuse prizonierul cu cicatrice, cu hotărâre în voce, aruncând jacheta zdrenţuită peste bord.

— Ba nici vorbă, bombăni Harland, îndreptând mahona în direcţia opusă închisorii, înspre libertate.

— Unde ne duceţi?

Harland fu surprins că durase atât de mult până să întrebe asta. Dădu la vâsle, iar mahona înaintă prin apă.

— Acasă.

*

Katherine alerga, lucru deloc uşor într-o rochie cu corset care îi strângea coastele ca nişte gheare. Înaintă grăbită pe marginea drumului Plumstead, zgomotul confuziei şi al haosului stingându-se în urma ei. Încă se vedea cu uşurinţă fumul care se ridica din centrul închisorii şi care se răspândise ca un nor întunecat şi încă se simţea mirosul usturător şi apăsător de sulf, gudron şi paie.

În gând, Katherine îşi alcătuise deja o listă de pretexte şi explicaţii în cazul în care avea să fie oprită, cele mai multe dintre ele bazate pe temelia solidă a unor istericale inevitabile, dar pentru moment drumul era pustiu. Dacă totul mersese bine, Harland şi Patrick ar fi trebuit să se afle deja departe de închisoare, pe râu, cu propriul set de pretexte şi explicaţii în caz că i-ar fi oprit cineva. Nava care aştepta să îi transporte ar fi trebuit să se afle la locul ei, pregătită să îi intercepteze şi să îi strecoare pe Tamisa, spre libertate.

Speră cu disperare că Harland nu zăbovise în închisoare. Că nu o aşteptase pe mal. Speră cu şi mai multă disperare că o aştepta mai în faţă.

Că nu avea să fie lăsată în urmă.

Gâfâind, ieşi de pe fâşia noroioasă de pământ şi coborî spre mlaştină, iar picioarele i se afundară aproape instantaneu în pământul moale, care o înghiţi, îmbibându-i fustele, îngreunându-le. Nu avea să reuşească în ritmul ăsta.

Fără să stea pe gânduri, smulse acele şi legăturile de pe umeri şi de pe partea din faţă a rochiei. Rochia de mătase alunecă în jos, iar Katherine ieşi din ea şi o strânse ghem în braţe. Se aplecă apoi cu oarecare dificultate şi îşi ridică cămăşuţa, încercând să apuce cuţitul pentru scufundări pe care îl avea legat de exteriorul gambei. Tăie dintr-o mişcare şireturile de la corset şi trase adânc aer în piept, îşi vârî corsetul şi rochia la subraţ şi o luă din nou la fugă, îmbrăcată acum doar în cămăşuţă.

Îşi revizui lista cu scuzele pregătite, rezumându-se acum doar la tendinţe isterice.

O potecă ştearsă străbătea mlaştina, ducând spre râu, creată de oameni sau de animale – sau poate de ambele. O urmă, ierburile înalte din mlaştină depăşind-o aproape în înălţime. În lipsa soarelui, se orientă după coloanele de fum ce se înălţau în depărtare peste umărul ei stâng.

Destinaţia spre care se îndrepta fusese ideea ei: o clădire din piatră abandonată de pe partea aceasta a râului, la trei kilometri şi un pic în jos faţă de închisoare. Se afla la baza unui stejar vechi masiv care se înălţa ca o santinelă pe mal. Cu toate acestea, văzuse clădirea dărăpănată doar de pe apă – şi asta cu ani în urmă, când adusese marfă de contrabandă în Londra împreună cu tatăl ei.

Încercă să ignore îndoielile ce i se furişau în minte. Îndoieli cum că nu avea să reuşească să localizeze clădirea din mlaştină. Sau că acea clădire nu mai exista, că oamenii luaseră de mult pietrele prăbuşite ca să le folosească pentru uzul propriu. Sau că îi lua prea mult timp ia «i ca să răzbată prin mlaştină. Sau că avea să fie lăsată în urmă. Singură. Din nou.

Trebuia să fie pe-aproape acum. Pământul deveni mai saturat, iar pe alocuri Katherine se afundă până mai sus de genunchi. Cu toate acestea, înaintă, neabătută. Păsări speriate ţipară şi îşi luară zborul din mlaştină în faţa ei. În afară de asta, se auzea doar răsuflarea ei neregulată. Nu îşi îngădui să încetinească, împinsă înainte de panica stârnită de gândul că avea să ajungă prea târziu. Se împiedică, pământul ridicându-se dintr-odată, mai solid. Se împletici înainte, urmând poteca, aflându-se acum pe pământ relativ stabil. Şi apoi, chiar în faţa ei, văzu ramurile răsucite ale unui stejar uriaş.

Katherine aproape că izbucni în plâns de uşurare. Îşi croi drum printr-un labirint de tufişuri încâlcite, aproape împiedicându-se de o movilă de pietre abandonate. Reuşise.

Clădirea veche de la baza copacului era micuţă, cam de aceeaşi mărime precum cămăruţa din podul de la Avondale în care se recupera Matthew. Nu mai avea acoperiş, grinzile de lemn care probabil susţinuseră un

acoperiş dispăruseră de multă vreme, de mâna oamenilor sau a vremii, iar doi dintre pereţi capitulaseră în mod asemănător. Lângă unul dintre zidurile rămase în picioare se puteau vedea urme negre pe piatră, rămăşiţele unui foc vechi. Cineva se adăpostise recent în această structură. Era posibil să fie folosită chiar şi acum.

Se ghemui în spatele tufişurilor încolăcite, încercând să îşi tragă suflarea, să asculte. Dar nu văzu nicio mişcare, iarba rămânând flască în aerul liniştit, şi auzi doar orăcăitul a o mie de broaşte şi lipăitul apei ce se izbea de malul ascuns. De aici, nu putea vedea râul. De aici, nu putea vedea dacă o aştepta vreo navă. O navă care avea să îi ducă pe toţi în siguranţă.

Se împletici în direcţia dincotro se auzea apa, oprindu-se chiar în spatele ultimei perdele de trestie şi frunziş ce străjuiau ţărmul şi închizând ochii. Se temea să se uite. Se temea să *nu* se uite. Şi se înjură în gând pentru că era o laşă. Deschise ochii şi ieşi pe ţărm.

Râul era gol.

Katherine se împletici uşor, urând slăbiciunea şi emoţia care îi făcură pieptul şi gâtlejul să i se contracte. La naiba, doar asta îşi dorise. Se holbă în aval, înspre închisoare, dar nu se vedea nicio navă. Niciun arbore, nicio ambarcaţiune, doar o întindere de apă singuratică.

Încercă să tragă adânc aer în piept, dar se auzi doar un şuierat, în timp ce tristeţea şi senzaţia de pierdere o zdrobiră ca un chintal. Îi luase prea mult ca să ajungă aici.

În mintea ei, ştia că acest lucru fusese dintotdeauna o posibilitate, ba chiar o probabilitate. Nu se afla pe un câmp de luptă abandonat din Belgia, lăsată să îngrijească de muribunzi. Nu se afla la sute de kilometri depărtare de toţi oamenii şi toate lucrurile pe care le cunoştea. Circumstanţele de acum difereau de cele de atunci. Dar realitatea era la fel de devastatoare ca întâia oară.

Căzu în genunchi, scăpând din braţe rochia albastră, care alunecă spre malul noroios, şi se forţă să gândească, în pofida durerii iraţionale pe care o simţea.

Harland făcuse ceea ce trebuise să facă. Făcuse ceea

ce îi spusese ea să facă.

Şi acum, trebuia să îşi vină în fire. Să născocească un plan ca să plece de aici, din mlaştină. Trebuia să caute o cale prin care să se asigure că Harland scăpase din închisoare…

— Cu ce naiba eşti îmbrăcată?

Katherine sări în picioare şi se răsuci neîndemânatic, ridicând cuţitul pe care încă îl ţinea în mână.

— Nu am zis că nu îmi place, spuse Harland, ridicând mâinile. Aveam de gând doar să sugerez că eşti puţin cam dezbrăcată.

Katherine scăpă cuţitul şi făcu şovăielnic un pas spre el, trezindu-se în braţele lui. Spre groaza ei, imboldul de-a plânge se abătu asupra ei ca un val, comprimându-i plămânii şi făcându-i ochii să o usture. O sufoca impulsul de-a se agăţa de el, de-a plânge în hohote şi de a-l implora să nu o mai părăsească niciodată.

Istericale inevitabile, chiar că.

Trase aer în piept, tremurat, şi se desprinse din îmbrăţişarea lui, ştergându-se pe faţă cu mâneca.

Harland o privi, încruntându-se îngrijorat.

— Aproape că am murit când a trebuit să plec de lângă tine în curtea închisorii. Nu ar fi trebuit să te las cu Walton…

— Nu vreau să vorbesc despre Walton. Nici acum, nici vreodată.

Era adevărul. Îl înfruntase pe cel care o spintecase până în adâncul sufletului şi supravieţuise. Nu doar că supravieţuise, de fapt, ci triumfase.

Harland nu îşi luă privirea de la chipul ei.

— Prea bine.

— Pacienţii? I-aţi scos…

— Pacienţii sunt în siguranţă la bord. Harland îşi dădu jos haina şi i-o puse pe umeri lui Katherine, care se bucură de căldura pe care i-o aducea. Am oprit puţin mai în aval. Aşa a ordonat căpitanul. Nu i-a plăcut cât am fi fost de expuşi pe apă la cotitura aceasta. Am luat o barcă pentru debarcare.

— Nu ar fi trebuit să îi părăseşti pe pacienţi, încercă Katherine să spună pe cm ton aspru.

Detaşat.

— Nu ar fi trebuit să te părăsesc pe tine.

Katherine îi simţi privirea apăsătoare.

— Eu nu sunt în pericol de-a muri în orice clipă. Îşi recuperă cuţitul. Ar trebui să ne grăbim…

— Katherine…

— Ar trebui să ne grăbim, repetă ea.

Nu aveau timp pentru emoţii şi nici pentru conversaţii dificile. Nu acum. Nu când erau vieţi în joc.

— Am adus astea.

Harland apucă o geantă de pânză pe care Katherine nu o observase în spatele lui şi scoase din ea cămaşa şi pantalonii negri pe care Katherine îi purtase pe plaja din Dover.

— Mulţumesc. Katherine îşi dădu jos haina lui şi i-o înapoie. Fără să spună ceva, Harland o luă şi se întoarse cu spatele la ea. Lucru pe cât de ridicol, pe atât de înduioşător, ţinând cont de tot ce se întâmplase deja între ei.

Katherine se îmbrăcă rapid şi îşi aşeză cămăşuţa udă leoarcă şi pătată lângă rochia albastră mototolită, pe care le rulă la un loc şi le vârî la subraţ.

— Să mergem.

Harland o luă de mână, iar Katherine îi îngădui. Îi îngădui să o conducă prin labirintul dens de tufişuri sârmoase, dincolo de clădirea abandonată şi în josul râului. Zări pupa unei mici bărci, pe jumătate ascunsă de iarba înaltă, şi un bărbat cocoşat deasupra vâslelor.

— Era şi vremea, mormăi Patrick. Nu mai era îmbrăcat ca un ofiţer, ci ca un pescar de rând. O privi pe Katherine ridicând doar uşor dintr-o sprânceană şi făcu semn spre barcă. Urcaţi. Toată aşteptarea asta mă agită.

Katherine urcă în barcă, urmată de Harland, şi Patrick vâsli fără să îi aştepte măcar să se aşeze pe băncile dure, iar barca o ţâşni în larg, înspre curenţi.

Capitolul 18

Cel mai mic dintre băieţi avea să îşi piardă partea inferioară a piciorului.

Katherine nu avusese nevoie să vadă rana ca să îşi dea seama cât de vătămat era piciorul. Ştiuse după putoarea rănii că aceasta era singura opţiune, cu mult înainte să îl vadă pe băiat pe masa de operaţie şi să dea la o parte ce mai rămăsese din pantalonii lui. I se spusese că îl chema Bernard şi că, la un moment dat, se tăiase adânc la gambă în ceva. Rana puroiase, ţesutul se înnegrise, se umflase şi supurase. Bernard ba îşi pierdea, ba îşi recăpăta cunoştinţa şi era roşu de la febră. Pentru moment, i se administrase un preparat din scoarţă de chinchină, i se aplicau comprese reci şi încercau să îl facă să se simtă cât mai comod posibil.

Următorul ca vârstă, René, ba îşi pierdea, ba îşi recăpăta şi el cunoştinţa, tot febril, şi i se administrase acelaşi tratament. Trebuia să i se amputeze cel puţin trei degete de la piciorul drept. Katherine presupuse că oasele fuseseră zdrobite, şi piciorul se infectase.

Ceilalţi doi pacienţi, Luc şi Claude, se aflau şi ei într-o stare destul de proastă. Presupuse că Luc suferise mai demult o fractură la braţ, care se vindecase prost. Claude, cel mai mare dintre cei patru, scăpase nevătămat, în afară de malnutriţia, deshidratarea şi slăbiciunea de care sufereau toţi patru. Cei doi din urmă fuseseră duşi în bucătăria navei, unde erau hrăniţi. Departe de operaţia şi sarcina ce le stăteau în faţă lui Katherine şi Harland.

— Doctoriţa Wright, presupun.

Katherine, care aşeza un prosop gros sub piciorul lui Bernard, îşi ridică privirea şi îl văzu pe căpitanul navei stând în pragul încăperii pentru operaţii. Încă o lua prin surprindere titlul de *doctoriţă* când era folosit de un bărbat pe care nu îl cunoştea.

— Presupuneţi corect, căpitane Black.

Cu păr lung, brunet şi barbă, Black arăta ca un pirat elegant desprins dintr-un roman fantezist. Katherine îl văzuse scurt pe punte, dându-le ordine oamenilor lui, în timp ce Patrick adusese barca lor în apropiere de şalupa frumoasă ancorată în mijlocul râului. Se îmbarcaseră de doar câteva secunde, după care nava îşi reluase călătoria în aval, ca un pursânge eliberat după ce a fost legat prea mult timp.

— Bine aţi venit! Black făcu o plecăciune emfatică şi apoi se îndreptă de spate, răsucind un tricorn antic în mâini. Nu avem deseori privilegiul de a avea o femeie frumoasă la bord. Ba, mai mult, o femeie frumoasă în pantaloni. Mărturisesc că îmi place mult moda asta.

Katherine se concentră din nou la instrumentele pe care le rula pe tejgheaua prinsă de peretele odăii pentru operaţii, privindu-l pe căpitan cu coada ochiului.

— Vă sunt recunoscătoare că aţi amânat plecarea. Nu sunt convinsă că aş fi făcut la fel.

Căpitanul se opri din răsucit tricornul.

— Poftim?

— Reuşita acestui demers depinde în mare parte de o călătorie rapidă. Întârzierile nu sunt avantajoase.

— Doctorul Hayward părea să creadă că sunteţi necesară pentru reuşita acestui demers, fie el rapid sau nu. Nu mi-a dat de ales. V-a povestit că a ameninţat că sare în apă ca să vă aducă, dacă nu aşteptăm?

Katherine se opri din aranjat instrumente.

— Nu a făcut-o.

— Lucru care ne-ar fi întârziat şi mai mult, pentru că am nevoie măcar de unul din voi. L-am văzut pe Hayward înotând, şi avea şanse mari să se ducă la fundul Tamisei pe la jumătatea distanţei. Black îndreptă tricornul spre băiatul de pe masă şi se înfioră. Şi eu cu siguranţă nu pot repara mizeria aia. Prizonierii francezi morţi nu îmi aduc bani.

Katherine se răsuci şi se rezemă de tejghea, privindu-l cu atenţie pe Black.

— Atunci, v-aş sugera să vă întoarceţi pe punte,

căpitane. Pentru că mizeria va spori.

Black zâmbi dintr-odată ştrengăreşte.

— Cerule mare! Vă faceţi griji că aş fi prea sensibil?

— Nu îmi fac griji că aţi fi prea sensibil, căpitane. Îmi fac însă griji din pricina bărbaţilor de pe râu care caută nişte prizonieri care au evadat pe nave ce nu au reuşit să fie prea sincere în ceea ce priveşte manifestele lor. Dacă ar fi să urce la bordul navei, mi-ar plăcea să fiu avertizată din timp.

Căpitanului îi pieri zâmbetul, şi o privi cu o licărire speculativă în ochi.

— Aţi mai făcut asta.

— De prea multe ori. Deseori, amputaţiile sunt singurul lucru care ar putea salva…

Intră în odaia pentru operaţii.

— Nu mă refer la amputaţii, ci la condusul pe râu al unei ambarcaţiuni care nu a fost chiar… sinceră cu manifestele ei.

Katherine îl privi cu hotărâre.

— Da.

Black jubilă încântat.

— Hayward nu mi-a zis totul. Acum, îmi dau seama de ce baronul dumneavoastră s-a îndrăgostit.

— Nu e baronul meu. Katherine simţi cum se îmbujorează. Şi nu e îndrăgostit.

Black îşi aşeză tricornul pe cap.

— Păi, atunci, poate aţi vrea o slujbă când terminaţi cu asta? Am nevoie de-un chirurg, cu atât mai bine dacă are şi experienţă în contrabandă. Aţi fost vreodată în India?

— Nu are nevoie să lucreze pentru tine, Black, zise Harland, plecându-şi capul ca să intre în odaia pentru operaţii, cărând două găleţi cu apă aburindă. Nu e contrabandistă.

Katherine se concentră din nou la instrumentele din faţa ei, asaltată de năzuinţă şi de ceva mai profund decât o simplă dorinţă. Ceva atât de acut, încât îi era greu să respire, şi se simţea instabilă emoţional. Harland o condusese spre odaia pentru operaţii, după care dispăruse

numaidecât ca să aducă găleţi cu apă care ceruse să fie fiartă, iar ea se bucurase că nu fusese lângă ea. Deoarece partea aceea din ea care voise să izbucnească în mod iraţional în lacrimi când Harland îşi făcuse apariţia pe ţărm încă stătea la pândă, năpustindu-se asupra ei când nu se aştepta. Cum se întâmplă acum.

Trebuia să se concentreze întru totul asupra sarcinii pe care o avea de îndeplinit. Trebuia să se concentreze la ce avea de făcut, nu la bărbatul care avea să îi fie alături.

— Aş zice că doamnei i-ar plăcea să vorbească pentru ea însăşi, Hayward. Aurul şi condimentele aduc satisfacţii mult mai mari decât coniacul şi dantela, pufni căpitanul batjocoritor. Vă pot oferi nişte termeni foarte atractivi, doctoriţă Wright. Întrebaţi-l pe baron…

— E chirurg, nu contrabandistă, repetă Harland, lăsând din mână găleţile cu apă.

— Mulţumesc, căpitane, dar trebuie să vă refuz, zise Katherine.

Black se mângâie pe barbă, uitându-se când la Harland, când la Katherine şi tot aşa.

— Bineînţeles. Păi, mai gândiţi-vă la asta, doctoriţă Wright. S-ar putea să vă fac să vă răzgândiţi.

— Nu o veţi face.

Katherine plecă de lângă tejghea şi ridică braţul stâng al băiatului. Cât putu de blând, îi prinse de încheieturi cătuşele căptuşite ce atârnau de lateralele mesei. Nu avea să rişte ca băiatul să cadă de pe masă după ce începeau să taie.

— Eşti pregătit, doctore Hayward?

Harland umplea un coş pentru jar care strălucea în colţul odăii pentru operaţii, în care erau câteva vergele pentru cauterizat răni, ce începură să strălucească portocalii de la căldură.

— Sunt.

— Cred că voi urma sfatul doctoriţei Wright şi mă voi întoarce pe punte, zise Black şi făcu o grimasă. Începu să iasă cu spatele din odaia pentru operaţii. V-aş ura noroc, dar mi se pare mereu un simţământ redundant.

— Redundant? întrebă Katherine.

— Trebuie să fii foarte priceput ca să fii norocos. Mai făcu o plecăciune. Şi nu aţi fi aici, doctore Wright, dacă nu aţi fi foarte pricepută.

*

Katherine nu fusese pricepută, ci extraordinară.

Dacă pe câmpul de luptă Harland ar fi putut lucra cu un chirurg la fel de competent şi de ferm ca ea, ar fi salvat mult mai mulţi oameni. Dar el, asemenea lui Katherine, fusese pe cont propriu, copleşit de moarte, durere, sânge şi disperare, zăgăzuind potopul cât putuse de bine cu ce avusese la îndemână.

Harland se rezemă istovit de peretele bucătăriei, ascultând gemetele şi scârţâiturile pe care le scotea nava în timp ce străbătea canalul deschis şi care erau un respiro primit.cu bucurie de la sunetele din odaia pentru operaţii. Ziua aceasta nu fusese un potop, deşi avusese aceleaşi ecouri de disperare şi hotărâre. Fierăstraiele lor scoseseră aceleaşi zgomote când muşcaseră din os, iar pacienţii icniseră, ţipaseră şi suferiseră şi de data aceasta. Katherine nu tresărise nici măcar o dată. Fusese mereu statornică, practică şi chibzuită, ore întregi. Şi, drept urmare, Harland credea, deopotrivă optimist şi precaut, că toţi cei patru pacienţi aveau să supravieţuiască şi să îşi revadă familiile.

Întunericul se lăsase cu mult timp în urmă, şalupa crescând viteza când ajunsese în largul mării. Fie Black era cel mai norocos căpitan pe care îl cunoscuse Harland, fie chiar era atât de bun precum zicea. În orice caz, nu conta. Scăpaseră de Tamisa şi de Anglia, mai având de trecut doar două obstacole: să traverseze în siguranţă canalul şi să debarce cu bine.

O bufnitură puternică îi întrerupse şirul gândurilor: o altă găleată cu apă aburindă aştepta la picioarele lui, iar bucătarul nerăbdător se întorcea deja în profunzimile bucătăriei înghesuite. Harland se aplecă şi apucă găleata, întorcându-se în odaia pentru operaţii, unde Katherine

rămăsese cu cei patru pacienţi. Când plecase spre bucătărie, toţi cei patru pacienţi adormiseră epuizaţi, iar Harland era destul de convins că aveau să doarmă până aveau să ajungă pe coastă, cândva în cursul zilei de mâine. Aveau de schimbat bandaje, de verificat suturi, de pregătit leacuri din plante pe care să le administreze şi de schimbat comprese reci, dar, în clipa de faţă, medicamentul de care aveau cea mai mare nevoie pacienţii lor era odihna neîntreruptă.

Harland îşi feri capul când intră în odaia pentru operaţii şi aşeză găleata lângă tejghea. Deasupra lor, felinarul se legăna, făcând umbrele să dănţuiască bete.

— Doi dintre oamenii lui Black vor sta cu ochii pe pacienţii noştri, zise el, vârând o cană de cositor mică în apă. Sunt pe drum încoace şi l-au mai asistat şi altă dată pe chirurgul navei. Ştiu că trebuie să ne cheme dacă se întâmplă ceva, dar trebuie să te odihneşti. Amândoi trebuie.

Puse cana la o parte şi se întinse după o bucată de săpun tare, apoi se spălă pe mâini, frecând resturile de sânge dintre cutele degetelor.

— Black presupune că ne vom apropia de uscat mâine după-amiază devreme dacă vântul rămâne favorabil. Vom aştepta să se întunece înainte să îi ducem pe ţărm. Se clăti pe mâini şi se întinse după un prosop. Oamenii care ne vor ieşi în întâmpinare ne vor da un semnal. Vom lua cinci dintre oamenii lui Black când mergem.

Katherine nu răspunse.

Harland se încruntă şi se răsuci. Katherine se rezema de peretele îndepărtat, dar, chiar şi de unde se afla, Harland văzu lacrimile care i se prelingeau în jos pe faţă. Scăpă prosopul din mână.

— Ce este? Ce s-a întâmplat? Ajunse lângă ea într-o clipită. Katherine?

Nu îi răspunse nici acum, ci îl privea neajutorată, plângând necontenit, cu ochii roşii. Harland îşi întoarse dintr-odată privirea spre cei patru pacienţi care stăteau nemişcaţi pe paturile lor.

— S-a întâmplat ceva? Am pierdut…

— Sunt bine. Doar dorm, zise ea cu voce gâtuită, izbucnind în plâns înainte să termine de rostit ultimul cuvânt.

Harland o prinse de umeri şi o mângâie pe braţe şi apoi pe faţă, de parcă ar fi căutat să vadă unde era rănită.

— Eşti rănită? Bolnavă?

Katherine clătină din cap.

— Atunci, ce s-a întâmplat?

— Nu ştiu. Lacrimile i se prelinseră şi mai rapid. Nu ştiu. Nimic. Doar că…

— Vino aici!

O luă de mână şi o scoase din odaia pentru operaţii şi o duse spre cabina minusculă a chirurgului de lângă aceasta. Nu era cine ştie ce cabină, întrucât avea doar o cuşetă şi o masă prinsă de podea, dar era intimă. Închise uşa în urma lor.

— Îmi pare rău, reuşi ea să îngâne. Nu ştiu de ce plâng. E jenant. Nu trebuie să…

— Şşşt!

Harland o trase în braţele lui.

Katherine gâfâia tremurat şi se agăţă de el de parcă s-ar fi înecat.

— E o prostie, zise ea cu gura lipită de pieptul lui. Nu am plâns când a plecat Jeffrey. Nu am plâns când oamenii lui au murit. Sau oricare alţii. Nu am plâns când soldaţii mi-au împuşcat fratele şi au încercat să mă împuşte şi pe mine.

Harland o mângâie pe spate.

— Poate că ar fi trebuit să o faci.

— Nu dobândeşti nimic aşa. Nu repari nimic, se bâlbâi ea.

— Ai fost puternică pentru mulţi oameni, mult timp. E în regulă să fii uman o vreme. E în regulă să laşi pe cineva să fie puternic pentru tine din când în când.

Asta păru să o facă să plângă şi mai tare.

— Te-ai întors după mine. Nu eram convinsă că o vei face.

— Ţi-am promis că aşa voi face.

Scoase un sunet de parcă ar fi fost rănită.

— A fost o prostie. Aţi fi putut fi prinşi. Am fi putut fi prinşi cu toţii.

— Încerci să te cerţi cu mine? întrebă el cu blândeţe. Pentru că nu va funcţiona.

Katherine scoase un sunet ce aproape că aduse a râs, dar semănă mai degrabă a hohot de plâns.

— Nu ar trebui să te cerţi cu cineva care caută motiv de ceartă.

Harland se trase în spate şi o privi în ochi. Îi şterse lacrimile de pe obraji cu degetul mare.

— Nu ar fi trebuit să fac multe lucruri în viaţă, zise el.

— Cum ar fi? bombăni ea.

— Nu ar fi trebuit să mă duc la război. Cu siguranţă, nu ar fi trebuit să mă fac doctor.

„Şi nici nu ar fi trebuit să mă îndrăgostesc de o doctoriţă”.

Ultimele cuvinte îi veniră pe neaşteptate în minte, adevărul lor răsunând ca o salvă de tun. Încremeni, neştiind sigur ce să facă cu ele.

— Atâta tot? întrebă ea smiorcăit.

„Nu plănuisem să mă îndrăgostesc de o femeie care aproape că m-a împuşcat prima dată când ne-am întâlnit. O femeie inteligentă, curajoasă şi talentată şi care le-a dat multora din puterea ei pentru multă vreme. O femeie care mi-a spus cândva să nu mă schimb niciodată. Nu aş fi lăsat-o niciodată în urmă, orice ar fi spus ea”.

Nu putea să-i spună aşa ceva. Pentru că nu îi putea oferi ceea ce îşi dorea atât de tare. O familie. O casă cu o grădină în spate şi un câine. O viaţă lipsită de disperare şi de infracţiuni şi plină de fericire şi de siguranţă. O existenţă normală care nu implica contrabandă, soldaţi şi conducători interlopi care îl aveau la cheremul lor.

— Nu ar fi trebuit să intru într-o casă ţărănească din Dover în toiul nopţii şi să o găsesc acolo pe cea mai îndrăzneaţă şi mai curajoasă femeie pe care am cunoscut-o vreodată.

Atât îi putea oferi.

— M-am purtat destul de urât cu tine atunci.

Îşi plecă capul, dar lacrimile încetaseră şi acum zâmbea uşor.

— Ai avut motive întemeiate.

Katherine se smiorcăi din nou şi zâmbi scurt.

— Eşti cel mai bun bărbat pe care l-am cunoscut vreodată, zise ea încet.

Îşi ridică privirea spre el, cu ochii ca două piscine turcoaz luminoase. Îşi plimbă privirea peste chipul lui, oprindu-se asupra gurii lui.

Harland înghiţi în sec, temându-se că, dacă avea să continue să îl privească aşa, nu va mai putea pleca de lângă ea când ar trebui să o facă.

„Nu ar fi trebuit să mă îndrăgostesc”.

Repetă acest lucru în gând ca pe o mantra, dar asta nu schimba nimic. Nu schimba ce simţea pentru ea şi nici cât de mult o dorea.

— Rămâi cu mine, zise ea.

Inima lui Harland bătea dureros de tare. Habar n-avea ce îi cerea. Ar fi trebuit să plece. Înainte ca lucrurile să se complice şi mai tare. Înainte să se îndrăgostească şi mai mult de ea. Pentru că, după ce toate acestea aveau să se sfârşească, urma să fie agonizant să îşi ia rămas-bun de la ea.

Dar nu reuşea să se îndepărteze de ea. Poate că văzuse prea multă moarte şi suferinţă şi înţelegea că viaţa era trecătoare şi că regretul era duşmanul. Poate că îşi dădu seama că, în cele din urmă, durerea şi suferinţa aveau să merite orice relaţie ar fi avut cu Katherine Wright până atunci.

Katherine se ridică pe vârfuri şi îl sărută. Uşor ca o pană, dar fără nicio ezitare, de parcă şi ea şi-ar fi dat seama că acest lucru fusese dintotdeauna inevitabil.

O prinse cu mâinile şi o răsuci cu spatele spre uşa de la cabină. Nu mai aveau timp pentru incertitudine. O sărută, fierbinte şi apăsat, încercând să transpună tot ce nu îi putea oferi într-un lucru pe care i-l putea dărui.

Îi pătrunse gura cu limba, explorându-i căldura, pironind-o cu trupul de suprafaţa neiertătoare din spatele ei. Trase cu putere de funda de la cosiţă. O ţinu de cap, fără să se oprească din sărutat, şi lăsă ca părul să i se răsfire şi să i se reverse ca o perdea în jurul umerilor. Era tare şi pulsa şi ştia al naibii de bine că şi ea îl simţea prin veşminte cum se împingea în vintrea ei.

Katherine gemu uşor şi îl prinse de tivul cămăşii, trăgând-o în sus şi peste cap, aşa cum făcuse şi în prima noapte. El îşi trecu palma peste partea din faţă a cămăşii ei de un negru decolorat, simţindu-i sfârcurile tari pe sub material. Zăbovi cu mâinile pe sânii ei, mângâindu-i, plăcându-i la nebunie gemetele mici, gâfâite pe care le scotea. Şi apoi nu mai fu de ajuns şi îi căută tivul cămăşii şi i-o trase uşor peste cap, ceea ce o lăsă goală în faţa lui.

— Dumnezeule, Katherine!

Îşi ridică mâinile, trecându-şi dosul degetelor peste pielea perfectă şi frumoasă a umerilor ei. Îşi puse o mână în centrul pieptului ei, simţindu-i inima bătându-i ca un ciocan sub atingerea lui. Apoi îşi plecă uşor capul şi urmă cu gura acelaşi traseu pe care îl urmaseră mai înainte degetele.

Katherine îşi rezemă capul de uşa cabinei în timp ce el îi exploră cu limba scobitura gâtului şi apoi fiecare sân, ciupind uşor şi sugând. Acordă o atenţie specială fiecărui sfârc, ascultând-o cum icneşte şi se zvârcoleşte. Fiecare sunet îl aţâţa şi pe el mai tare, aşa că se legănă în ea, fricţiunea generată de acea mişcare umplându-l de o dorinţă copleşitoare.

Ştia că ar fi trebuit să tărăgăneze lucrurile, să prelungească fiecare moment pentru ea, dar nu mai era convins că se putea controla îndeajuns ca să o facă. Nevoia de a o pătrunde, de a se contopi cu ea, îi distrugea cu repeziciune orice intenţii bune pe care le-ar fi avut. Îşi înălţă capul şi îi găsi din nou gura, o mângâie pe fese, trăgând-o cu putere spre el.

Katherine îl muşcă de buza de jos.

— Nu e de ajuns, şopti ea cu gura lipită de a lui, iar Harland abia de o auzi înainte să îşi dea seama că

Katherine îi desfăcea nasturii de la pantaloni.

Se dădu uşor în spate, simţind aerul rece suflându-i peste piele când Katherine îi împinse veşmintele în jos pe picioare. Păşi în afara pantalonilor, cu intenţia de a-i întoarce favoarea, dar icni când Katherine îi cuprinse erecţia cu mâinile. Se legănă, aproape ameţit de dorinţă, în timp ce ea îl mângâie dinspre cap spre bază şi înapoi.

— Da, rosti el cu voce răguşită şi plină de nevoie, de parcă ar fi fost din nou adolescent, dar nu îi păsa.

Katherine continuă să îl mângâie, trecându-şi degetul mare de la o mână peste vârf, iar cu cealaltă mângâindu-l pe şold, apoi pe fese.

Harland gemu şi se cufundă în atingerea ei, scânteile de plăcere stârnind o furtună de foc asupra căreia pierdea rapid controlul.

— Spune-mi ce vrei, Harland, şopti ea.

Harland închise strâns ochii, amintindu-şi că o întrebase cândva acelaşi lucru. Doar că imaginile imorale care îi trecură prin minte depăşeau cu mult ceea ce îi ceruse ea cândva lui.

— Pe tine, îngână el.

— Cum mă vrei, Harland?

Harland îşi plecă uşor capul, gâfâind. Katherine se îndepărtă de el.

— Aşa?

Harland deschise dintr-odată ochii când îi simţi gura pe mădularul lui. Îl străbătu o căldură mistuitoare, care se răspândi din vintre în sus pe şira spinării şi prin membre. Întinse mâna şi se sprijini de uşa cabinei, încercând să nu îşi piardă echilibrul. Încercând să nu explodeze pe dinăuntru chiar acolo.

Katherine îl ţinea cu mâna de baza erecţiei, mângâindu-l în tandem cu limba.

— Katherine, rosti el cu voce guturală, deşi abia de îşi recunoscu propria voce.

Katherine îşi ridică privirea spre el, părul deschis la culoare revărsându-i-se peste umeri, atingându-i picioarele. Ochii îi erau încinşi şi lipsiţi de orice urmă de îndoială.

Katherine îşi înălţă capul şi îşi lipi gura de buricul lui, lingând adâncitura cu mişcări circulare. Cu o mână îi mângâia erecţia, cu cealaltă – boaşele.

— Aşa? întrebă ea, zgâriindu-l uşor pe muşchii abdomenului.

— Katherine, zise el din nou, incapabil să spună altceva, excitat şi ameţit.

— Vreau să îţi iei tot ce îţi e necesar, zise ea şi, din nou, Harland îşi recunoscu propriile cuvinte în afirmaţia ei.

— Nu ştii ce îmi ceri, răspunse el cu voce răguşită.

— Ştiu întocmai ce îţi cer.

Harland se aplecă şi o ridică, prinzând-o de ceafă şi sărutând-o apăsat, un sărut fierbinte, imoral şi murdar, care nu îi arăta niciun pic de milă şi îi dădea de înţeles întocmai de ce anume avea nevoie de la ea.

Ea îi răspunse, mângâindu-l pe spate.

— Ia-o, şopti ea cu gura lipită de a lui. Sau nu.

Când auzi ultimul cuvânt, acelaşi pe care îl rostise şi el, îşi pierdu controlul. O răsuci cu spatele spre el şi o lipi de uşă, apăsându-i mâinile de lemnul neted.

— Nu te mişca, mârâi el.

Harland îi dădu părul la o parte şi îşi trecu palmele peste pielea fină a spatelui ei, peste adâncitura şirei spinării, lumina slabă a felinarului jucându-se peste crestele delicate de muşchi şi oase. O apucă de şolduri, trăgându-i-le spre el. Îşi trecu degetele peste dosul ei rotund şi apoi peste partea din faţă a coapselor, peste locul unde acestea se uneau.

Katherine îşi încovoie degetele pe uşă.

Se apucă să îi desfacă nasturii de la pantaloni, coborî prohabul, îi trase în jos peste dosul ei şi îi privi alunecându-i în jos pe picioare. Nu mai dezbrăcase niciodată o femeie de pantaloni şi i se păru un gest chinuitor de erotic. Se aplecă şi o prinse de fiecare pulpă în parte, ridicându-i fiecare picior, până rămase la fel de goală ca el. O mângâie în sus pe interiorul picioarelor, îmbrâncind-o uşor să le desfacă larg şi simţind o plăcere nestăpânită când le văzu tremurând.

Îşi puse gura în aceleaşi locuri în care o mângâiase, înfierându-i pielea sensibilă de pe coapse.

Katherine scânci şi îşi înclină şi mai tare şoldurile, iar Harland nu avu nevoie de altă invitaţie. Îşi strecură un deget printre pliurile ei, iar ea gemu şi îşi arcui spatele. Era fierbinte, udă şi perfectă, iar Harland îşi retrase degetele şi se aplecă între picioarele ei, gustând-o aşa cum îşi dorise de prea multă vreme.

Katherine gemu din nou, cu fruntea rezemată de uşă, curbându-şi uşor de tot şoldurile. Harland o supse, iar ea tresări, icnind pe un ton mai disperat. Şi tot mai tare, în timp ce el continuă să o lingă, aţâţând-o.

În cele din urmă, Harland se ridică, nevoia devastatoare tot mai intensă vuindu-i acum prin fiecare terminaţie nervoasă. De data aceasta, când Katherine avea să se prăbuşească în abis, el avea să o însoţească. O prinse de şolduri şi apoi se poziţionă la intrarea ei, înghiontindu-i pliurile. Ea se împinse în spate, spre el, şi capul penisului îi pătrunse în căldura ei. Harland şuieră, căznindu-se să nu îşi piardă controlul, iar Katherine gemu frustrată.

Harland îi dădu drumul la şolduri şi o mângâie în sus, până la sânii ei grei, cuprinzându-i cu mâinile, jucându-se cu sfârcurile. Mădularul îi pulsa, dar tot aşteptă, sărutând-o pe lateralul gâtului şi pe umăr.

— Spune-mi ce vrei, Katherine, zise el, întorcându-i întrebarea.

— Pe tine, icni ea, îndoindu-şi din nou şoldurile.

— Cum mă vrei?

Asuda de la cât se străduia să se controleze.

— Adânc. Tare.

Cuvintele acelea fură prea mult. Harland se înfipse în teaca ei udă. Mintea i se goli, şi încremeni, străbătut de valuri de plăcere ca o furtună cu descărcări electrice.

— Nu te opri, icni Katherine.

Harland se retrase, apoi împinse din nou, puţin mai adânc de data aceasta, îngăduindu-i să se obişnuiască cu el. Katherine îşi legănă şoldurile, îndemnându-l să continue, aşa că împinse încă o dată, până la capăt.

— Dumnezeule, Katherine, ce bine e!

Ea îşi undui şoldurile, iar el o pătrunse mai adânc.

— Voi încerca să am grijă, spuse el răguşit.

— Ţi-am spus deja ce vreau, zise ea gâfâind. Şi nu vreau să ai grijă.

El văzu stele în faţa ochilor şi fu sfâşiat de o dorinţă sălbatică. Se retrase şi se izbi de ea, iar ea gemu aprobator. Încercă să încetinească ritmul, dar nevoia carnală era mai puternică decât raţiunea, îl durea, îl mistuia şi, în clipa de faţă, avea nevoie de femeia asta ca de aer. Era o împreunare primitivă, fiecare dintre ei căznindu-se să îşi atingă eliberarea, singurele sunete în odaie fiind gâfâielile lor amestecate cu sunetul pielii pe piele. Eliberarea se aduna înăuntrul lui, muşchii i se încolăceau, nervii împroşcau scântei de extaz incandescent.

— Termină pentru mine, Katherine, îi mârâi el la ureche, mângâind-o cu o mână pe sâni, apoi peste abdomen şi prin cârlionţi, găsind punctul sensibil de la îmbinarea picioarelor ei.

Katherine îşi lăsă capul pe spate şi scânci şi gemu, apăsându-şi mâinile atât de tare de uşă, încât i se albiră degetele şi încheieturile.

Harland îşi trecu uşor dinţii peste gâtul ei.

— Termină pentru mine.

Katherine ţipă chiar înainte ca muşchii ei interiori să se strângă în jurul lui, trăgându-l tot mai adânc şi pulsând în jurul mădularului lui. Harland o apucă de şolduri, păstră tempoul şi îi prelungi vârtejurile orgasmului, în timp ce propria eliberare furtunoasă se năpusti asupra lui.

Se mai împinse o dată, apoi se retrase, terminând pe dosul ei rotund minunat, înecat de nenumărate valuri de plăcere fierbinte. Acestea continuară la nesfârşit, sfârâindu-i prin sânge, distrugându-i simţurile. Îşi frecă mădularul de ea, cu şoldurile încă zvâcnindu-i, copleşit de un extaz debilitant cum nu mai cunoscuse până atunci, incapabil să îşi recapete răsuflarea.

Lent, vederea îi reveni, şi îşi dădu seama că o ţintuia în continuare pe Katherine de uşa de la cabină, că încă o

ţinea strâns cu mâinile, amândoi alunecoşi de la sudoare. Se îndreptă, se aplecă apoi după cămaşa lui şi îşi şterse cu blândeţe sămânţa de pe pielea ei. Dădu drumul cămăşii din mână, o trase de lângă uşă şi o întoarse din nou cu faţa spre el. Îşi plecă uşor capul şi o sărută cu tandreţe, sprijinindu-şi fruntea de a ei. Habar n-avea ce să spună.

— Să o mai facem o dată, zise Katherine.

Harland râse, luat prin surprindere de un sentiment de fericire cum nu mai simţise de multă vreme.

— Se poate aranja.

— Foarte bine.

Katherine zâmbea.

— Avusesem de gând să fiu blând.

— Mmm. Katherine îşi trecu mâinile peste pieptul lui. Îţi spun eu când vreau să fii blând.

Felul sincer şi nonşalant cu care Katherine discuta despre intimitatea sexuală era ciudat şi eliberator. Sugera că între ei exista o legătură bazată pe încredere reciprocă, lucru de care nu avusese niciodată parte cu soţia lui şi cu siguranţă nici cu femeile cu care încercase să îşi distragă atenţia de la moartea ei.

— Îmi vei spune şi când îţi place ce fac, zise el. Şi când nu.

— Sună fascinant.

— Am idei în ceea ce te priveşte.

Katherine îşi ridică privirea spre el, cu ochii arzând.

— Şi eu am câteva.

Harland se înfioră. Nu avea să-i supravieţuiască. Dar nici că i-ar fi venit în minte un fel mai încântător de a muri.

— Cred că am putea fi şi iubiţi, şi prieteni, zise Katherine.

Îl privea în continuare, fără şovăială.

Afirmaţia aceea ar fi trebuit să îl încânte. Dar i se păru lipsită de valoare, pentru că îşi dădu seama că îşi dorea mai mult. Într-adevăr, voia să îi fie iubit şi prieten. Dar, mai mult de-atât, voia să fie totul pentru ea. Pentru totdeauna.

O sărută din nou cu blândeţe, pentru că îşi dorea un lucru imposibil.

— Ia orice ai nevoie, Katherine.

— Cred, zise ea, că nu are atât de mult de-a face cu a lua sau cu a dărui. Ci cu a fi întregit.

Harland o trase în braţele lui şi închise ochii, simţindu-şi pieptul contractându-i-se.

— Da, zise el.

Katherine avea dreptate. Îl întregea. Îşi încâlci degetele în părul ei ca o perdea.

— Ar trebui să dormi puţin. Îngăduie-mi să te duc în pat.

Katherine îl sărută pe umărul gol.

— M-aş aştepta la o propunere mai iscusită de la un bărbat cu asemenea mijloace şi poziţie, şopti ea.

Dorinţa scăpără şi trosni din nou prin el.

— Şi asta, doamnă doctor Wright, se poate aranja.

Katherine îl sărută.

— Foarte bine.

Capitolul 19

Sub cerul negru precum cerneala, plajele din Wissant erau de-a dreptul invizibile.

Singurul lucru care îi dădu de veste lui Katherine că se apropiau de uscat fu sunetul valurilor de hulă care şuierau. Mai devreme, un felinar strălucise o dată, de două ori, de trei ori şi apoi fusese stins, tipar care fusese repetat la bordul şalupei ancorate, înainte ca bărcile pentru debarcare şi ocupanţii lor să fie coborâţi pe apă.

Erau aşteptaţi.

Katherine nu mai fusese de multă vreme în Wissant: ultima oară, venise cu tatăl şi cu fratele ei, pe o barcă mică pentru stridii plină cu lână englezească de calitate ce avea să fie dată la schimb pentru un coniac de calitate. Închise ochii şi trase adânc aer în piept. Briza caldă de vară aduse cu sine acelaşi miros pământos al dunelor şi al vegetaţiei din locul în care marea se întâlnea cu uscatul. Deşi, în

noaptea aceasta, în aer se simţea un iz fad de antiseptic, nu de lanolină. Îşi aminti că data trecută fusese agitată, cu fiecare simţ concentrat pe plaje, încordat şi pregătit pentru o descoperire ce nu mai venise.

Îşi folosi şi acum simţurile, dar lipsea nervozitatea aceea plină de nelinişte, înlocuită acum doar de un sentiment de siguranţă plină de hotărâre.

— Aproape am ajuns, spuse Harland.

Katherine deschise ochii. O impresie de mişcare, de spumă albă învolburată, fu singurul avertisment pe care îl primi înainte ca barca să se hurducăie uşor când carena se opri în nisip. Patru marinari lăsară vâslele şi săriră în mare, împroşcând cu apă în timp ce traseră mica ambarcaţiune pe plajă. Katherine nu îndrăzni să se mişte, îl ţinea bine pe Bernard, care era întins pe o targă pe fundul bărcii. În spatele ei, Harland făcea la fel cu René.

Barca se opri pe fâşia de nisip cu un târşâit uşor, singurul sunet, în afară de mare, care se auzi în jurul lor. Nu se auziră nici strigăte, nici nechezaturi sau fornăieli care să le dea de înţeles că ar fi aşteptat cai prin zonă. Până şi păsările marine rămaseră tăcute şi nederanjate. Marinarii îi ajutară pe Claude şi pe Luc să meargă pe plajă, şoaptele lor crescând în intensitate şi apoi îndepărtându-se. Peste câteva minute, marinarii se întoarseră, iar de data aceasta apucară de capetele aspre ale târgilor pe care erau întinşi cei doi pacienţi mai tineri.

— Cu grijă, îi atenţionă Harland când îi ridicară şi o porniră în întuneric. Nu-i zdruncinaţi.

Katherine se ridică ţeapănă, orbecăind înspre proră. Coborî din barcă, iar cizmele i se afundară uşor în nisipul ud. Simţi o mână pe spate, în dreptul taliei.

— Au ajuns acasă, îi şopti Harland la ureche.

— Încă nu.

Poate că pacienţii lor se aflau pe o plajă, dar nu erau încă acasă. Acasă cu familiile lor.

Nici nu termină bine gândul, că se aprinse scurt o lumină, sus, dinspre dunele din faţa lor.

— Ştiu că suntem aici.

Katherine o porni înainte, alăturându-se grupului de oameni care aşteptau chiar dincolo de linia valurilor.

— *Ily a une lumière,* zise Claude, cu voce slabă şi răguşită, plină de speranţă.

„Se vede o lumină”.

Harland se strecură pe lângă Katherine, în întuneric, înspre partea din faţă a grupului.

— Urmaţi-mă, îi zise el încet. Ai grijă unde pui piciorul.

Dispăru în faţă, în timp ce grupul începu să înainteze lent, cu Katherine la sfârşit.

Pe măsură ce străbătură dunele, zgomotul valurilor se auzi tot mai înăbuşit. Cu fiecare pas făcut, Katherine se mai relaxa puţin. Dacă ar fi fost soldaţi sau patrule pe-acolo, i-ar fi întâmpinat pe plajă, unde şi-ar fi putut folosi cel mai bine caii şi puştile. Niciun vânător de contrabandişti întreg la minte nu i-ar fi permis prăzii să dispară printre dune sau în mlaştini.

— Opriţi-vă, porunci Harland şi aprinse un felinar mic. Lumina se revărsă tremurătoare peste tufăriş, aruncând umbre sinistre ca nişte degete peste dune.

— Ce facem acum? întrebă unul dintre marinari.

— Acum, aşteptăm. Arătă înspre tărgi şi zise: Le puteţi lăsa jos. Uşor.

Marinarii ascultară şi se dădură în spate, cu mâinile pe mânerele armelor, scrutând cu privirea întunericul de dincolo de balta de lumină.

— *Bonjour, docteur.*

Katherine tresări la auzul vocii care se auzi de nicăieri în noapte. Harland nici măcar nu se clinti.

— *Bonjour,* Martin, zise el în întuneric. *Une honne nuit, non?*

Katherine observă o mişcare în câmpul de vedere periferic şi întoarse capul. Doi bărbaţi ieşeau dintre dune, amândoi înarmaţi cu câte un pistol, privindu-i cu precauţie pe marinarii care se uitau la ei la fel de neîncrezători. Amândoi erau înalţi şi slabi, îmbrăcaţi în veşminte făcute dintr-o ţesătură de casă aspră, cu pălării boţite peste părul blond. Se opriră chiar în faţa lui Harland.

— Arăţi bine, prietene, îi spuse primul bărbat, zâmbind brusc şi vârându-şi pistolul în tocul de piele prins peste piept.

— *Et toi,* Martin. Harland îşi plecă uşor capul, mai întâi spre Martin şi apoi înspre bărbatul din spatele lui. *Bonjour,* Leo. Fratele tău se poartă bine cu tine?

Leo îi zâmbi şi el lui Harland strâmb, ca fratele lui, şi se lovi uşor cu ţeava pistolului de coapsă.

— Îl tolerez.

Martin pufni dispreţuitor şi făcu semn cu bărbia înspre marinarii din spatele lui Harland.

— Cam agitaţi de data asta, *non*?

— Precauţi, îl corectă Harland. Aşa trebuie să fie în ultima vreme. Toţi trebuie să fim.

— Da, da. Înţeleg asta.

Bărbatul pe nume Martin îşi lipi degetele de buze şi fluieră prelung, jos, după care se uită la cei doi pacienţi epuizaţi de lângă soldaţi.

— Sunt încă pe picioarele lor. E bine. Îşi coborî privirea spre tărgile întinse pe pământ. Ăştia doi sunt în viaţă, da?

— Da. Şi, dacă primesc îngrijiri, ar trebui să rămână în viaţă.

Martin îşi împreună mâinile.

— Şi asta e bine. O văzu apoi pe Katherine şi miji numaidecât ochii. Cine e ea?

— Un chirurg, răspunse Harland înainte să apuce ea să o facă. Şi, în parte, motivul pentru care toţi oamenii sunt în viaţă.

— Chirurg? repetă Martin neîncrezător.

— Iartă-mi fratele, zise Leo şi se duse în faţa lui Martin. *Bienvenue en France.* Făcu o plecăciune. Eu sunt Leo, iar cretinul acesta *est* Martin.

— Kate, răspunse Katherine.

În astfel de momente, nu se dezvăluiau niciodată numele întregi.

— Kate? repetă Leo, făcând schimb de priviri cu fratele lui. *Et vous êtes un docteur?*

Katherine încuviinţă din cap, privindu-i cu atenţie pe fraţi. Martin clătină rapid din cap spre Leo, împiedicându-l să rostească orice intenţionase să spună.

Katherine l-ar fi întrebat ce voise să spună, dar se văzu din nou mişcare dinspre dune, şi îşi făcură apariţia alţi doi bărbaţi. Aceştia, deşi îmbrăcaţi cu simplitate, nu purtau veşminte din ţesătură de casă aspră, ci haine de calitate.

— Dumnezeule, Martin! I-ai adus pe clienţi? şuieră Harland. Aici?

Martin ridică din umeri.

— Ei insistă.

— Şi dacă lucrurile ar fi ieşit prost?

Martin ridică din nou din umeri.

— Eu le spun toate riscurile. Bărbaţii ăştia… nu le pasă. A trecut multă vreme de când nu şi-au mai văzut fiii. Îi mai zâmbi o dată lui Harland şi se bătu peste buzunar. Bărbaţii ăştia plătesc în plus ca să nu aştepte. Plătesc ca să vină în seara asta.

Katherine îi privi pe cei doi bărbaţi, care încetiniră, şovăielnic, în clipa când se apropiară de grup, dar doar pentru o clipă. Apoi o luară la fugă înspre Luc şi Claude, îmbrăţişându-şi fiii pe care nu îi mai văzuseră de ani în şir. Se auzi o rafală de şoapte sugrumate, de murmure emoţionale, după care cei doi bărbaţi mai în vârstă căzură în genunchi lângă tărgi. Se auziră din nou murmure, de data aceasta alinătoare, dar la fel de emoţionale.

Unul dintre bărbaţi, care îngenunchease lângă Bernard, îşi ridică privirea spre Katherine, cu chipul brăzdat adânc de îngrijorare.

— Va trăi? întrebă el într-o engleză cu accent.

— Da, îi răspunse Katherine. A trebuit să îi tăiem partea inferioară a piciorului. Îmi pare rău…

— Nu îmi pasă de piciorul lui, zise bărbatul. Îmi pasă doar că e acasă. Mi-ai dat înapoi familia. Mulţumesc!

Katherine simţi cum i se pune un nod în gât şi se bucură că era întuneric. Pentru a doua oară în tot atâtea zile, simţea un imbold copleşitor de a plânge. Doar că, de data aceasta, de fericire.

— Aveţi cu ce transporta tărgile? îl întrebă Harland pe Martin.

— Bineînţeles, răspunse Martin, părând uşor insultat. Închisorile voastre englezeşti nu sunt binevoitoare. Văd asta de multe ori. Se întoarse şi îi murmură ceva lui Leo, care dispăru degrabă în întuneric. Oamenii mei aşteptă lângă drum. Leo se duce să le spună să vină să ia clienţii şi să aducă picturi pe barcă.

— Picturile sunt în lăzi? întrebă Harland.

Martin mârâi gutural.

— Bineînţeles. Martin arătă înspre plajă. Plecăm acum.

*

Îşi lăsară pacienţii cu familia lor, în dune, şi o porniră spre plaja lată urmând zgomotele hulei. În faţă văzură un felinar mic ce se mişca în sus şi în jos, iluminând silueta bărcii pentru debarcare ce îi aştepta. Harland abia de reuşea să distingă siluetele oamenilor lui Martin şi ale marinarilor lui Black care se căzneau să încarce barca, auzindu-se din când în când o bufnitură, pe măsură ce lăzile cu picturi erau înmânate.

— Clienţii aduc unsprezece picturi pentru patronul nostru, zicea Martin, mergând repede în faţa lui Harland. *Peu pratique a porter.* Mai scoase un mârâit nepoliticos. Nu înţeleg arta. Atâta deranj pentru picturi vechi, *non*? Eu… mie îmi place moneda primită. Simplu. Uşor de cheltuit pe lucruri plăcute. Mâncare bună, vin aromat, femei calde.

— Mmm, mormăi Harland.

Nu se dădea expert în artă, dar ştia suficient încât să îşi dea seama că valoarea coniacului, a mătăsii şi a tutunului pe care le transporta pălea în comparaţie cu lucrările nepreţuite pe care le introducea pe ascuns în Anglia pentru King.

Harland încetini, lăsându-l pe Martin să o ia în faţă, şi aruncă o privire la Katherine, care mergea în tăcere lângă el. Abia de reuşea să o vadă în lumina slabă a felinarului

mic pe care îl ţinea în mână.

— Te simţi bine? o întrebă el încet.

— Da.

O prinse impulsiv de mână. Tăcuse din gură încă de când plecaseră din dune, iar el văzuse cât de emoţionată fusese. Cât de mult însemnase pentru ea să îi ducă pe acei pacienţi la familiile lor. Îl strânse de mână de parcă i-ar fi auzit gândurile.

— Mulţumesc, spuse ea.

— Pentru ce anume?

— Pentru asta. Pentru că mi-ai îngăduit să îi însoţesc pe băieţii aceia spre casă.

— Nu ţi-am îngăduit nimic. Ai fost partenera mea. Am avut cu toţii nevoie de ajutorul tău.

— Pur şi simplu, simt că… Se opri din vorbit. Pur şi simplu, simt că ce am făcut în noaptea aceasta a ajutat puţin la echilibrarea balanţei. Ştiu că pare prostesc şi că probabil acest lucru mă face puţin egoistă…

— Nu eşti egoistă. Pentru numele lui Dumnezeu, Katherine, ai ajutat atât de mulţi oameni. Încă o faci. Bunătatea şi altruismul de care dai dovadă sunt de admirat.

— Sunt de acord, se auzi o voce nouă din întuneric, iar Harland se răsuci, punându-se în faţa lui Katherine, ca şi cum aşa ar fi putut să o protejeze de ameninţarea aceea invizibilă.

— Te văd, între dune, vorbind cu Martin şi Leo, continuă vocea. Şi mă gândesc că poate mi se pare doar că acea Kate pe care am cunoscut-o cândva pe aceste plaje, Kate pe care am văzut-o cândva pe un câmp din Belgia ar putea fi acum… Cum se zice? *Fruit de mon* imaginaţie.

Harland o auzi pe Katherine icnind.

— Guillaume?

Un bărbat ieşi la lumină, şchiopătând. Era îmbrăcat simplu şi avea părul castaniu tuns scurt şi neglijent, de aceeaşi culoare ca veşmintele lui. Avea genul acela de faţă sinceră şi inocentă ce sugera o bunăvoinţă şi îi încuraja pe cei creduli să îi confeseze secretele lor. Harland ştia însă mai bine, dacă nu din altceva, cel puţin din felul în care îl

privea bărbatul, lumina slabă nereuşind să ascundă inteligenţa din spatele evaluării pe care i-o făcea.

Bărbatul îşi mută în sfârşit privirea de la Harland şi se concentră asupra lui Katherine, care stătea în continuare în spatele lui.

— Mă bucur să te văd din nou, Kate, zise bărbatul.

Katherine râse uşor şi trecu pe lângă el, iar Harland îl privi pe bărbat îmbrăţişând-o. Bărbatul se dădu în spate şi o atinse pe faţă cu mâna liberă, sărutând-o uşor pe obraji.

Harland fu cuprins de o gelozie cum nu mai trăise vreodată, care îi tăie răsuflarea şi îl făcu să îşi strângă pumnii. Era o reacţie meschină şi imatură, ştia asta, dar raţiunea nu îi diminua puterea reacţiei. Se forţă să îşi relaxeze mâinile. Era limpede că bărbatul era prieten, nu duşman. Deşi nu îi era deloc limpede cine era şi ce căuta în momentul acela pe plajă.

— Ce cauţi aici? şopti Katherine, punând aceeaşi întrebare la care şi-ar fi dorit şi Harland un răspuns.

— Cred că întrebarea mai bună este ce cauţi *tu* aici, îi răspunse Guillaume. Înainte să plec din Belgia, ziceai că nu mai vii pe plajele mele. Că nu te întorci niciodată la viaţa ta dinainte. La contrabandă.

— Nu m-am întors. Nu tocmai.

— Şi totuşi, iată-te aici.

— Nu e ce crezi tu. Aveau nevoie de un chirurg. Nu am putut refuza.

— Prizonierii francezi au avut nevoie de un chirurg?

Katherine miji ochii.

— Da. Dar ştiai deja asta. Întrucât sunt plajele tale şi toate cele.

— Nu ştiam asta până acum. Nu cu certitudine. Sunt şi alţii care folosesc plajele astea, şi nici măcar eu nu pot să ştiu totul. Dar aud zvonuri care mă intrigă. Aşa că vin să văd cu ochii mei. Cred că Martin şi Leo Ducharme riscă prea mult, aducând prizonieri de război, dar acum mă gândesc că poate nu e aşa. Poate e o oportunitate şi pentru mine. Guillaume ridică din umeri cu aceeaşi nonşalanţă la care păruse să exceleze şi Martin. Mă voi gândi la asta.

— Mai sunt mulţi prizonieri francezi pe pământ englez, zise Katherine.

— Ah. Deci va fi o călătorie regulată pentru tine? întrebă Guillaume. Părea plin de speranţă. Te vei întoarce?

— Nu cred.

— Ah. E păcat. Nu mă aşteptam să te revăd vreodată, deci ar trebui să mă bucur de momentul acesta, *non*?

Katherine se dădu în spate.

— Guillaume…

— Tatăl tău? Ce mai face?

— Nu la fel de bine ca altă dată. A fost împuşcat de soldaţi. Plămânii nu i s-au vindecat cum trebuie.

— Îmi pare rău. Guillaume o luă pe Katherine de mână. Nu am ştiut.

— S-a întâmplat cât am fost plecată.

— Ce pot face? Tatăl tău a fost mereu bun cu mine. M-a învăţat foarte multe. Îl admir nespus.

— Şi el pe tine. Katherine zâmbi cu melancolie. Dar nu se poate face nimic. Mulţumesc pentru gând.

Guillaume răsuci mâna lui Katherine în a lui.

— Mmm. Nu pot să uit că am o datorie la tine. Vreau să o achit.

— Nu îmi datorezi nimic.

— Îţi datorez viaţa mea.

Katherine clătină din cap.

— Guillaume, eu nu…

— Nu ne vom certa în noaptea asta. Vom fi de acord că nu ne putem pune de acord.

— Prea bine. Îi zâmbi din nou şi apoi se întoarse spre Harland. Vreau să ţi-l prezint pe Guillaume Mercier. Un prieten vechi şi drag.

„Un prieten drag şi un contrabandist”, îşi traduse Harland în gând, bazat pe toate lucrurile de care îşi dăduse seama din conversaţia lor din ultimul minut. Un contrabandist francez foarte arătos, cu care era limpede că avea un trecut. Îşi înăbuşi gelozia ce refuza să se potolească.

— Guillaume, el este doctorul Harland Hayward. Un

chirurg şi partenerul meu.

Harland aruncă o privire la Katherine, gelozia dizolvându-i-se sub avalanşa unor emoţii mult mai puternice. Dragoste. Mândrie. Exaltare.

— Ah. Guillaume îşi plecă uşor capul, iar Harland era conştient că bărbatul încă îl studia. Aveţi multe în comun.

Nu era o întrebare, ci mai degrabă o afirmaţie.

— Înţeleg de ce te alege pe tine…

Un strigăt urgent se auzi pe deasupra sunetului hulei dinspre barcă. Se mai auziră două voci şi o bufnitură surdă răsună când ceva lovi carena şalupei.

— Trebuie să plecăm, zise Harland. Am zăbovit deja prea mult.

Katherine şovăi.

— Are dreptate, Kate, încuviinţă Guillaume. Ar trebui să pleci. Plajele sunt goale în noaptea asta, dar nu mai este mult şi se va crăpa de ziuă.

— Ştiu. Katherine îl atinse pe bărbat pe umăr. Rămâi cu bine, Guillaume!

— Şi tu, Kate a mea. Dacă ai nevoie de ceva, ştii cum să mă găseşti. Unele lucruri nu se schimbă.

Capitolul 20

Zorii erau încă doar o făgăduinţă la orizont când Katherine ieşi din cabina chirurgului, lăsându-l pe Harland să doarmă în timp ce ea se îmbrăcă iute cu cămaşa şi pantalonii. Nu reuşise să adoarmă, gândindu-se întruna la evenimentele de noaptea trecută, făcând ca o energie plină de nelinişte să îi pulseze prin vene.

Se duse pe punte, găsi un loc pe partea din faţă a acesteia, lângă balustradă, şi îşi înălţă capul spre vântul ce muşca din suprafaţa apei întunecoase de dedesubt. Părul îi flutura în spate, şi ochii i se umeziră în timp ce trase adânc aer în piept, simţindu-se mai… întregită decât se simţise de foarte multă vreme.

Avea un viitor, visuri şi posibilităţi ce i se desfăşurau în faţă precum velele de pânză de deasupra ei, care prindeau vântul şi o împingeau peste ape agitate. Când se întorsese în Anglia, se crezuse zdrobită. O carapace goală a fetei ingenue, care, oricât de iscusită şi capabilă ar fi fost să se protejeze printre hoţi şi contrabandişti, nu reuşise să îşi protejeze inima.

„Dacă nu îmbrăţişezi ura, nu ai nimic”.

Aşa îi spusese lui Harland şi, în clipa respectivă, crezuse fiecare silabă. Se înşelase.

Ura o lăsase cu mâinile goale.

O bandă argintie apăru spre est, norii de deasupra fiind mânjiţi cu un gri-rozaliu şters. Frigul îi pătrundea prin veşminte, dar nu se clinti, ci privi pur şi simplu cum argintiul deveni auriu şi primele raze de soare apărură deasupra mării. Lăsă ca speranţa şi fericirea să umple ultimele locuri goale pe care le purtase în ea mult prea mult timp.

— Bună dimineaţa.

Katherine se răsuci şi îl văzu pe căpitan stând chiar în spatele ei, întinzându-i o cană aburindă. Katherine acceptă sfioasă, înfăşurându-şi mâinile în jurul cănii de cositor încălzite.

— Mulţumesc.

— E ciocolată, nu ceai, zise el aproape spăşit, arătând spre cana pe care o ţinea el în mână. Prefer ciocolata, deşi voi nega în caz că mă întreabă cineva.

— Secretul tău este în siguranţă cu mine.

— Aşa bănuiesc şi eu. Black se întoarse spre răsărit. Te trezeşti devreme.

— Zorii mi se par liniştitori. Duse cana la nas şi inhală aburii.

Căpitanul se întoarse spre ea, un zâmbet strengăresc diavolesc făcându-şi apariţia pe sub umbrele lăsate de tricorn.

— Speram că ai venit să îmi spui că te-ai mai gândit la oferta mea.

— Căpitane, eu nu…

— Nu contează cu cât te plăteşte Hayward, eu îţi ofer dublu. Ultimul chirurg pe care l-am avut pe nava care mergea spre India, *Azores,* a fugit cu o femeie pe coasta Siamului şi încă nu am reuşit să îl înlocuiesc. Era priceput. Cred că dumneata eşti şi mai pricepută.

Katherine îşi duse cana la buze, îngăduind ciocolatei amărui să îi alunece în jos pe gâtlej şi să îi încălzească măruntaiele.

— Şi probabil nu voi fugi cu o femeie pe coasta Siamului?

Black râse gros, ca un lătrat.

— Cam aşa ceva.

Katherine zâmbi ştrengăreşte.

— Îţi mulţumesc din nou pentru ofertă, dar trebuie să refuz.

— Nu toate lucrurile pe care le import sunt ilegale, zise Black pufnind. Depun manifeste la vamă şi plătesc impozite ca toţi ceilalţi.

— Depui o versiune a manifestelor, zise Katherine zâmbind uşor. Ştiu cum decurge jocul, căpitane.

— Ştiu că ştii. Se opri. Triplu cât te plăteşte Hayward. Plus o cotă-parte din manifestul care nu ajunge la vamă.

— Generos.

— Eu prefer să zic *prudent.* Banii nu mă ajută cu nimic dacă sunt prea mort ca să îi cheltuiesc pentru că chirurgul meu a fost incompetent când aveam nevoie de el.

— Sunt flatată. Dar răspunsul rămâne acelaşi.

Black oftă dramatic.

— Probabil e mai bine aşa. Oricum, baronul dumitale îndrăgostit m-ar vâna până la capătul pământului dacă i te-aş fura. Şi nu l-aş învinui.

Ciocolata se prelinse peste buza cănii. Katherine simţi cum se îmbujorează, dar, de data aceasta, nu îi păsa.

— Contrabandistă şi chirurg, inteligentă şi frumoasă. Bărbatul se rezemă de balustradă şi o privi zâmbindu-i ştrengăreşte. Oare există femeie mai bună de-atât?

Katherine îşi şterse degetele de pantaloni.

— Nu sunt perfectă. Şi, repet, nu sunt contrabandistă.

Doar chirurg.

Black îi făcu cu ochiul.

— Aşa spune şi baronul despre el însuşi. Chiar că sunteţi perfecţi unul pentru celălalt. La naiba, dacă aţi vrea, voi doi aţi putea construi un imperiu care l-ar rivaliza pe al lui King. Doar coniacul v-ar ajunge ca să vă puneţi în mişcare.

— Poftim? întrebă Katherine, şi degetele îi zvâcniră pe cană.

— Am spus că voi doi sunteţi perfecţi unul pentru celălalt.

— Pentru că amândoi suntem contrabandişti. Şi chirurgi.

O străbătu un fior plin de groază. Black o privi bănuitor.

— Bineînţeles.

Fiorul acela plin de groază i se cristaliză în vene, comprimându-i pieptul. Se strădui să tragă aer în piept. Se căzni să găsească vorbele care nu voiau să se arate şi atunci pricepu totul.

Harland nu fusese nevoit să pună vreodată întrebări pentru că ştia deja toate răspunsurile. Mişcările oamenilor când se strecurau noaptea. Cauza şi efectul fiecărei răni suferite în întuneric şi care ajungea la uşa lui cu explicaţii proaste. Harland era păpuşarul despre care vorbise fratele ei. Entitatea fără chip şi fără nume care le dădea instrucţiuni şi îi plătea pentru mărfuri de contrabandă ce traversau canalul şi Anglia.

Instinctele ei încercaseră să o avertizeze. Cerule, mama ei se folosise de ocupaţia ei în acelaşi fel, dispunând de nenumărate pretexte medicale justificabile pentru că se afla pe drumuri, pe bărci sau pe ţărmuri şi în porturi în momente care altminteri ar fi fost considerate dubioase. Poate că, undeva în adâncul ei, o ştiuse mereu, dar alesese să ignore asta. Alesese să ignore dovezile care i se oferiseră de nenumărate ori, lăsându-se distrasă de la adevăr de pretextele abile pe care le oferea Harland Hayward şi de atingerea lui magnetică. Nu pentru că ar fi

fost proastă, ci pentru că se lăsase întru totul fermecată de el.

Şi apoi se îndrăgostise de el.

— La naiba! Black se holba în continuare la ea. La naiba! Aruncă restul de ciocolată peste bord, se prinse cu ambele mâini de balustradă şi îşi plecă uşor capul. Nu ştiai.

— Nu, se auzi vocea lui Harland din spatele lui Katherine. Nu ştia.

Katherine nu se întoarse.

Căpitanul se îndreptă, privind când la Katherine, când la bărbatul din spatele ei.

— Nu am vrut… Nu mi-ai zis… O să plec acum. Să vă las puţin singuri, zise el şi se îndepărtă grăbit.

Katherine privi în continuare spre soarele care răsărea şi nu se mişcă nici când Harland veni lângă ea, în dreptul balustradei.

— Ar fi trebuit să îţi spun, zise el.

Pentru a doua oară în viaţă, i se luaseră toate lucrurile pe care crezuse că le ştia, toate lucrurile în care crezuse. Le pierduse, ca pe o încărcătură scufundată în canal.

— De cât timp? întrebă ea şi urî că o spusese cu voce atât de pipernicită. De cât timp faci contrabandă?

— De când părinţii mei au murit într-o furtună pe Atlantic şi ne-au lăsat familia în ruină financiară.

— Poftim?

Nu îi vorbise niciodată despre asta. Nu îi încredinţase niciodată nici măcar o parte din adevăr. Simţi cum ciocolata i se agită în stomac.

— Îmi îngădui măcar să îţi explic? întrebă el istovit.

Abia atunci Katherine îl privi. Stătea aplecat peste balustradă, holbându-se la marea învolburată de sub ei, în timp ce nava străbătea valurile blânde. Nu îi răspunse, pentru că nu ştia ce să îi spună. Cum să exprime în cuvinte… cât de înşelată se simţea în clipa aceea? Nici măcar nu era întru totul convinsă cât de mult din groaza care o încerca şi care-i provoca greaţă era îndreptată înspre ea însăşi pentru că îngăduise să se întâmple una ca asta.

— Deţin nave ca aceasta, zise el, părând a interpreta

tăcerea ei drept o acceptare tacită. Sau, mai bine zis, compania de familie, Strathmore Shipping, le deţine. Zece nave poştale mici, două barcazuri, patru clipere. Dar aproape că le-am pierdut pe toate, împreună cu Haverhall şi casa noastră. Tatăl meu, înainte să moară şi fără ca eu şi surorile mele să ştim, a investit din greu în vase care mergeau spre India şi în produse orientale de mare valoare. Diamante, aur, condimente, porţelan, mătăsuri scumpe. Mărfurile pierdute de nenumărate ori din pricina incompetenţei, a furturilor, a ghinionului sau a unei combinaţii între cele trei ne-au afundat atât de tare în datorii, încât nu sunt convins că le-am găsit vreodată fundul. Am găsit în schimb un investitor care mi-a oferit un… împrumut discret. O soluţie.

— King, spuse ea mohorâtă.

— Da. Am încheiat un pact cu diavolul ca să îmi salvez familia de la ruină. Atunci o privi. Facem orice trebuie făcut ca să îi salvăm pe cei pe care îi iubim. Fratele tău înţelege asta. Şi tu înţelegi asta.

Oricât de tare i-ar fi urât Katherine cuvintele, avea dreptate. În clipa în care sărise din barca lui Hervey Baker, făcuse lucrul pe care jurase că nu avea să îl mai facă vreodată. Se întorsese la fosta ei viaţă, la vechile ei năravuri, pentru că fratele ei o rugase. Pentru că familia ei avusese nevoie ca ea să o facă.

Diferenţa consta în faptul că ea îi spusese adevărul lui Harland. Îşi deschisese sufletul în faţa lui, devenise vulnerabilă. Harland nu o făcuse.

— Ele ştiu? Surorile tale?

— Nu, răspunse el instantaneu. Şi nu vor afla niciodată.

— Vrei să le protejezi de adevăr?

— Vreau să le protejez de King.

— Dar cu siguranţă i-ai plătit înapoi împrumutul…

— Pentru King nu a fost niciodată vorba despre bani.

— Atunci, despre ce? Ce a vrut de la tine?

— Douăzeci de ani de… servicii. Douăzeci de ani în care să fiu operatorul lui pe această coastă, douăzeci de ani

în care să accelerez o afacere ce devine tot mai profitabilă.

Katherine îşi dădu seama că era un plan genial, chiar dacă termenii contractuali erau diabolic de cruzi. Ca să îşi apere familia, Harland fusese de acord cu ceea ce era practic o sentinţă pentru el.

— Pune-i capăt.

— Nu pot.

— De ce nu?

— Pentru că nu e atât de simplu. Lovi furios cu pumnul în balustradă. Cerule, Katherine, crezi că mie îmi place ce fac? Crezi că îmi place să îmi risc viaţa şi a altora pentru sufletele lacome din Londra îndeajuns de înstărite ca să se răsfeţe astfel? Pentru oameni precum King, care sunt interesaţi doar să scoată profit cu orice preţ? Crezi că îmi place să îmi mint surorile?

— Ar fi trebuit să îmi spui adevărul.

— Credeam că fac ceea ce trebuie. Încă încerc să fac ceea ce trebuie, dar nu mai ştiu ce înseamnă asta. Îşi plecă uşor capul. Ştiu doar că am făcut o înţelegere, Katherine. O înţelegere cu un bărbat periculos care mi-a oferit un ajutor când nimeni altcineva nu a făcut-o. Trebuie să îmi ţin partea mea de înţelegere sau risc să pierd totul, inclusiv familia. Nu te poţi pune cu King.

Ştia asta. Ştiuse întocmai ce fel de om era King când îl cunoscuse.

— Katherine… Se opri, căutându-şi cuvintele. Nu am crezut niciodată că aş… Nu m-am aşteptat la asta. La tine. La noi.

Nedreptatea situaţiei era ca o durere acută orbitoare, care se înrăutăţea în fiecare clipă.

— Nu poate exista un *noi,* Harland. Am trăit prea mult aşa şi nu pot trece din nou prin asta. Tremură, nu doar de la frig, ci şi din pricina pierderii care îi pustia sufletul. Ştii asta. Ţi-am spus-o de la bun început.

— Da, răspunse el fără să îşi ridice capul.

— Mi-ai cerut să fiu partenera ta, Harland. Cum credeai că vor decurge lucrurile? Credeai că îmi poţi ascunde asta, ca surorilor tale?

Harland se mişcă, şi Katherine îi simţi haina peste umeri, învăluind-o în căldura ei. Ar fi trebuit să şi-o dea jos, să i-o dea înapoi, dar nu se putea mişca. Se simţea amorţită, de parcă gândurile şi emoţiile îi erau tot mai lente, în timp ce o cuprindea un val de regret şi tristeţe.

— Nu te pot pierde, zise el cu suferinţă în glas.

Katherine privi neajutorată peste balustradă.

— Eşti furioasă pe mine. Înţeleg. O merit. Ar fi trebuit să îţi spun adevărul…

— Nu sunt furioasă. Nu era chiar o minciună. Furia pălea în faţa durerii pe care o simţea. Trebuie să faci ceea ce trebuie să faci, Harland. Ce e bine pentru familia ta. Şi asta înseamnă să îţi ţii cuvântul dat lui King. Înţeleg asta. Dar şi eu trebuie să fac ceea ce trebuie să fac. Nu m-am întors în Anglia ca să mă întreb din nou, în fiecare noapte, dacă oamenii pe care îi iubesc vor muri…

— Nu te părăsesc, zise el cu vehemenţă.

— Dar eu te părăsesc pe tine. Prinse cu degetele marginile hainei care îi atârna peste umeri, simţindu-i nasturii cum îi brăzdează adânc palma. Îmi voi duce fratele şi tatăl departe de viaţa asta. Spre nord, să căutăm de muncă. Genul de muncă în care nu vom fi împuşcaţi toţi. Sau spânzuraţi.

— Ei ştiu asta?

— Da. L-am pus pe Matthew să îmi promită că aşa vom face după ce aproape că a fost ucis.

— Şi ce vei face în nord?

— Voi trăi. Voi practica medicina acolo unde pot. Nu mă voi întreba dacă următoarea dată când vine cineva la uşa noastră va fi ca să îmi târască fratele sau tatăl la închisoare ori la spânzurătoare. Îşi simţi gâtul îngustat. Ştia că spunea ce trebuia. Lucruri pe care şi le promisese de mulţi ani. Lucruri la care nu avea să renunţe acum. Nu avea să îngăduie aşa ceva. Ajunsese prea departe. Nu pot privi pe cineva murind data viitoare când glonţul tras de căpitanul Buhler va nimeri cu doisprezece centimetri mai jos, făcând o gaură pe care nu o voi putea repara.

— Nu voi îngădui una ca asta.

Katherine îşi plecă uşor capul.

— Nu ai asemenea putere. Nu poţi face o astfel de promisiune.

Harland se duse în spatele ei, prinzând-o între balustradă şi căldura lui, în timp ce nava străbătea marea.

— Voi găsi o cale.

Katherine înghiţi în sec, căci i se puse un nod în gât. Harland o cuprinse pe după talie şi o trase spre el, plecându-şi capul şi şoptindu-i la ureche:

— Rămâi cu mine, Katherine!

Făcuse cândva greşeala de a urma un bărbat. Nu avea să o repete. Se întorsese din Belgia mai puternică, mai bună şi hotărâtă să ia propriile decizii. Hotărâtă să îşi salveze familia de la o viaţă care o costase deja prea mult. Care, în cele din urmă, avea să o coste şi mai mult. Era convinsă de asta.

— Te rog.

— Până ajungem la Dover. Rămân cu tine până la Dover, spuse ea, pentru că nu avea forţa necesară să spună altceva. Să îl părăsească avea să fie cel mai dificil lucru pe care îl făcuse vreodată. Dar zarurile fuseseră aruncate cu multă vreme în urmă. El trebuia să facă ce era corect pentru familia lui. Nu putea permite ca nevoile şi dorinţele ei egoiste să îi pună familia în primejdie.

Harland rămase tăcut în spatele ei.

— Ţi-am promis că nu te voi părăsi niciodată. Şi am vorbit serios.

Katherine nu îi răspunse. Pielea i se acoperi de broboane de la spuma fină împroşcată de valuri.

Cu blândeţe, Harland o întoarse, îi cuprinse faţa umedă cu palmele şi o sărută.

Katherine îi răspunse la sărut, simţind disperarea tăcută din acel gest. Visurile pe care îndrăznise să şi le facă în legătură cu acest bărbat şi viitorul care poate i-ar fi aşteptat începeau să dispară şi nu avea cum să le oprească. Nu era un sărut încărcat de făgăduinţă şi posibilităţi, un sărut al destinului şi al dorinţei.

Când simţi pe obraji ceva umed şi cald, pe lângă

picăturile reci, înţelese întocmai ce însemna acest sărut.

Rămas-bun.

Capitolul 21

Vameşul urcase la bord şi inspectase superficial şalupa lui Black, dar magazia altminteri goală şi hârtiile pe care le avea Black fură suficiente ca să îl convingă pe vameş că ar fi fost mai bine să îşi petreacă timpul altundeva. Picturile fură încărcate într-o căruţă lungă, obişnuită, greu de observat printre diverse butoaie goale.

— *Bon voyage,* căpitane, zise Harland în timp ce îşi luă geanta de doctor.

Căpitanul îşi scoase tricornul de pe cap şi se şterse cu mâneca pe frunte.

— Îmi cer scuze din nou, Hayward, zise el, părând neobişnuit de neliniştit. Nu a fost intenţia mea să…

— Ştiu, spuse Harland şi ridică din umeri.

— Simt nevoia să mă revanşez cumva.

Un căpitan de vas nu avea cum să îndrepte situaţia. Nimeni nu avea cum să îndrepte situaţia.

— Nu îţi bate capul cu asta, Black.

Harland se uită la Katherine, care îşi fixa geanta medicală în partea din spate a căruţei. Tăcuse când se iviseră stâncile calcaroase şi apoi portul. În adâncul sufletului, Harland ştia că o pierduse deja.

Black îi urmări privirea şi zăbovi asupra lăzilor.

— Te vei duce direct la Londra?

— O voi conduce pe doctoriţa Wright acasă, după care voi pleca direct spre Londra. King m-a rugat să livrez personal picturile.

Black ridică din sprâncene.

— Mmm, îngână el şi îşi puse tricornul înapoi pe cap. Eu mă duc în Scoţia două săptămâni, după care mă voi întoarce aici, la Dover. O chestiune măruntă îmi necesită atenţia lângă Inverness. Mă vei anunţa dacă te

răzgândeşti?

— În legătură cu ce?

— Dacă ai totuşi nevoie de ceva.

Harland încuviinţă, prea istovit ca să se certe cu el. Nu avea importanţă că lui Black îi scăpase adevărul. Privind în urmă, Harland nu înţelegea ce fusese în capul lui. Chiar crezuse că ea avea să accepte pur şi simplu închisoarea în care se trezise el? Că avea să vrea să îşi clădească un viitor cu el ştiind ce devenise? Ce făcea? Katherine îi spusese mereu foarte clar cât de mult îşi dorea să scape de contrabandă şi de viaţa cu care venea la pachet această îndeletnicire. Nu o putea învinui.

Şi el îşi dorea acelaşi lucru.

*

— Opreşte, rosti Katherine pe un ton tăios, rupând tăcerea.

Harland trase de frâie, oprind iapa. Casa familiei Wright se afla undeva în faţă, chiar după creastă.

— Auzi? întrebă ea, de data aceasta pe un ton imperios şi strident.

Harland se căzni să audă ce anume o alarmase, dar nu detectă nimic.

— Nu aud nimic.

— Întocmai.

Fără vreun avertisment, Katherine coborî de pe capra căruţei şi se îndreptă spre casă pe jos.

— Ce naiba faci? o întrebă Harland. Puse iapa din nou în mişcare. Treci înapoi în căruţă.

— Ceva nu e în regulă.

Harland privi în jurul lui. Soarele strălucea puternic pe cerul lipsit de nori, iar pe marginea potecii de pământ creşteau flori sălbatice în culori vibrante. Dar în jurul lor părea să se fi aşternut o tăcere prevestitoare de rău. Nu cântau păsări, nu foşneau frunze, nu bâzâiau insecte.

Ştiu ce nu era în regulă înainte să ajungă în vârful crestei.

Simţi mirosul înţepător de lemn şi acoperiş din paie arse înainte să vadă ce mai rămăsese din casa familiei Wright. Casa arsese din temelii, vârtejuri mici de fum încolăcindu-se încă în locurile în care focul nu se stinsese chiar de tot. Câteva rămăşiţe carbonizate se înălţau ca nişte degete negre fioroase spre cerul idilic. Grădina şi pământul din jurul casei fuseseră cotropite de cai, un cearşaf care fusese întins afară la uscat zăcea acum pe pământ, călcat în picioare. Mobilier zdrobit şi oale sparte stăteau în mocirlă, uitate şi părăsite. Şi hambarul din spatele casei fusese incendiat, mai puţin zidul cel mai îndepărtat, care se prăbuşise parţial peste rămăşiţele fumegânde ale celorlalte trei.

Nici urmă de Paul Wright.

Katherine fugea deja înspre ruine. Harland înjură şi coborî din căruţă, oprindu-se doar cât să lege iapa şi căruţa de parul din faţa curţii.

Katherine dădu roată rămăşiţelor casei, ţinându-şi o mână la gură în timp ce ocoli lemnele înnegrite. Harland o urmă, îndreptându-se spre rămăşiţele hambarului. Se opri, dar nu se mişcă nimic – aceeaşi nemişcare nefirească întreruptă doar de câte un vârtej de fum.

— Ce-au făcut? şopti Katherine şi apoi se întrerupse brusc.

Harland nu trebui să o întrebe la cine se referea. Era limpede că la mijloc fusese mâna căpitanului Buhler.

— Unde e tatăl meu?

O auziră în acelaşi timp. O bufnitură înăbuşită în partea îndepărtată a hambarului, care răsună de undeva dinspre peretele parţial prăbuşit. Katherine o porni în direcţia sunetului, dar Harland o prinse de braţ şi o trase în spate.

— Ar putea fi o capcană, zise el încet. S-ar putea ca Buhler sau unul dintre oamenii lui să fie încă aici.

— Ar putea fi tatăl meu.

Îşi smuci braţul din strânsoarea lui, palidă la faţă şi cu maxilarul încleştat.

— Vin cu tine. Harland se furişă înspre peretele

carbonizat, croindu-şi drum printre rămăşiţele înnegrite a ceea ce părea a fi un butoi. Se auzi o altă bufnitură înăbuşită, iar Harland ieşi de după colţ.

Apucă să observe mişcarea şi strălucirea unei ţevi de puşcă înainte să se arunce la pământ, împuşcătura aproape surzindu-l. Se ridică într-o secundă, cu o bucată de lemn în mână, pe post de armă.

Şi apoi îi dădu drumul.

— Dumnezeule, Matthew!

Harland fugi spre Matthew, care se împletici uşor, împiedicându-se de un scaun răsturnat ce reuşise cumva să supravieţuiască prăpădului. Harland îl prinse dintr-o parte, observând dintr-o privire paloarea lui Matthew Wright, privirea sălbatică, sudoarea care îi lipise părul de frunte şi, aproape îngrijorător, pata de sânge tot mai mare de pe partea din spate a cămăşii.

Matthew scăpă din mână puşca, şi aceasta căzu la pământ cu o bufnitură.

— Îmi pare rău, şuieră el. N-am ştiut că tu eşti.

— Matt, spuse Katherine, care ajunsese lângă el, îngrozită şi înfricoşată, dar care peste o clipă afişă masca de un calm statornic pe care o deţinea orice chirurg de pe câmpul de luptă.

Îndreptă scaunul şi îl ajută pe Harland să îi ducă fratele spre el, în timp ce Harland se tot uită în jur.

— Am ajuns prea târziu.

Matthew vorbea de parcă ar fi venit în fugă de la Avondale. Ţinând cont de cum arăta, Harland bănuia că aşa şi făcuse.

— Ce s-a întâmplat, Matt? Katherine vorbea pe un ton atent, precaut.

Îşi ţinea mâna pe umărul fratelui ei, iar degetele – lângă gâtul lui. Harland ştia că nu o făcea doar pentru a-l alina, ci şi pentru a-i lua pulsul.

— Ei au făcut-o. Matthew îşi mai recăpătase din culoare şi privirea nu-i mai era atât de sălbatică, dar încă gâfâia. Şi l-au luat. Ca să ajungă la mine. Îi întinse surorii lui o bucată de hârtie mototolită. Mi-au lăsat-o bătută în cui de

stâlpul porţii.

Harland o văzu pe Katherine şovăind uşor, apoi îndreptându-se de spate şi luând hârtia de la Matthew. În timp ce o citi, păli întocmai ca fratele ei.

Harland se duse înspre ea, cioburile de sticlă scârţâindu-i sub cizme. Luă cu grijă hârtia de la Katherine. Era un anunţ de recompensă, cum se găseau de obicei în Kent, în care se ofereau bani pentru informaţii care duceau la prinderea celor bănuiţi de contrabandă. Pe acesta, numele lui Matthew Wright se afla chiar în vârf, deşi nu acest lucru, ci mesajul scrijelit de-a lungul marginii de jos a hârtiei îl lăsă pe Harland fără suflare şi îi făcu pielea de găină.

Înfăţişează-te căpitanului garnizoanei, sau bătrânul moare la apus.

— Când au trecut pe-aici? întrebă Harland.

— Nu ştiu. Matthew îşi ridică privirea spre sora lui, înfiorându-se când se mişcă. Mezinul lui Hervey Baker, Julien, a venit la Avondale cu o oră în urmă. A zis că a văzut soldaţi aici. A venit să mă cheme, dar era prea târziu. Închise ochii şi îşi strânse mâinile pumn pe genunchi. Fir-ar să fie, ar fi trebuit să fiu aici.

Harland zdrobi hârtia în mână. El era direct vinovat pentru asta. Pentru el lucrase Matthew, fără să ştie, în ultimii ani. El trăsese sforile care îi puseseră pe Matthew şi pe oamenii lui în golf când fuseseră prinşi în ambuscadă de Buhler. El fusese responsabil că o atrăsese pe Katherine departe de Dover şi de tatăl ei. Şi el nu anticipase corect cât de departe era dispus Buhler să meargă ca să obţină ceea ce voia.

— Unde e băiatul acum? întrebă Harland.

Matthew deschise ochii.

— I-am spus să se ducă acasă. I-am zis să uite ce a văzut.

Hervey a ieşit la pescuit de stridii săptămâna asta şi…

— Bun. Măcar Matthew Wright avusese prezenţa de

spirit necesară ca să îl trimită pe băiat într-un loc sigur.

— Nu ştiu unde l-au dus pe tata, continuă Matthew.

— Trebuie să îl fi dus la castel, zise Harland şi se întinse după puşca lui Matthew, care era în continuare pe jos, în locul în care căzuse.

Temniţa veche din Dover fusese distrusă anul trecut, şi încă nu construiseră o închisoare nouă.

— Îl vor închide într-una dintre camerele de gardă de la Canons Gate.

— De unde ştii? întrebă Katherine, începând să se agite.

Nu ştia. Spera însă că acolo aveau să îl ţină pe Paul Wright. Spera că aveau să îl ţină destul de la vedere cât să îl scoată din ascunzătoare pe fiul lui.

— Am petrecut destul de multă vreme la castelul din Dover, zise el, încercând să pară mai încrezător decât se simţea.

Pentru că existau şi locuri mult mai îngrozitoare în măruntaiele castelului unde ar fi putut ascunde un bărbat bolnav.

— Cum rămâne cu sora ta? îl întrebă Katherine pe Harland. E ducesă. Ne poate ajuta, nu-i aşa? E mai mare în rang decât oricine…

— Nu poate. Matthew se ridică, clătinându-se uşor şi sprijinindu-se pe spătarul scaunului. Ducesa a plecat la Canterbury cu trei dintre studentele ei, ducele e tot în Londra, Rivers şi Lady Rose au plecat la Ramsgate pentru două zile şi…

— Nu putem aştepta.

— O să-l scot pe tatăl tău, spuse Harland. Era aproape convins că, atunci când acţionase, căpitanul Buhler ştiuse că locuitorii de la Avondale plecaseră de pe moşie. Oriunde l-ar ţine închis Buhler, mă voi asigura că este eliberat.

— Nu îl va elibera pur şi simplu.

— Nu intenţionat, încuviinţă Harland.

— Vin cu tine. Matthew se întinse după puşca din mâna lui Harland. Fac orice e nevoie.

— Nu. Harland apucă mai strâns arma şi se îndepărtă

de Matthew, înaintând cu atenţie printre ruine. Te vor distruge. Te vor da drept exemplu. Un spectacol care se va încheia la spânzurătoare, dacă mai trăieşti până atunci.

Iar Harland nu avea să îngăduie aşa ceva. Nu avea să îngăduie ca un tată să îşi piardă fiul, iar o soră să îşi piardă fratele din pricina acţiunilor lui.

Matthew se clătină.

— Nu pot să stau pur şi simplu şi…

— Abia de poţi sta, de fapt, se răsti Harland. Ai fost împuşcat de curând şi acum sângerezi ca un porc înjunghiat. Nu vreau să îmi fac griji că vei leşina în faţa unui public format din soldaţi.

Matthew dădu să îl contrazică din nou.

— De ce ai face una ca asta? întrebă el în schimb.

„Pentru că este vina mea. Pentru că sunt îndrăgostit de sora ta”. Putea răspunde în multe feluri.

— Pentru că pot. Nu era suficient, dar doar atât avea să îi ofere. Lumea se aşteaptă să trec pe la castel, continuă Harland. Sunt un doctor care dă deseori pe acolo ca să trateze o mulţime de maladii. Căpitanul nu mă place, dar măcar nu îi voi alerta. Nu e pus un preţ pe capul meu. Iar soldaţii cu degete nerăbdătoare pe trăgace nu vor îndrepta armele înspre mine. Până să îşi dea careva seama că am evadat, nu ne vor găsi niciodată.

— Nu o poţi face singur, protestă Matthew.

— Voi fi cu el, zise Katherine.

— Nici vorbă, spuseră Harland şi Matthew în acelaşi timp.

— Vei avea nevoie de o a doua pereche de mâini în caz că… Se opri. Cuvintele „în caz că tata este grav rănit” atârnară nerostite în aer. S-ar putea să ai nevoie de ajutor, adăugă ea, de data aceasta pe un ton ferm. Este tatăl meu. Familia mea. Şi am experienţă cu astfel de lucruri, în caz că ai uitat.

Harland înjură în tăcere. Katherine nu se înşela.

— Despre ce vorbeşti, Kate? întrebă Matthew. Astfel de lucruri? Hayward vorbeşte despre o evadare din închisoare. Şi, chiar dacă s-ar putea ca titlul lui să îl

ferească de ştreang, pe tine nu te va proteja dacă vei fi prinsă. Nu te voi lăsa să faci asta. E prea periculos.

— Periculos? Dar a fost în regulă să mă rogi să plonjez în locul tău în golf, ca să recuperez bidoane de coniac.

— Nu e acelaşi lucru.

— Ba e fix acelaşi lucru. Nu le poţi avea pe amândouă, Matt.

Matthew îşi coborî mâna pe spătarul scaunului, frustrat.

— Mi-ai spus cândva că am fost printre cei mai buni. O contrabandistă mai bună ca voi toţi.

— Dar acum nu vorbim de adus ceva pe ascuns, Kate! Vei intra direct în garnizoana lor nenorocită, ţipă el. Vei fi pe terenul lor, nu pe al nostru.

— Mă duc, Matthew. Trebuie să o fac.

— Nu îi poţi îngădui să facă aşa ceva, Hayward, rosti Matthew apăsat.

— Doctorul Hayward nu face alegeri în locul meu, se răsti Katherine la rândul ei. Nici tu.

— Kate…

— Vrei să mă opreşti? Atunci, ai face bine să mă legi cu lanţul de un obiect imposibil de mişcat.

Matthew se holbă la sora lui, după care îşi plecă înfrânt capul.

— Fir-ar să fie!

— Voi fi bine, Matt.

Harland privi schimbul de replici, simţindu-se tot mai ticălos. Se prea putea ca acţiunile lui, scopurile lui să îl şi costat deja viaţa pe Paul Wright. Fiul lui fusese la un pas de moarte în timp ce muncise pentru Harland. Şi acum, consecinţele acţiunilor lui aveau să o pună şi pe Katherine Wright în primejdie.

— Ai grijă de ea, Hayward, zise Matthew pe un ton sumbru. Te rog.

— Cu viaţa mea.

Nu avea să îi ofere mai puţin de atât.

Katherine îşi întoarse privirea, încordată şi nefericită.

— Trebuie să plecăm.

— Ia-ţi geanta de medic, îi răspunse Harland, îndreptându-se deja înspre uşă. Şi rochia aceea albastră din mătase.

Capitolul 22

Katherine stătea lângă Harland pe capra căruţei în vreme ce se apropiau de castelul ce se zărea în faţa lor. Corsetul nespus de rigid de sub rochia din mătase albastră nu o ajuta câtuşi de puţin să respire, dar măcar nu o lăsa nici să se prăbuşească într-o băltoacă de teamă paralizantă încărcată de vină. Era îngrozită că aveau să ajungă prea târziu. Că tatăl ei, în starea lui deja slăbită, cedase în urma tratamentului pe care Buhler şi oamenii lui l-ar fi aplicat unui presupus contrabandist. De fapt, scopul căpitanului era doar să îl scoată pe fratele ei din ascunzătoare, iar bunăstarea, chiar viaţa tatălui ei erau irelevante. Un om dedat salvării era la fel de expus ca unul dedat răzbunării.

Katherine se apucă de marginea caprei când zări umbra castelului ce se înălţa deasupra lor căzând peste drumul îngust.

— Dacă am ajuns prea…

— Nu va fi aşa, o întrerupse Harland înainte să îşi poată încheia propoziţia. Îţi promit.

Harland nu putea garanta aşa ceva, şi o ştiau amândoi, dar Katherine trecu acest lucru cu vederea, pentru că nu avea sens să îl contrazică. Încercă să tragă adânc aer în piept, ca să reducă din senzaţia de greaţă pe care o simţea din pricina groazei ce o încerca.

Aruncă o privire la căruţă, care era goală de data aceasta, exceptând o stivă de pături. Picturile fuseseră ascunse în siguranţă în podurile de la Avondale, şi ei doi mai luaseră un cal pe care îl legaseră de partea din spate a căruţei. Lângă ea, Harland mâna tăcut căruţa. Chiar şi bufniturile constante ale copitelor şi huruitul roţilor fură înghiţite de pământul înclinat şi de zidurile înalte ce se

înălţau deasupra lor. Era tras la faţă, aşa cum fusese şi în casă, cu fiecare muşchi din corpul lui rigid.

Pe chip i se citeau ruşine, vină şi teamă. Katherine fusese atât de mistuită de propriile remuşcări, încât nu se gândise la importanţa a ceea ce făcea Harland pentru familia ei… Pentru ea.

— Nu trebuie să faci asta. Nu trebuie să îţi asumi acest risc. E vina mea. Ar trebui să mă ocup singură de asta.

Gândul acesta îi încolţise în minte din clipa în care văzuse ruinele carbonizate ale casei ei. Şi trebuia să îi dea glas înainte ca bărbatul care stătea lângă ea să facă ceva ce avea să regrete ulterior.

Degetele lui Harland zvâcniră pe frâie, iar iapa scutură din cap, enervată.

— Vina ta? Nu este vina ta, Katherine. Eu sunt de vină.

Katherine îşi întoarse capul şi se holbă la chipul lui.

— Poftim?

— Fratele tău lucra pentru mine când a fost împuşcat, zise el. Buhler l-a luat pe tatăl tău pentru că nu a reuşit să îl prindă pe Matthew. Nu l-ar fi vânat niciodată pe fratele tău dacă n-ar fi lucrat pentru mine.

— Matthew lucra pentru el însuşi când a fost împuşcat, îl corectă Katherine. Îşi câştiga traiul aşa cum a făcut de mic.

— Totuşi, dacă nu am fi fost eu şi înţelegerea mea cu King…

— Atunci, ar fi fost altcineva. Matthew tot contrabandist ar fi fost, cu sau fără tine.

— Dacă nu aş fi…

— Dacă? Katherine simţi cum se înfurie, deşi îşi dădu seama că era, de fapt, furioasă pe ea însăşi, nu pe Harland. Primi cu bucurie această senzaţie, pentru că îi oferea un moment de respiro de la teama şi vina debilitante şi greţoase care o încercau. În regulă. Hai să jucăm jocul cu *dacă,* îi zise ea. Îl vom juca, pentru că voi câştiga. Dacă aş fi rămas, l-aş fi putut duce pe tata departe de locul acesta,

de viaţa aceasta, înainte ca toate astea să…

— Eu te-am rugat să vii în Franţa. Din nou, în interesul meu.

— Nu m-ai forţat niciodată să fac ceva. Dacă nu aş fi fost de acord…

— Este o prostie, Katherine.

— Tu ai început. Aşa că, voi merge şi mai în urmă. Dacă nu mi-aş fi abandonat familia şi nu l-aş fi urmat pe Jeffrey în război, atunci tatăl meu nu ar fi fost împuşcat în primul rând…

— Opreşte-te!

Un muşchi îi zvâcnea de-a lungul maxilarului.

— Tu doar ai făcut ce trebuia să faci. La fel ca noi toţi.

Harland râse, deloc amuzat.

— Aşa am făcut? Poate că soţia mea avea dreptate. Poate că sunt pur şi simplu un nenorocit intolerabil de egoist, care îşi pune nevoile şi dorinţele proprii mai presus de orice, indiferent de preţ…

— Atunci, te îndrepţi în direcţia greşită.

— Poftim?

— Ar trebui să fii în drum spre Londra, cu picturi renascentiste care valorează o avere în căruţă. Întoarce!

— Katherine…

— Întoarce, spuse ea, iar sentimentul de furie care o încerca acum creştea, ca norii de furtună ce se învolburau pe mare, şi îşi dădu seama că nu se purta întru totul raţional.

Era pur şi simplu o eliberare a emoţiilor pe care le ascunsese, până acum după o faţadă de un calm imperturbabil.

— Nu…

— Fă-o!

— Nu.

O privea încruntat.

— Ce naiba e în neregulă cu tine?

— De ce eşti aici? Cu mine? Acum? Riscând totul pentru un om care nu ar trebui să însemne nimic pentru tine dacă eşti atât de egoist precum spui?

Harland apucă mai strâns frâiele, până i se albiră încheieturile degetelor.

— Cerule mare, Katherine! Nu e... Se opri. Ţi-am mai spus: nu te părăsesc.

— Pentru că te simţi vinovat, deşi nu ar trebui, de-aia nu poţi pleca?

— Pentru că te iubesc, mârâi el.

Katherine se holbă la el. Harland privi în continuare la drum.

— Pentru că sunt îndrăgostit de tine, repetă el încet.

„Şi eu te iubesc". Îi stătea pe vârful limbii. Dar nu îl putea iubi. Pentru că dragostea implica un viitor, iar ea nu avea niciun viitor cu acest bărbat.

— Nu vreau să spui nimic, zise el înaintea ca ea să apuce să spună ceva. Pentru că ştiu că este imposibil. Ştiu că nu îţi pot dărui viaţa pe care o vrei. Viaţa pe care o meriţi. Mi-ai zis foarte limpede asta.

Katherine se holbă pe deasupra urechilor iepei, copacii aflaţi de-o parte şi de cealaltă a drumului ascunzând zidurile castelului şi formând un tunel întunecat.

— Eu doar... Trebuia să o ştii. Nu pot îndrepta ce am făcut şi nici ceea ce voi continua să fac, dar pot îndrepta asta. Pot face asta pentru tine...

Katherine se răsuci pe bancă şi îi cuprinse maxilarul cu mâna, sărutându-l apăsat. Încercă să exprime prin gestul acesta cuvintele pe care nu reuşea să le rostească, deoarece, dacă i-ar spune că şi ea îl iubea, ar fi infinit mai dureros pentru ei să îşi ia rămas-bun.

Se lăsă înapoi pe bancă, privind în poală şi răsucind în mâini mătasea albastră frumoasă.

Îl simţi pe Harland mişcându-se şi, cu coada ochiului, îl văzu mutându-şi frâiele într-o mână şi întinzând-o pe cealaltă spre ea. O luă de mână şi îşi întrepătrunse degetele cu ale ei. Katherine îşi rezemă capul pe umărul lui puternic şi se ţinu bine.

Şi nu scoaseră o vorbă în timp ce căruţa coti pe drumul îngust ce ducea spre Canons Gate.

*

— Soldat Melnick, zise Harland intrând în camera de gardă înghesuită şi oprindu-se chiar lângă uşă.

— Doctore Hayward.

Tânărul soldat se ridică, zâmbindu-i primitor din spatele biroului aflat sub o mică fereastră lăturalnică. Avea antebraţul stâng imobilizat cu atele şi prins într-o eşarfă.

Uşurarea pe care o simţise Harland când îl zărise pe soldat în camera de gardă de la Canons Gate fusese aproape copleşitoare. Nu ştiuse cine avea să fie postat acolo, dar tânărul soldat îi oferea o licărire de speranţă că planul acesta nebunesc chiar avea să funcţioneze.

— Cum ţi-e braţul? întrebă Harland, arătând spre membrul rănit.

— Încă mă doare, dar nu mă plâng. Dacă n-aţi fi fost dumneavoastră, nu m-ar mai durea, căci nu l-aş mai avea deloc. Nimeni nu credea că l-aţi putea repara.

— Te contrazic. Eu credeam că o puteam face.

— Şi vă sunt îndatorat. Când credeţi că pot scoate atelele? E plictisitor să stau toată ziua la birou.

— Mai lasă-le o săptămână, îi răspunse Harland. Şi după aceea doar exerciţii uşoare la început. Nu trage cu arma şi nu face alte mişcări care produc trepidaţii.

— Priceput, replică soldatul. Aţi venit să îl vedeţi pe căpitan? întrebă el.

— Nu. De fapt, speram să te văd pe tine. Nu era chiar o minciună. Trebuie să îţi cer o favoare.

— Orice, zise Melnick zâmbindu-i nerăbdător.

Harland se întoarse şi întinse mâna către femeia care aştepta chiar lângă uşă. Katherine îşi puse mâna înmănuşată în a lui şi se lăsă condusă în locul mic.

Tânărul făcu ochii mari şi se îndreptă fără să vrea de spate. Harland nu îl învinuia.

Katherine îşi dăduse părul de pe faţă, dar îl lăsase să îi cadă liber pe spate, ca o perdea de un auriu pal. Ochii îi reflectau albastrul strălucitor al rochiei, părând două piscine de luminozitate eterică. Părea o prinţesă desprinsă

dintr-o carte cu basme. O prinţesă delicată, fragilă, care mai avea puţin şi izbucnea în lacrimi.

Harland închise cu fermitate uşa în urma ei.

— Domnişoară Wright, permite-mi să ţi-l prezint pe soldatul Melnick, din Dragonii din Zori. Soldat, ea este domnişoara Katherine Wright.

Harland îl privi pe Melnick înghiţind în sec.

— Domnişoara Wright, aţi zis?

— Da. Harland avu grijă să îi răspundă cu voce sigură. Domnişoara Wright este fiica lui Paul Wright. Bărbatul pe care l-aţi arestat.

Melnick îl privi speriat pe Harland.

— Cu siguranţă nu ştiu la ce vă referiţi…

— Soldat, îl mustră Harland cu blândeţe. E un oraş mic, şi nici măcar garnizoana nu îşi poate păzi toate secretele. Ştiu că domnul Wright este aici şi ştiu că urmează să fie spânzurat la apusul soarelui.

Soldatul se foi agitat.

— Nu ştiu nimic despre o spânzurare…

— Tot Doverul ştie despre spânzurare, minţi Harland.

— E contrabandist, se bâlbâi Melnick. Un infractor. Un trădător de rege şi de ţară.

O privi pe Katherine, apoi se uită repede în altă parte.

— Nu am venit să pledez pentru inocenţa lui. Nu este treaba mea să mă amestec atunci când se face dreptate. Totuşi, am venit să implor pentru un interval scurt în care fiica lui să îl poată vedea. Să i se permită să îşi ia rămas-bun în intimitate.

Melnick clătină din cap.

— Nu am autoritatea de a…

— Te rog, interveni Katherine, cu voce tremurătoare. Îşi strânse cu disperare săculeţul la piept. Te rog, soldat! Doar ca să îmi iau rămas-bun. Doar un minut.

Melnick şovăi.

— Ştiu că eşti un bărbat decent şi onorabil, spuse Harland încet. Şi aşa este decent şi onorabil să procedezi.

Katherine îşi şterse o lacrimă care i se prelingea pe obraz.

— Prea bine, spuse soldatul încruntat. Dar numai un minut. Şi doar ea. Nu şi dumneavoastră. Căpitanul va pune să fiu biciuit dacă află că am făcut asta.

— Înţeleg.

— Mulţumesc, şopti Katherine.

Capitolul 23

Katherine îl urmă pe soldatul care abia de era suficient de în vârstă ca să se bărbierească.

Camera de gardă fusese construită când faţada-cortină vestică a castelului fusese refăcută şi Canons Gate – construită. Era groasă şi îndesată, încastrată în structura masivă lângă poartă, faţada de cărămidă având vedere spre interior, spre incinta castelului. O fortăreaţă neclintită, impenetrabilă care îi înghiţise cu totul tatăl.

Soldatul deschise uşa groasă din partea din spate a spaţiului înghesuit ce aducea a birou. Dincolo de uşă, se întindea un coridor îngust, luminat doar de un felinar ce atârna de un cârlig înfipt în perete pe la jumătatea lui. Katherine îl urmă pe soldat pe coridorul ale cărui ziduri de cărămidă erau presărate la intervale regulate cu uşi de neclintit. Posibil magazii, în întunericul rece al cărora se depozitau provizii, arme sau muniţie. Sau celule, unde prizonierii ar fi fost ţinuţi în aceleaşi condiţii.

Soldatul se întinse după felinarul care atârna prins în cârlig şi i-l dădu lui Katherine.

— E acolo.

Cheile îi zornăiră din nou, şi soldatul deschise uşa.

Lumina felinarului ricoşă dintr-un set de zăbrele încastrate în cărămidă în partea cealaltă, o a doua barieră înspre încăpere, dar dincolo de ele Katherine văzu doar un întuneric negru ca smoala.

— E în viaţă? întrebă ea, iar tremurul din vocea ei nu era întru totul prefăcut.

— Da.

— Vrei să deschizi zăbrelele?

Soldatul ezită.

— Nu. Îl vei putea vedea şi îi vei putea vorbi aşa.

Din întunericul adânc se auzi o tuse hârâită.

— Dar…

— Atât pot face.

— Kate? murmură tatăl ei din umbre. Tu eşti?

— Eu sunt.

Katherine înaintă pe lângă soldat.

— Ai zece minute. Atât. Soldatul se răsuci pe călcâie şi se întoarse pe unde venise, zgomotele paşilor lui estompându-se treptat.

— Tată. Katherine lipi felinarul de zăbrele, încercând să vadă înăuntru. Unde eşti?

— Mută lumina aia nenorocită, mormăi tatăl ei de undeva de mai încolo. Am fost orb ca un liliac în peştera asta nenorocită, iar tu zici că ţii în mână soarele.

Katherine aşeză felinarul în spatele ei, reducându-i strălucirea, încercând să nu se concentreze pe respiraţia aspră a tatălui ei.

Văzu o mişcare în celulă, iar tatăl ei îşi târşâi picioarele până la zăbrele, clipind şi acoperindu-şi ochii cu o mână şovăielnică. Ajunse la zăbrele, iar Katherine se muşcă de buză ca să nu înjure cu voce tare.

Partea stângă a feţei îi era umflată, iar ţesutul moale din jurul ochiului începuse deja să i se învineţească. O şuviţă de sânge uscat se întindea de la părul rărit din dreptul tâmplei în jos, până după maxilar.

— Te-au bătut, murmură Katherine, străbătută de un val de furie.

Tatăl ei râse, deşi fu mai degrabă un sunet îngrozitor, patetic, ce se dizolvă într-un acces de tuse.

— Nu puteam să-i uşurez sarcina căpitanului, reuşi el să îngâne când tuşea se mai potoli. Cap de peşte afurisit cu creierul plin de viermi.

— Tată…

— Trebuie să pleci, Kate. Nu poţi fi aici. Tu şi Matty trebuie să plecaţi din Dover.

— Nu plec fără tine.

— Nu fi proastă, Kate. Te-am crescut mai bine de-atât, şuieră el.

— Vei muri aici.

— Dar tu şi Matty, nu. Am dus o viaţă bună, Kate. Nu regret nimic. Şi mi-aş da viaţa de zece ori ca să vă protejez pe voi…

— Nu mai vorbi. Îşi smucise deja săculeţul de la încheietura mâinii şi acum îl desfăcea. Poftim. Cu mâinile înmănuşate, scoase o mână de frunze.

— Ce sunt astea?

— Ştii foarte bine ce sunt. Îşi vârî mâna printre zăbrele, îl prinse pe tatăl ei de mână şi îi îndesă frunzele dinţate în palmă. Freacă-te pe toată pielea aflată la vedere. Acum.

— Kate…

— Fă-o, se răsti ea. Pentru că nu plec. Nici doctorul Hayward. Aşa că, dacă nu vrei să atârnăm amândoi în ştreang lângă tine…

— Ce-ai făcut, Kate?

— Nimic din ce nu ai fi făcut şi tu pentru mine. M-ai crescut cum trebuie.

Tatăl ei îşi plecă privirea spre frunzele verzi pe care i le îndesase în mână şi apoi se holbă la ea, cu faţa brăzdată de riduri şi palidă, legănându-se.

— O să mă vâri în mormânt, fiica mea.

— Tocmai asta e ideea.

*

Harland se rezemă de perete, uitându-se pe fereastră. Îi era greu să nu se plimbe încolo şi încoace prin încăperea mică, dar ar fi dat de bănuit. Aşa că îşi încrucişă braţele peste piept şi îl ascultă pe soldatul Melnick turuind despre biroul lui, iar, când bărbatul se ridică, Harland se întoarse spre el.

— Mai dă-i puţin timp, îl îndemnă el. Te rog.

Soldatul se mai aşeză preţ de câteva minute, după

care se ridică din nou.

— Nu pot. Răsucea cheile în mână, agitat. Îmi pare rău. l-am acordat deja…

Un ţipăt înfiorător spintecă văzduhul.

Melnick tresări şi scăpă cheile pe birou, holbându-se la uşa din spate deschisă.

— Ce…

— S-a întâmplat ceva, se răsti Harland, înşfăcând inelul cu chei de pe birou şi ducându-se degrabă spre partea din spate. Îşi feri capul de pragul jos al uşii şi se duse drept spre silueta îngenuncheată ce se zărea în lumina unui felinar care se afla pe podea lângă ea.

— E pe moarte, icni Katherine, iar Harland se opri brusc când zări scena îngrozitoare.

Paul era întins şi nemişcat pe podeaua de piatră rece, de parcă s-ar fi prăbuşit în timp ce încercase să ajungă la zăbrelele care îl despărţeau de fiica lui. Era limpede că fusese bătut la un moment dat, căci avea faţa umflată şi capul însângerat, dar cele mai înfiorătoare erau băşicile şi pustulele înroşite care îi erupseseră pe toată pielea aflată la vedere.

— Îndepărtează-te de zăbrele, domnişoară Wright, urlă Harland. Acum. Se întoarse spre soldat, care se aflase chiar în spatele lui. Şi tu. Rămâi pe loc, soldat.

Katherine se forţă să se îndepărteze, în timp ce Melnick rămase lângă Harland, holbându-se cu groază la bărbatul aflat de cealaltă parte a zăbrelelor, luminat de felinar.

— Ce-a păţit? întrebă el gâtuit, făcând un pas în spate.

— Pare a fi vărsat. Harland se răsuci spre Melnick. De câtă vreme este aşa?

— Nu… Nu ştiu. Nu l-am văzut când l-au adus. Nu am…

Katherine se ridicase şovăielnic în picioare şi se ascundea acum după Melnick.

— Nu l-am putut vedea, murmură ea. Şi apoi am auzit un zgomot, şi era acolo şi apoi a căzut şi… îşi frânse

mâinile. A murit, doctore?

Harland deschidea deja poarta cu zăbrele folosindu-se de cheile lui Melnick.

— Nu îmi dau seama.

— Oare ar trebui să intraţi acolo?

— Eu am imunitate la această boală, rosti Harland peste umăr. Dar toţi cei care nu au şi se află în vecinătatea lui sunt în mare pericol.

Melnick se mai dădu un pas în spate.

— Trebuie să îl duc de aici, înainte ca toată garnizoana să se îmbolnăvească, zise Harland, lăsându-se lângă Paul. Bărbatul părea aproape fără suflare, dar Harland îi simţi bătaia constantă a inimii. Trebuie pus în carantină.

— Dar… Melnick asuda, iar fruntea îi lucea în lumina slabă. Nu puteţi să îl scoateţi pur şi simplu de aici.

— Alternativa ar fi catastrofală, se răsti Harland. Căpitanul vostru v-a pus în mod inutil pe toţi în mare pericol. Niciun lider nu ar face aşa ceva dacă ar fi întreg la minte. De fapt, soldat, în locul tău m-ar îngrijora foarte tare sănătatea mintală a căpitanului tău şi capacitatea lui de a lua decizii lucide şi raţionale. Astfel de simptome iraţionale sunt primele semne ale unei boli extreme.

Melnick bolborosi:

— Sunt convins că nu s-a gândit că…

— Sunt convins că nu a gândit deloc, încuviinţă Harland. A fost mai fanatic în ultima vreme? A urmărit într-un fel nejustificat de obsesiv să se facă ceea ce el consideră a fi dreptate?

— Poate… Da…

Soldatul părea îngrozit.

— Mă tem că nu mai poate face diferenţa între valoarea vieţii tale şi cine ştie ce promovare sau distincţie pe care urmăreşte să o obţină spânzurând un bătrân care se poate sau nu să fi fost cândva un contrabandist. O boală cumplită îi poate face asta unui om.

— Dar…

— Paul Wright va muri înainte să fie spânzurat.

Căpitanul tău ştia asta, şi totuşi a ales să îl aducă aici. Harland se ridică iute, cu mâinile pe şolduri. Sau poate că Buhler are obiceiul de-a spânzura cadavre?

Soldatul se foi agitat.

— Poate ar trebui să îl chem pe căpitanul Buhler, ca să vă explice chiar el.

— Dacă asta trebuie să faci, soldat, chiar te rog. Între timp, eu voi face ceea ce trebuie să fac pentru a salva garnizoana asta nenorocită de la o epidemie. Acum, nu mai încerc să îţi salvez mâna, soldat, ci viaţa.

Soldatul dădu să spună ceva, dar se răsuci şi o luă la fugă.

— Foarte îngrijorat în privinţa sănătăţii mintale a lui Buhler? murmură Katherine când uşa se închise cu o bufnitură în urma lui Melnick. Fanatic? Obsesiv? Încercai cumva să…

— Ucid cauza. Să le dau oamenilor un motiv să se îndoiască şi să conteste motivaţiile din spatele ordinelor primite. Să insuflu nesiguranţă şi confuzie. Nimeni nu va urma în luptă un nebun egoist. O femeie deşteaptă m-a învăţat asta.

Katherine îşi muşcă buza şi îşi puse mâna pe braţul lui.

— E timpul să plecăm. Harland se aplecă şi îl ridică pe Paul pe picioare, vârându-se sub umărul lui, ca să îl poată căra. Să ne grăbim.

Paul îşi înălţă capul, privindu-i cu ochii umflaţi mijiţi.

— Urzici afurisite care te fac să pişi sânge, şuieră el. Mi-a luat foc pielea. Mi-au luat foc şi ochii, mama mă-sii!

— Cică ar trebui să fii mai mult mort decât viu. Aşa că nu mai vorbi, zise Katherine în timp ce înşfăcă felinarul de pe jos şi îi conduse înapoi spre intrarea în camera de gardă.

— Fiica ta mi-a spus că reacţionezi violent la urzici, murmură Harland, mişcându-se cât mai lin posibil. Dar s-ar putea ca aşteptările mele să fi fost prea mici.

— Încă de mic, mormăi Paul în timp ce îl scoaseră în lumina soarelui. Nu mă pot apropia de o afurisită de urzică fără să se întâmple asta.

Nu se vedea nici ţipenie de om, iar căruţa era tot unde o lăsaseră, iapa moţăind în picioare, iar calul legat în spatele ei dănţuind nerăbdător.

— Urcă-l pe cal, spuse Katherine, dezlegând calul.

— Nu, spuse Harland clătinând din cap. Calul e pentru tine.

Katherine se holbă la el, mai întâi confuză, apoi furioasă.

— Nu. Tata trebuie să ajungă rapid în siguranţă…

— Urcă-te naibii pe cal, Kate, spuse Paul cu voce răguşită. Du-te cât mai departe de aici!

— Nu pot pleca…

— Ba poţi şi o vei face, zise Harland cu îndârjire. Buhler îl vrea pe fratele tău, dar să nu crezi o clipă măcar că nu ar fi la fel de fericit să te spânzure pe tine în locul lui. Eu sunt un simplu doctor, ba chiar unul nobil, care transportă un pacient bolnav şi contagios ca să fie pus în carantină. Căpitanul nu are motive întemeiate să se ia de mine.

Harland spera că avea dreptate. Dar nu era convins că Buhler avea să fie chibzuit. Bănuia că avea să fie pur şi simplu furios.

— Trebuie să pleci, Katherine. Acum. Altfel, e totul în zadar.

Katherine încă se holba la el.

— Nu ai intenţionat niciodată să îl urci pe tata pe cal.

— Nu.

— Oricum nu l-aş fi lăsat, mormăi Paul chircit.

— Tată…

— Măcar de data asta fă ce ţi se spune. M-ai auzit, Kate? Paul se holbă la fiica lui. Tu şi fratele tău sunteţi totul pentru mine.

Katherine înjură uşor şi apoi încuviinţă din cap. Harland întinse mâinile ca să o ridice pe cal. Katherine încălecă iute, cu fustele adunate în jurul picioarelor.

— Du-te drept la Avondale, îi zise el în timp ce ea prinse frâiele. Nu te opri. Nu te întoarce pentru nimic în lume.

Katherine ezită.

— Nu…

— Pleacă, fir-ar să fie, urlă Paul şi începu numaidecât să tuşească.

Katherine îşi privi tatăl, pe chip citindu-i-se nehotărârea şi suferinţa.

— Voi avea grijă de el, zise Harland. Ai încredere în mine.

Katherine încuviinţă din cap o dată şi apoi întoarse reticentă capul calului înspre poarta cu ziduri groase. Îi dădu o comandă tăioasă, şi porniră la galop, zgomotul copitelor diminuându-se aproape instantaneu.

Harland nu pierdu vremea şi îl întinse pe Paul în partea din spate a căruţei şi folosi păturile din căruţă ca să încerce să îl facă să se simtă cât mai confortabil posibil.

— Dacă se întâmplă ceva, fă pe mortul, îl avertiză Harland.

— Nu ar trebui să fie prea greu. Mă simt ca mort, mormăi Paul. Unde e Matty?

— În siguranţă. La Avondale. I-am zis să aştepte acolo. Aruncă o privire în jur, dar nu văzu bărbaţi sau soldaţi dând buzna să îi împiedice să iasă. Harland nu ştia sigur cât timp mai avea la dispoziţie.

— Şi a ascultat?

Paul se foi şi se înfioră.

— Nu era în măsură să ajute. Se căţără pe capra căruţei şi apucă frâiele. Îmi cer iertare dinainte, domnule Wright, zise el şi întoarse iapa înspre poartă. Nu va fi o călătorie lină.

— Voi supravieţui, şuieră Paul. Sunt greu de ucis.

Harland îşi ţinu privirea aţintită pe drum, îndemnând-o pe iapă să meargă mai iute. Copacii treceau rapid pe lângă el, zidurile ameninţătoare ale castelului rămânând în urma lor. Harland coti cu căruţa, drumul urcând din nou spre vârful stâncilor. Căruţa protestă cu gemete şi pârâituri în timp ce se lovi şi hurducăi pe drumul brăzdat de făgaşe.

Vântul se înteţi când ajunse în vârful primei pante, răvăşindu-i părul şi fluierând printre frunzişul arbuştilor

denşi ce mărgineau drumul la stânga lui. La dreapta lui, mult sub el, marea se revărsa de la baza stâncilor, zgomotul hulei fiind amuţit de şuieratul vântului. Harland trase adânc aer în piept, îndrăznind să spere că avea să ajungă la Avondale înainte să fie prins. Îndrăznind să spere că îl putea ascunde pe Paul înainte…

Văzduhul fu spintecat de un foc de armă, şi iapa se sperie, luând-o la sănătoasa, iar căruţa coti periculos de aproape de marginea stâncii.

Harland trase tare de frâie, stabilizând calul, şi apoi aruncă o privire în urma lui.

Doi bărbaţi, călare pe cai iuţi, veneau rapid spre ei, veşmintele lor strălucitoare licărind ca două pete de sânge pe cerul albastru. Harland privi din nou în faţă, îngăduindu-i iepei obosite să încetinească, ştiind că nu avea să îi poată întrece. Se forţă să respire adânc, constant, controlându-şi expresia feţei. Avea să dea cea mai grozavă interpretare din viaţa lui.

Viaţa lui Paul Wright depindea de asta.

Iapa încetini ritmul până la un mers normal, după care se opri de tot, iar Harland rămase pe loc. Căpitanul Buhler şi unul dintre oameni, pe care Harland îl recunoscu din acea primă noapte furtunoasă de la casa familiei Wright, îşi opriră caii chiar în faţa căruţei.

— Ce naiba credeţi că faceţi, doctore Hayward? întrebă Buhler pe un ton poruncitor.

Gâfâia, iar faţa îi era de un stacojiu alarmant.

Harland oftă tare.

— Cum i-am spus şi soldatului Melnick…

— Soldatul nu avea autoritatea necesară să vă lase să plecaţi, urlă Buhler furios. Neascultarea şi insubordonarea lui vor fi discutate şi pedepsite. La fel şi a dumneavoastră…

— Faptele soldatului Melnick probabil v-au salvat viaţa, se răsti Harland. Şi pe a bărbatului din spatele dumneavoastră. Şi pe a întregii garnizoane.

Buhler trase un pistol din tocul de sub haină.

Îl îndreptă spre Harland.

— Îmi veţi preda prizonierul. Acum.

— Nu mă ascultaţi, zise Harland pe un ton uniform. Paul Wright are vărsat. Oricine intră în contact cu el riscă aceeaşi soartă. Şi vă asigur, căpitane, că nu este o moarte plăcută. Se opri. De fapt, căpitane, şi dumneavoastră păreţi puţin roşu la faţă. Nu vă simţiţi bine?

Bărbatul din spatele lui Buhler se foi agitat în şa, mânându-şi calul câţiva paşi în spate.

— Sunt bine, strigă Buhler. La fel şi prizonierul meu.

— Prizonierul dumneavoastră nu este câtuşi de puţin bine, zise Harland tare. Iar acum, mă tem şi pentru sănătatea dumneavoastră, ţinând cont de nesăbuinţa dumneavoastră bruscă în ceea ce priveşte bunăstarea oamenilor dumneavoastră.

Soldatul se mai dădu câţiva paşi în spate, părând agitat, cam la fel cum arătase şi soldatul Melnick.

— De fapt, căpitane, cred că ar fi în interesul dumneavoastră dacă i-aţi porunci soldatului dumneavoastră să se întoarcă la garnizoană şi m-aţi lăsa să vă examinez...

— Nu am nevoie să fiu examinat, ţipă Buhler. Nu e nimic în neregulă nici cu mine, nici cu prizonierul meu. Eliberaţi-l numaidecât!

Harland îşi azvârli mâinile în aer.

— Uitaţi-vă şi singur, atunci, dar păstraţi distanţa. Trebuie să pun pacientul în carantină.

Căpitanul descălecă şi se duse cu paşi apăsaţi spre căruţă. Trânti scândura din spate cu o bufnitură şi trase pătura la o parte de pe trupul nemişcat din căruţă. Pătura flutură cu sălbăticie în bătaia vântului, dungile ei albe şi negre ondulându-se ca nişte valuri, înainte să se oprească în iarba înaltă de pe marginea stâncii.

Soldatul care rămase încălecat scoase un sunet îngrozit.

Harland aruncă o privire în spate. Urticaria lui Paul arăta mai rău ca atunci când îl urcase în căruţă. Ţesutul de sub băşicile stacojii se inflamase într-un mod dramatic. Capul contrabandistului căzu într-o parte, crusta uscată de sânge din dreptul tâmplei şi de pe faţă intensificând scena

macabră.

Buhler se împletici în spate, departe de căruţă.

— Nu mă aştept să mai trăiască mult, continuă Harland pe acelaşi ton calm, lipsit de orice inflexiune, pe care îl folosise şi pe câmpul de luptă pentru a transmite aceleaşi veşti. Va muri în nicio oră. Mă voi asigura că va fi îngropat în siguranţă şi cum se cuvine.

— Nu.

— Nu? întrebă Harland.

— Nu îmi pasă dacă moare, zise Buhler. E contrabandist şi trădător şi nu merită o înmormântare creştinească. O să-i înfig ţeasta într-un par, chiar şi aşa, bolnav, pe porţile castelului, drept lecţie pentru cei care ar alege să îşi trădeze regele. Inclusiv fiul lui.

Harland sări din căruţă.

— Nu fiţi necugetat! Nu puteţi risca aşa vieţile oamenilor dumneavoastră. Eu sunt imun împotriva bolii. Dar ei? încheie el, ridicându-şi privirea spre soldatul al cărui cal se îndepărta tot mai tare. Se întoarse apoi spre Buhler. Dar dumneavoastră?

Buhler înghiţi în sec.

— Aşa mă gândeam şi eu. Nu îl puteţi atinge, căpitane. Nu fără să riscaţi ca oamenii dumneavoastră…

— Nu intenţionez să o fac. Se întoarse spre soldatul călare. Ia căruţa, Ross, şi du-l pe prizonier înapoi la castel. Închide-l într-una dintre magaziile de artilerie goale, departe de barăci. Şi rămâi acolo. Păzeşte uşa.

Soldatul nu se clinti.

— E un ordin direct, Ross! urlă el.

Dinspre trăsură se auzi un sunet gâtuit, iar Harland se întoarse la timp ca să îl vadă pe Paul zguduindu-se într-o altă criză de tuse slabă, în timp ce i se scurgea sânge de pe buze, împroşcându-i cămaşa deja pătată cu sânge.

— Cerule, zise soldatul alb la faţă. N-am de gând să-l ating. Nici să mă apropii de el.

— O să pun să fii biciuit până aproape că îţi vei da duhul, Ross. Îndeplineşte ordinul!

— Melnick avea dreptate. Chiar că v-aţi pierdut

minţile.

— Voi pune să fii biciuit şi pentru insolenţă, Ross. Nu îţi poţi insulta aşa superiorul şi să te aştepţi să scapi basma curată.

— Nu-mi pasă. Nu vreau să mor aşa, croncăni tânărul.

Se răsuci şi îi dădu pinteni calului înapoi spre castel.

— Soldatul dumneavoastră a luat decizia potrivită…

— Tu ai făcut asta.

Buhler ţinea pistolul din nou îndreptat spre Harland.

— Ce anume?

Simţi o broboană de sudoare rece ca gheaţa alunecându-i în jos pe şira spinării. Recunoscu expresia din ochii lui Buhler: o văzuse de multe ori pe câmpul de luptă. Expresia disperată a unui bărbat care pierdea încet controlul şi care era dispus să facă orice pentru a-l recăpăta. Ca să îşi dovedească sie însuşi că eforturile lui nu fuseseră în van.

— Tu ai făcut asta, îl acuză Buhler din nou. Wright era bine când l-am arestat.

— Domnul Wright pur şi simplu nu prezenta simptome la momentul respectiv, îl corectă Harland, îndepărtându-se încet de căruţă şi de trupul nemişcat al lui Paul Wright.

Ultimul lucru de care avea nevoie era ca Buhler să se hotărască să îl împuşte oricum pe Paul.

— Nu mă lua de sus.

— Nici vorbă de aşa ceva, căpitane. Sunt un simplu doctor. Pot trata doar ceea ce văd…

— Un doctor care se întovărăşeşte constant cu trădătorii de pe coasta asta, declară cu emfază Buhler. Un doctor care îi tratează, deşi ştie că şi-au trădat regele şi ţara. Crezi că nu îmi dau seama de ceea ce faci? Cui îi eşti loial? Nu sunt prost, Hayward. Eşti unul dintre ei.

Harland se îndepărtă şi mai mult de căruţă.

— Este datoria mea să tratez…

— Datoria ta este faţă de rege! urlă Buhler împroşcând cu salivă. O datorie căreia i-ai întors spatele. Dacă ţi-ai fi făcut datoria, i-ai fi lăsat pe toţi să moară. I-ai preda oamenilor aflaţi sub comanda mea, care îşi servesc

ţara. Titlul tău nu înseamnă nimic, iar faptele tale te fac un trădător, Hayward, oricine ar fi fost tatăl tău. Oricâţi bani ar avea familia ta.

— Ai grijă ce acuzaţii faci, căpitane, spuse Harland pe un ton uniform, evaluând în gând ce şanse avea să îi ia pistolul înainte să apese pe trăgaci. Se ştia bine că pistoalele sunt imprecise, dar ar fi fost greu de ratat de la o distanţă atât de mică.

— Sau ce? Te vei folosi de titlul tău ca să fiu dat afară din slujba mea? M-am săturat de ameninţări goale, Hayward. Buhler ridică pistolul. Sunt pregătit să se facă dreptate. Poate că nu l-am scos pe Matthew Wright din cine ştie ce canal s-a ascuns, dar, pentru mine, doi trădători morţi înseamnă că am avut o zi bună.

— Nu vrei să faci asta. Harland se încordă, pregătit să se năpustească asupra căpitanului. Dacă tot avea să moară, măcar să o facă luptând.

— Ar fi trebuit să fac asta cu mult timp în urmă…

— Lasă pistolul jos, căpitane, se auzi o voce din spatele lui Harland.

Se forţă să nu se întoarcă, chiar dacă Buhler privi peste umărul lui.

— Ah, domnişoară Wright. Ce frumos din partea ta să ni te alături. Chiar m-am întrebat încotro ai tulit-o după ce te-ai folosit de şiretlicurile tale trădătoare ca să îmi farmeci soldatul credul.

— Domnişoara Wright nu a avut nimic de-a face cu hotărârea mea de a-l scoate pe tatăl ei de-acolo. De fapt, i-am spus să stea la distanţă, ca să nu rişte şi ea să fie expusă la boală.

Cu coada ochiului, Harland o văzu pe Katherine ieşind din tufişuri şi venind lângă el. Ţinea puşca cu care îl ameninţase cândva pe el îndreptată spre căpitan. Nu se dusese la Avondale, ci înapoi la casa ei distrusă. Şi apoi se întorsese ca să le iasă în drum. Ar fi trebuit să îşi dea seama că o convinseseră mult prea uşor să plece.

— Ar trebui să pleci acum, domnişoară Wright, zise Harland, puţin prea tare. Cerule mare, dar nu putea să fie

aici. Nu era în siguranţă. Nu o putea ţine în siguranţă aşa.

— Mă tem că nu pot face asta. Nu te părăsesc.

— Katherine.

Aşa îi spusese el ei. Nu se poate să o fi spus ea. Nu acum.

— Mă bucur să văd trei trădători morţi în această zi frumoasă, zise Buhler rânjind.

— Dar matematica e problematică, nu-i aşa? întrebă Katherine, de parcă ar fi conversat politicos într-un salon.

— Matematica? replică Buhler încruntat.

— Tatăl meu va muri curând. E un adevăr inevitabil, spuse ea cu mâhnire. Dar asta înseamnă că noi suntem doi şi tu unul singur. După ce îl împuşti pe unul dintre noi, cum îl vei ucide pe celălalt îndeajuns de repede cât să nu mori şi tu? Împuşcă-l pe doctorul Hayward, şi eu te voi împuşca pe tine. Împuşcă-mă pe mine şi îţi încerci norocul cu doctorul Hayward.

Buhler îşi încleştă maxilarul.

— Nimeni nu va împuşca pe nimeni, zise Harland. Trebuie doar să mă arestezi.

— Să te arestez?

— Dacă arestezi o femeie, nu vei dobândi acelaşi respect sau recunoaştere ca în cazul când ai aresta un nobil din regat acuzat de trădare. Vei fi celebru, Buhler.

— Nu, zise căpitanul clătinând din cap. Ştiu cum funcţionează lucrurile. Te arestez şi scapi basma curată. Titlurile îi fac pe cei ca tine alunecoşi. Contele de Rivers şi ducele de Holloway au fost mereu de neatins şi, inevitabil, aşa vei fi şi tu datorită asocierii cu ei. Dar aici nu eşti deloc de neatins. Cu mâna liberă, îşi trase sabia de ofiţer din teacă. Amândoi meritaţi să muriţi. Voi începe cu femeia, şi apoi îmi încerc norocul cu tine…

Un plânset înfiorător se auzi din partea din spate a căruţei, iar Harland se întoarse şi îl văzu pe Paul Wright coborând din căruţă cu mişcări ţepene şi spasmodice. Vântul îi sufla părul cărunt rarefiat, sângele curgându-i în continuare pe bărbie, şi avea ochii în continuare umflaţi de ajunseseră ca două fante. Se împletici în faţă, legănându-şi

mâinile-i pline de băşici, de parcă ar fi căutat ceva, arătând ca un mort ambulant.

— Le văd venind, zise el plângăcios. Selkiile. Vin.

Buhler se întorsese spre Paul şi se holba la el pironit de groază, iar Harland ţâşni spre el, încercând să ajungă la pistol. Căpitanul se trase într-o parte, năpustindu-se cu sălbăticie asupra lui Harland, şi ambii căzură la pământ. Scăpă sabia, care se îndepărtă cu un zăngănit, oţelul lovindu-se de stâncă, deşi Buhler nu dădu drumul pistolului. Prea târziu, Harland văzu ţeava pistolului ridicându-se.

Nu era îndreptată spre el, ci spre femeia din spatele lui. Harland plonjă.

Şi Buhler apăsă pe trăgaci.

La început, nu simţi durere, doar senzaţia că fusese lovit, rămânând fără suflare. Vântul îi sfâşia în continuare veşmintele, dar, cumva se mai potolise, vuietul lui ascuţit fiind înlocuit de un ţiuit îndepărtat, înăbuşit. Îşi dădu seama că este împins la o parte şi văzu o haină stacojie dănţuind prin faţa ochilor lui, înălţându-se pe cerul albastru strălucitor. Un albastru atât de intens, că aproape că îl dureau ochii.

Sau poate confunda culoarea cerului, pentru că cerul părea să se mişte lângă el, albastrul acela strălucitor învolburându-se în bătaia vântului. Se încruntă şi încercă să se ridice, dar o durere cum nu mai simţise vreodată îi străbătu pieptul ca un infern, înfăşurându-i-se pe după coaste ca o menghină de foc. Fiecare suflare era un efort chinuitor.

Căzu pe spate, dar durerea păru să îl facă să vadă din nou limpede în jurul lui. Katherine era lângă el, fustele ei albastre fluturând în vânt, cu puşca îndreptată spre căpitanul în haină stacojie.

Şi Paul era acolo, lângă ea, şi zicea ceva cu vocea lui răguşită, deşi îi era greu să audă. Contrabandistul făcu un pas în faţă, iar căpitanul se dădu în spate, şi vocile se auziră tot mai tare. Paul se clătina pe picioare, deşi Harland nu părea să reuşească să îşi adune puterile şi să se hotărască dacă Paul o făcea intenţionat sau pentru că într-

adevăr era atât de slăbit.

Paul mai făcu un pas în faţă, iar Buhler se mai dădu o dată în spate. Doar că acum ceva păru să se ridice din iarbă. Ceva maro cu dungi albe, care fâlfâi în bătaia vântului ca o pasăre mare şi se înfăşură în jurul picioarelor căpitanului. Acesta îşi roti braţele înveşmântate în stacojiu şi apoi dispăru. De parcă nu ar fi fost niciodată acolo.

Harland clipi, dar Buhler nu reapăru. Îi era deja greu să gândească. Poate că doar îşi închipuise totul, se gândi el. Un om nu putea pur şi simplu să se facă nevăzut, nu? Magia nu exista, nu-i aşa? Dar poate că exista, pentru că soarele albastru se pogorî, se aşeză lângă el ca un nor măreţ şi aduse cu sine o răceală stranie. Poate că plutise deasupra tuturor lucrurilor. Sus, înspre nori, unde aerul era înviorător şi amorţitor. Era posibil să îl şi strigat cineva, dar i se păru că se aude ca de la mare depărtare. Încercă să îşi întoarcă uşor capul, dar acesta îi devenise nespus de greu. Nespus de obosit.

Trebuia să se odihnească. Doar o clipă.

Oftă şi închise ochii, întâmpinând cu bucurie întunericul.

Capitolul 24

Era prea mult sânge.

Căruţa înaintă pe aleea care ducea spre Avondale, cu tatăl ei întins pe jumătate peste Harland, încercând să îşi ţină cămaşa zdrenţuită apăsată pe rana adâncă din dreptul coastelor. Văzuse o vâlvătaie şi auzise o explozie când Buhler trăsese cu pistolul, ceea ce o făcuse pe Katherine să creadă că acesta amorsase prost pistolul. Ceea ce o făcu să spere că daunele provocate de glonţ, care trecuse pe lângă marginea de jos a coastelor lui Harland, erau reduse şi reparabile. Refuza să creadă altceva. Dar, indiferent de daunele ce se ascundeau sub piele şi os, undeva în toată acea harababură fusese atins un vas de sânge. Iar asta îl

ucidea lent pe Harland Hayward.

Căruţa se legănă precar în timp ce Katherine trase de frâiele iepei, iar un servitor strigă după ajutor înainte ca praful să apuce să se aştearnă la loc. Peste câteva momente, o armată de oameni o ajuta să îl tragă pe Harland din căruţă şi pe tatăl ei să intre în casă.

Harland fu dus în bucătărie, şi masa masivă a măcelarului fu golită rapid. Fără să i se ceară, cineva adusese ambele genţi de doctor din căruţă şi le pusese pe un bufet. Katherine se strădui din răsputeri să nu se uite la silueta nemişcată şi palidă a bărbatului întins pe masă, concentrându-se întru totul pe pregătirea instrumentelor şi a ei însăşi. Personalul de la Avondale, spre meritul lor, dovedi că astfel de întâmplări aveau într-adevăr loc cu regularitate, aşa cum îi spusese cândva Harland. Se mişcară toţi rapid şi eficient, punând apă la fiert şi aşezând stive cu pânzeturi curate lângă instrumente.

— Dumnezeule, Kate, ce s-a întâmplat?

Matthew se afla chiar lângă uşa de la bucătărie, cu vânătăi închise la culoare sub ochi şi cu braţul prins din nou într-o eşarfă.

— Adu-o pe studenta ducesei pe care o cheamă Suzette, îi zise Katherine, ignorându-i întrebarea, surprinsă de vocea ei calmă. Pentru că, în sinea ei, era îngrozită. Şi apoi vreau să îl găseşti pe tata şi să te asiguri că este îngrijit şi cât mai comod posibil, continuă ea. A avut o întâlnire cu urzicile.

— Urzici?

— Da, urzici. Pleacă acum, Matt! Grăbeşte-te! Se putea concentra doar la ceea ce o aştepta, nu la ceea ce se întâmplase pe marginea stâncii. Nu la sacrificiul lui Harland.

Matthew încuviinţă din cap şi dispăru. Katherine se întoarse spre Harland şi îi dădu jos cămaşa însângerată. Îi curgea şi acum sânge din marginile zimţate ale rănii şi bucăţi de os alb licăreau dezgustător sub sânge. Glonţul îl lovise în partea din faţă a coastelor inferioare, rupându-i cel puţin una, posibil două, după care ieşise pe partea cealaltă. Rana era prea jos ca să îi fi afectat plămânii, prea aproape

de margine ca să îi fi rănit rinichiul, dar se putea să fi ciupit un alt organ. Sau să fi împins o bucată de os mai adânc în ţesut, unde avea să se infecteze şi să puroieze…

Se opri. Putea să o facă. Pierduse de multă vreme socoteala dăţilor în care trebuise să facă acelaşi lucru ca acum. Dar urma să aibă nevoie de încă o pereche de mâini. De încă o pereche de mâini competente. Avea nevoie de Harland, dar Harland sângera încet de moarte pe masă în faţa ei, pentru că bărbatul acesta nespus de prost făcuse un lucru nespus de prostesc şi se aruncase în faţa unui glonţ care îi fusese menit ei.

— Prostule!

Pielea lui căpătase o paloare cenuşie înspăimântătoare, şi nici măcar nu tresări când îi palpă rana. Se aplecă în faţă, dându-i la o parte părul de pe frunte.

— Mi-ai promis că nu mă vei părăsi, îi şopti ea. Mi-ai promis!

Ultimele cuvinte i se opriră din cauza a ceva ce aducea bănuitor de mult a hohot de plâns, aşa că înghiţi în sec, pregătindu-se să înfrunte emoţia. Nu avea timp pentru emoţii. Emoţiile ar fi paralizat-o şi i-ar fi blocat abilitatea de a face ceea ce trebuia făcut.

— Domnişoară Wright?

Katherine se întoarse şi o văzu pe Suzette stând lângă ea, cu mâinile strâns împreunate în faţa ei, pământie la faţă. Dar privirea şi vocea îi erau calme.

— Ce trebuie să fac?

Katherine se îndreptă de spate.

— Trebuie să mă ajuţi să îl salvez.

Capitolul 25

— Cum se simte?

Katherine tresări şi aproape că se prăbuşi de pe scaun înainte să se ridice şovăielnic. Se frecă la ochi, pe care îi

simţi grăunţoşi, întrebându-se cu cât timp în urmă aţipise.

Tatăl ei zăbovea chiar lângă uşă, cu un castron de tocăniţă aburindă în mână.

— Se odihneşte.

Doar atât reuşi să spună, groaza care o încercase în ultimele trei zile până îşi pierduse minţile nelăsând-o să rostească mai mult de acele două cuvinte. Harland nu îşi recăpătase cunoştinţa de când fusese împuşcat şi se afla la mila febrei care îi făcuse ravagii în corp. Mormăise şi se zvârcolise, delirând, în timp ce Katherine îi acoperise trupul înfierbântat în cearşafuri înmuiate în apă rece şi îl hrănise forţat cu supă. Zvâcnise, se zvârcolise, mormăise şi bombănise în timp ce îi bandajase rana şi apoi în timp ce îi schimbase bandajele.

Dar, în dimineaţa aceasta, pielea lui Harland se răcise şi el se liniştise. Iar Katherine plânsese, copleşită de o senzaţie de uşurare.

— Bun. Paul intră târşâit în încăpere. Şi tu trebuie să faci la fel. Îi întinse castronul. Mănâncă ceva! Culcă-te puţin!

Katherine luă castronul şi îl puse la o parte. Paul o privi dezaprobator, apoi oftă.

— Ducesa a primit veşti de la garnizoană, zise el. Un bilet de mulţumire pentru carantina instaurată de doctorul Hayward şi pentru că l-a îngrijit pe căpitanul Buhler. Au acceptat condoleanţele primite de la Avondale pentru moartea căpitanului după o luptă curajoasă, deşi scurtă, cu boala lui regretabilă.

Katherine nici măcar nu se gândise cum aveau să explice dispariţia subită a căpitanului Buhler.

— Trupul lui…

— A fost recuperat de Baker. Şi îngropat aşa cum se cuvine pentru un ofiţer al Maiestăţii Sale.

— Călătorie sprâncenată!

Îşi frecă tâmplele cu degetele.

— De acord.

Katherine oftă.

— Nu ar trebui să stai în picioare, tată.

Tatăl ei se încruntă.

— Nu pot să mai zac. Băşicile trecuseră, deşi încă se vedeau semne ale erupţiei pe faţă şi braţe. Umflătura de pe lateralul capului se retrăsese, iar Suzette suturase tăietura din dreptul tâmplei.

— Nu eşti în regulă. Eşti…

— Furios.

— Poftim?

— Ai făcut multe lucruri periculoase la viaţa ta, Katherine Wright, dar să vii după mine şi să îţi rişti aşa viaţa a fost cel mai prostesc lucru pe care l-ai făcut vreodată.

— Nu îmi voi cere iertare pentru asta, zise ea tăios.

— Nici nu mă aşteptam să o faci. Făcu un semn spre bărbatul întins pe pat lângă ea. Oamenii fac lucruri idioate pentru cei pe care îi iubesc.

Katherine se aşeză pe scaun, căci, dintr-odată, nu mai putu sta pe picioare.

— Ce vei face? o întrebă el.

— Ce vrei să spui?

Trăgea de timp, şi o ştiau amândoi. Paul se duse lângă Harland.

— Îl iubeşti.

Katherine se aplecă în faţă şi îşi sprijini fruntea pe mâini.

— Da.

— E un om bun, zise Paul lent. Dar nu ţi-ai dorit niciodată să te îndrăgosteşti de un contrabandist.

— Nu. Eu… Se opri brusc, abia atunci înţelegând sensul cuvintelor tatălui ei. Ce?

— Ştiu că voiai să scapi de o astfel de viaţă când te-ai întors la Dover. Ce-i drept, nu te pot învinovăţi. Şi îmi închipui că sentimentele acelea nu s-au schimbat. Doar că el… complică acum situaţia, ţinând cont de lucrurile cu care se ocupă pe lângă medicină, nu-i aşa?

— Eu… Katherine se opri, neştiind ce să zică. De unde ştii?

— Sunt bătrân, nu orb. Crezi că am crezut vreo clipă

că bunul doctor se întâmpla să apară printr-o coincidenţă când era mai mare nevoie de el, în toţi anii aceştia? Că ne proteja identităţile şi secretele dintr-un soi de bunăvoinţă bizară? E contrabandist până în măduva oaselor. Se pricepe, dar nu îndeajuns încât să păcălească un bărbat care a fost cândva însurat cu cineva ca el. Zâmbi scurt, fantomatic. Mama ta l-ar fi adorat.

— Da, şopti Katherine.

— Te iubeşte, zise Paul dintr-odată. Nu a făcut tot ce-a făcut pentru mine. A făcut-o pentru tine.

Katherine nu voia să vorbească despre asta. Nu voia să discute despre o dragoste imposibilă. Nu acum.

— Ba nu, se simţea vinovat din pricina…

— Vină, zise Paul dezgustat. Un om nu face ce a făcut el doar pentru că se simte vinovat. Nu riscă totul.

Katherine îşi vârî mâinile în fuste, jucându-se cu un fir ieşit din tiv.

— Sunt de acord. E nevoie de curaj şi de onoare. Baronul le are pe amândouă. Ar fi făcut la fel pentru oricine.

Paul pufni.

— Curaj şi onoare. Alte două cuvinte care nu pot exista pe cont propriu. Curajul şi onoarea se nasc din lucruri mult mai viscerale.

— Cum ar fi?

— Uneori, disperare. Din când în când, nesăbuinţă. Paul se opri. Cel mai adesea, dragoste.

Firul se rupse de degetele ei.

— Nu are importanţă ce simte pentru mine. A făcut o înţelegere, zise ea, cuvintele blocându-i-se în gâtlej. O înţelegere ca să îşi salveze familia. O înţelegere cu un bărbat care, dacă îl înfurii, nu te lasă în viaţă cât să le povesteşti şi altora.

Paul ridică din umeri.

— Şi?

— Şi? repetă Katherine nevenindu-i să creadă. Nu îşi va pune în primejdie familia. Oricât de mult ar urî treaba asta, nu va renunţa la înţelegerea pe care…

— Înţelegeri, pufni Paul dezaprobator. Haide, Kate, te-

am învăţat mai bine de atât. Toate înţelegerile sunt negociabile. Dacă îl vrei pe Harland Hayward, atunci trebuie pur şi simplu să găseşti un lucru pe care bărbatul acela îl vrea mai mult.

Katherine îşi înălţă capul şi se holbă la tatăl ei. Paul Wright se holbă la rândul lui.

— Trebuie să plec, zise ea.

— Acum?

— Da. S-ar putea să dureze ceva.

— Ore? Zile?

— Săptămâni, îi zise Katherine.

— Ah. Tatăl ei încuviinţă din cap. Păi, în cazul acesta, mănâncă naibii tocăniţa înainte de plecare. Am descoperit că ducesele, contesele şi soţii lor sunt foarte obositori şi poruncitori când vine vorba despre familia şi bunăstarea lor.

— Dar eu nu fac parte din…

— Familia lor? Paul pufni dezaprobator. Încearcă să le-o spui şi lor. Îşi trase un scaun lângă Harland. Rămân eu cu el. Tu fă ce trebuie să faci pentru baronul tău.

Capitolul 26

Soldaţii scoaseră picturile din lăzi cu mult mai multă grijă decât se aşteptase Katherine. Era limpede că nu era prima dată când o făceau. Aşezară fiecare pictură pe un şevalet de lemn, culorile fiecărei lucrări prinzând viaţă în lumina din birou. Erau unsprezece în total, toate portrete bust ale unor romani din antichitate. Împăraţi sau posibil generali, se gândi Katherine, ţinând cont de veşmintele şi de armele lor. Cel care îi pictase se pricepuse la redat profunzime şi detalii şi avea abilitatea de a o face pe Katherine să creadă că oricare dintre aceşti bărbaţi morţi de multă vreme s-ar putea întoarce pur şi simplu şi ar putea vorbi cu ea chiar acum.

Katherine privi cum ultima pictură fu scoasă din ladă

şi aşezată lângă celelalte. Soldaţii îndepărtară orice urme de ambalaje şi dispărură, lăsând-o singură cu unsprezece generali tăcuţi. Katherine se duse spre partea îndepărtată a încăperii, trecând pe lângă bărbaţi şi privind-o pe Iudita, care încă îşi decapita aşa-zisul iubit. Se gândi de cât curaj avusese nevoie Iudita ca să îl ucidă. Sau poate că nu se temuse deloc. Poate că faptele Iuditei fuseseră motivate mai puţin de curaj şi mai mult de disperarea şi hotărârea de a-i proteja pe cei dragi ei. De nevoia de a se asigura că urmau să aibă cu toţii un viitor.

— Începusem să cred că poate am făcut o eroare de judecată când ţi-am permis să participi în acest... demers, doctoriţă Wright.

Katherine se răsuci şi îl văzu pe King rezemându-se în bastonul lui, cu ochi pali şi reci. Se concentră din nou la pictura cu Iudita, holbându-se la femeie şi la expresia de hotărâre înspăimântătoare de pe chipul ei.

— Nu ai făcut nicio eroare.

— A trecut aproape o lună de când aţi debarcat la Dover cu marfa mea. Căpitanul Black mi-a trimis vorbă.

— Au apărut complicaţii.

— Complicaţiile sunt scuze.

Katherine ridică din umeri şi plecă de lângă pictura cu Iudita, ducându-se la şevalete. Se opri în faţa primei picturi, cercetând imaginea unui bărbat puternic care se uita urât peste umăr, de parcă ar fi provocat lumea să se ia de el. Era îmbrăcat pentru luptă, avea capul împodobit cu o coroană de frunze şi în braţele-i nemaipomenite ţinea strâns un toiag.

— Izbitor, spuse ea.

— De neînlocuit, o corectă King tăios.

— Furat?

— Prefer *salvat.* Celelalte lucrări pe care le-au însoţit cândva aceste picturi au sfârşit scrum. Se opri. Unde e Hayward?

— În Dover.

— De ce?

— A fost împuşcat.

King înaintă în cameră.

— De tine?

Katherine îl privi în ochi şi plescăi.

— Cred că am discutat deja despre ce s-ar întâmpla cu cei pe care i-aş împuşca.

— Va supravieţui?

— Da.

— Este regretabil că a fost rănit, dar asta nu explică de ce ţi-a luat atât de mult ca să faci o călătorie de două zile.

Katherine se întoarse dinspre împăratul care se uita urât la ea.

— Am făcut mai întâi o oprire.

King stătea sprijinit de birou, cu bastonul lângă el, cu braţele încrucişate.

— Nu îmi place neascultarea. Şi nu tolerez duplicitatea.

— Iar mie nu îmi plac presupunerile.

King o privi fără să îşi dea de gol gândurile.

— Presupuneri?

— Nu căutam un alt cumpărător pentru picturi. Nu ştiu suficient de multe despre artă şi valoarea ei ca să fac asta într-un mod competent.

— Nu am sugerat aşa ceva.

— Nu? Atunci, poate că ai presupus că sunt în Bath, la băi. Sau în Brighton, ca să iau o gură de aer.

O umbră de iritare licări pe chipul lui.

— De ce eşti aici, domnişoară Wright?

— Am venit să livrez picturile. Şi să negociez.

— Să negociezi? King bătea nerăbdător darabana cu degetele lui lungi pe mâneca hainei sale negre ca smoala. Şi ce ai avea tu de oferit?

— Wissant.

King se îndreptă de spate.

— Andrésselles. Escalles. Sangatte. Calais.

— L-ai găsit pe *monsieur* Mercier.

— Da.

— Ai vorbit cu el.

Katherine ridică din umeri.

— Pe îndelete. Şi, ca tine, este un om chibzuit. Un om dispus să îşi extindă propriul imperiu folosindu-se de parteneriate cu cei care au aceleaşi interese ca el.

King îşi desfăcu braţele şi îşi apucă bastonul. Privi cu atenţie ornamentaţia de argint de pe mâner.

— Şi ce îţi doreşti, mai exact, la schimb?

— Pe baron.

Bastonul scoase o bufnitură înăbuşită pe covorul gros de sub picioarele lor.

— Poftim?

Katherine se întoarse la pictura cu Iudita.

— Îl vei elibera pe baron de restul perioadei în care trebuie să te servească. În schimb, îţi voi oferi cheile către pieţe şi oportunităţi pe care încă nu le-ai explorat. La care încă nu ai acces.

King se holbă la ea şi, când îi văzu ochii ca de gheaţă, simţi cum o trec fără să vrea fiori pe şira spinării.

— Baronul ţi-a spus ce tip de… servicii prestează pentru mine.

Nu era, de fapt, o întrebare.

— Da.

— Nu are idee că eşti aici, nu-i aşa?

— Nu.

Nu avea sens să mintă.

— De ce faci asta?

Katherine anticipase această întrebare, din câte ştia despre el.

— Glonţul pe care l-a încasat îmi era menit mie.

— Deci vină?

— Da, răspunse ea cu uşurinţă, pentru că nu era neapărat o minciună, doar că nu era nici adevărul complet. Tatăl ei avusese dreptate. Vina nu putea fi de sine stătătoare.

Un muşchi se încordă pe maxilarul cizelat al lui King.

— Lord Strathmore va fi greu de înlocuit.

— Guillaume Mercier va fi şi mai greu de înlocuit. Katherine zâmbi în timp ce îşi mută privirea pe cuţitul

Iuditei. Şi o ştim amândoi.

O tăcere apăsătoare se aşternu în birou, iar Katherine avu senzaţia ciudată că se afla sub apă, toate sunetele părând înăbuşite şi îndepărtate. Baliza pe care o căutase de nenumărate ori sub suprafaţa apei se legăna chiar lângă ea, astăzi nefiind legată de un bidon de coniac, ci de libertate.

— Alege, King, spuse Katherine. Hotărăşte cine valorează mai mult pentru tine.

— Eşti destul de îndrăzneaţă, doctoriţă Wright. Dar, la urma urmei, presupun că ar trebui să mă aştept la aşa ceva de la o contrabandistă.

Katherine îşi ridică privirea, baliza fiind atât de aproape de ea, încât mai că reuşi să o atingă.

— Prefer *chirurg.*

Buzele lui King se curbară în ceea ce se putea să fi fost un zâmbet.

— Şi dacă aş fi de acord cu propunerea ta, doctoriţă Wright?

Propunere. De la propuneri pornise această călătorie şi cu o propunere avea să se încheie.

Speranţa îi pulsa în piept ca o mie de păsări, înăbuşind sunetul propriei inimi care îi bătea nebuneşte, aşa că avu grijă să păstreze o mină inexpresivă.

— Dacă ai fi de acord, atunci aş nota numele unui han cu tavernă la care este cazat momentan *monsieur* Mercier. S-ar părea că, printr-o coincidenţă, are de rezolvat câteva treburi prin Londra şi mi-a dat de înţeles că va rămâne în oraş până la sfârşitul zilei, în caz că ar dori cineva să discute cu el despre… oportunităţi. Dacă nu, se va întoarce pur şi simplu în Franţa la mareea de seară. Va fi greu de găsit din nou.

King bătea un ritm constant pe mânerul bastonului, rubinul de pe degetul lui lucind în lumină.

— Şi dacă voi avea nevoie de un chirurg discret pe viitor, doctoriţă Wright?

— Ştiu unul bun. De fapt, doi buni.

— Înţeleg.

King îşi rezemă din nou bastonul de birou şi se duse în spatele acestuia. Trase de un mâner, şi un sertar se deschise lin şi silenţios. Scoase o foaie de hârtie grea şi o aşeză lângă o călimară, îndreptând-o cu grijă cu vârfurile degetelor.

— Nu din vină.

— Poftim?

King luă o pană albă şi un cuţit mic şi îi tăie capătul cu mişcări iscusite.

— Nu faci asta din vină.

Katherine nu spuse nimic.

— Aşa mă gândeam şi eu.

Puse cuţitul deoparte şi îi întinse pana.

Iar Katherine se întinse după libertate.

Capitolul 27

Harland înjură şi apoi mai înjură o dată. Suzette se încruntă la el.

— Toţi doctorii sunt atât de îngrozitori ca pacienţi?

— Da, atunci când sunt dezmierdaţi de parcă ar fi copii. Sunt bine…

— Ba nu eşti bine. Suzette îşi dădu ochii peste cap în timp ce legă pânza aspră pe care o folosea ca să îi bandajeze coastele, iar Harland făcu o grimasă. Ai fost împuşcat. Ţi-ai rupt nişte coaste. Rău. Ai fi putut muri. Eşti mai bine, dar nu eşti încă bine de tot, crede-mă!

— Toţi medicii au un simţ de superioritate atât de enervant? mormăi Harland.

— Da, atunci când au dreptate. Şi când au învăţat de la cei mai buni. Suzette se îndreptă de spate şi îşi puse mâinile în şold. Să îţi aduc ceva? întrebă ea. Ceai? O pernă? O pătură…

— Nu am o sută de ani, aproape că urlă Harland, înfiorându-se când simţi un junghi de durere în partea de jos a trunchiului. Nu am nevoie de ceai. Sau de o pătură, de

o pernă ori de un coşciug. Se forţă să îşi tempereze vocea. Am nevoie să fiu lăsat în pace.

Suzette îşi dădu din nou ochii peste cap şi luă grămezile de bandaje în plus.

— Mă întorc mai târziu să văd cum te simţi, doctore Hayward. Nu face nimic nesăbuit între timp.

— Cum ar fi? Să mă înec în fântână? De fapt, o studentă la medicină despotică m-a silit să ies din casă într-o grădină cu trandafiri şi mi-a zis să îmi petrec zilele de convalescenţă ca o plantă în ghiveci.

Suzette pufni dezaprobator.

— Nu eşti ca o plantă în ghiveci. Plantele în ghiveci sunt mult mai plăcute.

Îi mai aruncă o privire, după care o apucă pe poteca din grădină ce ducea spre casă.

Harland înjură din nou în barbă şi se lăsă în spate pe bancă, încercând să găsească o poziţie mai comodă. Ştia că era enervant şi irascibil, dar îl supărau inactivitatea şi incapacitatea de-a se mişca liber şi fără să se simtă mereu încătuşat de durere. Durere care încă îi tăia din când în când răsuflarea şi îl făcea să transpire.

Suzette avea dreptate, recunoscu el nemulţumit. Nu era bine, dar asta nu avea de-a face cu rana lui. Şi minţise când spusese că voia să rămână singur. De fapt, voia să o caute pe femeia care îi furase inima, îi salvase viaţa şi apoi se făcuse nevăzută.

„Trebuie să plec”.

Aşa spusese ea la un moment dat – sau cel puţin aşa credea. Nu îşi amintea foarte limpede ce anume era real şi ce era închipuit, realitatea fiind înceţoşată de durere şi febră. Ştia că picturile care fuseseră ascunse la Avondale dispăruseră. Presupunea că îi fuseseră livrate lui King, ţinând cont că bărbatul nu trimisese niciun bătăuş să îl târască pe Harland la Londra ca să afle unde erau. Harland mai că putea jura cine le livrase.

Nu ştia însă unde se dusese Katherine după aceea. Nici tatăl ei nu ştia unde plecase. Iar fratele ei şi toată echipa lui juraseră că nu ştiau nimic înainte să fie angajaţi

de Black, la cererea lui Harland, şi să plece spre ţărmuri din Orientul îndepărtat pe o navă numită *Azores.* Nimeni nu părea să ştie unde dispăruse Katherine. Nu lăsase niciun bileţel, nu trimisese nicio scrisoare.

„Trebuie să plec”. Se putea să fi plecat de tot.

Harland se foi din nou pe bancă, deşi acest lucru nu îi domoli durerea sfâşietoare din piept – care nu se datora unor coaste rupte. Nu conta unde plecase sau cât de departe se dusese. De îndată ce avea să se facă bine, urma să o caute. Până la capătul pământului dacă era nevoie. Avea nave. Şi de avea să îi ia o viaţă întreagă, tot urma să o găsească. Nu avea dreptul să îi ceară să îl aştepte…

— Milord?

Harland se răsuci şi văzu un lacheu zăbovind nelinişti pe poteca din grădină, pe jumătate ascuns după un gard viu înfrunzit.

— Ce este?

Încercă să nu se răstească la bietul om.

— Un mesaj de la Londra, milord.

Lacheul înaintă şi îi întinse o scrisoare pecetluită.

— Mulţumesc. Harland o acceptă şi îl privi pe lacheu plecând degrabă înspre casă. Până şi surorile lui păreau să îl evite în ultima vreme…

Încremeni când văzu emblema minusculă în formă de coroană.

King.

Harland rupse sigiliul de ceară şi despături hârtia, citind biletul scurt. Îl citi o dată şi apoi din nou şi se întrebă de ce trebuia să clipească în mod repetat ca să îl citească pentru a treia oară.

Strathmore,

Ţinând cont de unele dezvăluiri recente, consider că termenii înţelegerii noastre au fost respectaţi întru totul. Nu voi mai avea nevoie de serviciile tale. Am fost însă asigurat

că voi putea apela la serviciile tale medicale dacă şi când va fi nevoie.

K.

Harland îşi lăsă mâna să îi cadă în poală, mototolind hârtia în pumn. Prin minte îi trecură o mulţime de gânduri şi începu să icnească. Nu, nu, nu, nu.

„Ţinând cont de unele dezvăluiri recente?”

Ce făcuse Katherine? Cu ce fusese, oare, de acord?

Se ridică şovăielnic, simţind ca o bandă de durere strângându-i-se în jurul trunchiului. O ignoră. King nu era cunoscut pentru bunăvoinţa lui. Nu era cunoscut pentru filantropia sau altruismul lui. Dacă îl eliberase pe Harland din slujba lui, atunci o făcuse cu un preţ. Un preţ piperat. Harland trebuia să ajungă la Londra. Chiar acum. Trebuia să afle ce făcuse Katherine Wright…

— Ar fi trebuit să o asculţi pe Suzette. O pernă în partea de jos a spatelui te-ar fi făcut să te simţi mai comod, să ştii.

Harland încremeni.

— Îmi dau seama de ce te-au expulzat aici, continuă Katherine, ieşind de după un paravan de flori stacojii. Îi terorizezi pe slujitori. Îţi mâhneşti surorile. Îţi enervezi doctorul. Pacienţii ca tine sunt obositori.

Era îmbrăcată cu rochia de un albastru strălucitor pe care o purtase cândva la o evadare dintr-o închisoare. Îşi prinsese părul la spate neglijent, şuviţe mătăsoase de culoarea şampaniei plutindu-i în jurul feţei. Era îmbujorată şi avea ochii la fel de captivanţi ca atunci când îndreptase o puşcă înspre el.

— Katherine, reuşi să îngâne el, întorcându-se cu faţa spre ea.

Îl străpunse o altă lance de durere. Nu avea importanţă. Ar fi încasat bucuros încă un glonţ dacă asta însemna că femeia din faţa lui nu era un miraj.

Katherine se opri în faţa lui, prea departe ca să o atingă. Prea departe ca să se întindă după ea şi să o

cuprindă în braţe. Se întrebă, încercat de o senzaţie îngrozitoare plină de nelinişte, dacă venise doar ca să vadă cum se simţea pacientul ei. Dacă se întorsese doar ca să îşi ia rămas-bun.

— Să văd, zise ea, arătând spre coastele lui.

Harland îşi ridică tivul cămăşii, iar ea îi desfăcu delicat bandajele recent aplicate. Katherine se mai apropie un pas şi se aplecă, examinând ţesutul mai întunecat al rănii aflate în curs de vindecare ce se zărea pe pielea încă uşor decolorată de la vânătaie.

— Eşti un idiot, Lord Strathmore.

Îi folosea din nou titlul.

— Eu nu…

— Nu am terminat. Îşi puse mâna pe pielea lui, testându-i sensibilitatea. Te mai doare când respiri?

— Uneori, la respiraţii adânci.

— Mmm. Tuşeşti?

Harland tresări.

— Dacă ţine de mine, nu.

— Pleurezie?

— Nu.

— Eşti norocos.

— Ba nu, am avut un chirurg înzestrat. Unde ai fost, Katherine?

Nu asta voia să o întrebe. Nu chiar. Ce era în neregulă cu el? De ce nu putea gândi?

Ea îl ignoră şi, cu mişcări sprintene, eficiente, îi rebandajă coastele. Harland închise ochii, atingerea ei clinică fiind un soi de tortură pe care nu o mai simţise până atunci.

— Te vindeci frumos. Legă bandajul. Pentru un bărbat care s-a aruncat în faţa unei arme.

— Nu era o armă mare.

— Tot a tras un glonţ care ţi-a retezat vase de sânge şi a ratat organe şi tractul intestinal doar pentru ţi-a rupt coastele. Se îndepărtă din nou de el, de parcă ar fi încercat să clădească o barieră de spaţiu între ei.

— Păi, presupun că oricum arată mai bine decât

vărsatul. De care se pare că întreaga garnizoană de la castelul din Dover crede că am suferit. Mi-au trimis un bileţel de mulţumire pentru sacrificiul meu şi pentru eforturile eroice făcute pentru ei. Şi pentru că l-am îngrijit pe căpitan până a murit de aceeaşi boală.

— Nu mai spune.

Katherine nu părea câtuşi de puţin surprinsă. Lucru care, de altfel, nu îl surprinse deloc nici pe el.

— Unde ai fost? repetă el.

— Pe ici, pe colo.

Părea distantă.

— I-ai dus picturile lui King.

— Da.

— Şi mai ce?

— Şi mai ce?

Katherine îşi plecă ochii frumoşi în pământ. Harland făcu cu grijă un pas spre ea.

— Ce-ai făcut, Katherine?

*

Harland slăbise.

Era limpede din unghiurile ascuţite ale feţei lui şi din braţele-i bine definite care i se zăreau pe sub mânecile suflecate ale cămăşii. Dar nu arătase nicicând aşa minunat. Atât de plin de viaţă. Katherine se pregătise în minte pentru acest moment. Îşi pregătise cu grijă un discurs, dar acum, că stătea în faţa lui, se părea că acesta se evaporase cu totul.

„Ce ai făcut?”

Îşi ridică privirea spre el. Într-un astfel de moment, o contrabandistă ar povesti despre negocieri viclene şi afaceri avantajoase. Într-un astfel de moment, un chirurg de război şi-ar păstra calmul şi ar vorbi despre un risc rezonabil şi despre recompensa aşteptată. Doar că rămăsese fără cuvinte. Fuseseră înlocuite de o emoţie atât de puternică şi atât de copleşitoare, încât o amuţea.

— Ce ai făcut tu… Ai fi putut muri, şopti ea în cele din

urmă.

— Nu am murit.

— Ai încasat un glonţ în locul meu. Nu ar fi trebuit niciodată să…

— Aş face-o din nou. Aş mai face-o de o sută de ori de-ar fi nevoie.

Mai făcu un pas spre ea şi o luă de mâini. Erau calde, iar el îşi încolăci degetele în jurul degetelor ei, ca să nu se tragă din strânsoarea lui.

— Mi-aş da viaţa ca să o salvez pe a ta, Katherine, pentru că te iubesc. Pentru că te-am iubit din prima clipă în care te-am văzut.

Pe Katherine o inundă emoţia, care crescu şi se amplifică, plină de speranţă şi bucurie. Gâtlejul i se strânse, şi ochii o ardeau.

— Ţineam o puşcă îndreptată spre tine când m-ai văzut prima dată, spuse ea cu voce tremurătoare.

— Ce pot să zic? M-a impresionat. Îi dădu drumul la mână şi o atinse pe faţă, trecându-şi degetul peste obrazul ei, apoi peste buzele ei.

Apoi îi găsi gura şi o sărută cu o disperare blândă. Ea îi răspunse la sărut, prinzându-l de partea din faţă a cămăşii.

Harland se opri, sprijinindu-şi fruntea de a ei.

— Vreau să faci parte din ziua mea de mâine, Katherine. Vreau să faci parte din fiecare zi care mi-a mai rămas pe pământ. Se îndepărtă de ea şi apucă lent o bucată de hârtie mototolită de pe banca din grădină, bucăţele de ceară roşie descojindu-se de pe ea de parcă ar fi fost sânge uscat. Se întoarse la ea şi i-o înmână.

Katherine netezi hârtia şi citi mesajul scurt.

— Ce-ai făcut? o întrebă el din nou, atât de încet, încât aproape că nu îl auzi.

— M-am îndrăgostit de tine, şopti ea. Nu era răspunsul pe care îl căuta, dar era răspunsul pe care trebuia să îl audă.

Harland închise scurt ochii, apoi îi deschise şi o privi în ochi pe Katherine, citind în ei o dragoste umbrită de

suferinţă.

— Eşti cea mai puternică femeie pe care am întâlnit-o vreodată, dar nu te pot lăsa să lupţi în locul meu. Nu te pot lăsa să îi dai lui King…

Ea îl sărută din nou, uşor, în tihnă.

— I-am dat Franţa, murmură ea, curmându-i suferinţa.

— Poftim?

— Am dat la schimb Franţa pentru tine.

— Ce ai spus?

— De fapt, doar o parte din Franţa. Wissant. Calais. Părţile cu plaje şi oraşe unde operează reţele de contrabandă controlate de Guillaume Mercier. Se pare că toate acestea valorează mai mult decât un singur chirurg de pe coasta din Kent.

Harland se holba la ea cu gura căscată.

— Prea mult? întrebă ea zâmbind uşor. Ai prefera să renegociez?

Harland râse. Apoi gemu şi se aplecă în faţă, ţinându-se cu mâinile de coaste.

— Dumnezeule, Katherine, şuieră el.

— Aşază-te, îl îndemnă ea, punându-i o mână pe umăr. Înainte să îţi plesnească încă o coastă.

— Ba nu, clătină el din cap, punându-şi mâna peste mâna ei de pe umărul lui. Foarte delicat, se lăsă într-un genunchi, ţinând-o încă strâns de mână. Am o propunere pentru tine.

Lui Katherine i se tăie răsuflarea. Se lăsă pe genunchi în faţa lui, ca să fie la acelaşi nivel.

— Într-adevăr?

— Ar trebui să fac asta într-un genunchi, la picioarele tale, protestă Harland.

— Prefer să fim egali.

Cu grijă, Harland se aplecă în faţă şi o sărută, deşi sărutul nu fu câtuşi de puţin grijuliu, ci un sărut arzător încărcat de făgăduinţa eternităţii. Când se retrase, Katherine gâfâia.

— Căsătoreşte-te cu mine, doctoriţă Wright! Fii partenera mea! Prietena mea. Iubita mea. Soţia mea.

Katherine clipi des, încercând să alunge senzaţia de usturime din ochi.

— Mi-ar plăcea foarte tare să îţi fiu parteneră, prietenă, iubită şi soţie. Se aplecă în faţă şi îl sărută. Îţi accept propunerea, doctore Hayward.

Mulţumiri

Le mulţumesc din nou din inimă agentei mele, Stefanie Lieberman, lui Alex Logan, editorul meu, şi tuturor celor de la Forever, care muncesc din greu spre folosul meu. Fiecare carte este rezultatul unui efort de echipă, iar echipa mea este fără pereche.

Şi le mulţumesc în mod deosebit cititorilor mei şi întregii comunităţi a iubitorilor de romane de dragoste. Aţi umplut această călătorie de bucurie.